

เวนิยาชุด
ดวงใจท้าวพรหม

ชวัลญุฑฑ์

ชาติกำเนิดซ่อนเร้น เปลี่ยนเป็นหัวใจรักสองดวง

เก้าแต้ม

ร้อยเรียงความประทับใจ

จาก สุภาพบุรุษจุฬาเทพ คู่...ดวงใจท้าวพรหม

บทนำ

ชายชุดสูทขับรถเบนซ์สีขาวคู่มือเข้าไปจอดในโรงรถ เขาก้าวลงจากรถพร้อมกับกระเป๋าหนังและถุงฟุ้งสำหรับตรวจคนไข้ เมื่อเดินเข้าไปในห้องรับแขกของเรือนใหญ่ก็มองหาใครคนหนึ่ง แต่ไม่พบ จึงวางกระเป๋าและเปลี่ยนจุดหมายไปยังห้องครัวด้านหลังวังแทน คนที่คุ้นตากำลังง่วนอยู่กับการทำอาหาร

“ทำอะไรอยู่หรือแก้ว กลิ่นหอมไปถึงเรือนใหญ่เลยทีเดียวนะ” หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรสุดแขนรัดรอบเอวแม่ครัว

บันไดะมีอาหารหลายอย่างที่ปรุงเสร็จเรียบร้อยแล้ว ชาติก็แต่สองรายการสุดท้ายซึ่งเป็นของโปรดของย่าอ่อนเท่านั้น

“อู๊ย คุณชายกลับมาเมื่อไหร่คะเนี่ย ทำไมไม่ไปอาบน้ำอาบกำ เข้ามาในครัวให้เบื่อนทำไม”

พุฒิกัทรอมยิ้มมองภรรยาซึ่งแม่จะเข้าสู่ัยกลางคนแล้วแต่ก็ยังคงดูสวยไบหน้ายังคงความงามเหมือนในอดีตสมตำแหน่ง ‘นางสาวศรีสยาม’ เมื่อสามสิบปีก่อน เขายังจำภาพนั้นติดตา จำได้แม้กระทั่งว่าตัวเองตะลึงมอง

กรองแก้วที่สวยผุดผาดทั้งเนื้อทั้งตัวเหมือนดั่งนางฟ้าจำแลงลงมาบนโลกมนุษย์ นั่นคือ รักแรก

แม้จะผ่านมานานแล้ว แต่ความรักก็ยังคงหวานชื่น เช่นเดียวกับฝีมือทำกับข้าวของกรองแก้วซึ่งไม่เป็นสองรองใคร ยามว่างศรีภรรยา มักจะเข้าครัวแทนย่าอ่อนซึ่งบัดนี้อายุมากแล้ว และใช้เวลาส่วนใหญ่ในการพักผ่อนในเรือนริมน้ำ

“ทำไมผมจะลงมาไม่ได้ล่ะ ว่าแต่วันนี้มีเมนูพิเศษอะไรบ้าง”

“วันนี้มีหมี่กรอบ แกงจืดปู ส่วนนี้ก็ปลาอินทรีทอดเกลือและน้ำพริกกุ้งเสียบคะ พอดีรุ่นน้องพยาบาลเพิ่งกลับบ้านที่ได้ก็เลยซื้อมาฝาก”

“ฟังแค่ชื่อก็หิวแล้ว แถมยังหอมเสียด้วย”

เขยینهหน้ามาข้างๆ แม้จะทำให้ผู้ฟังคิดว่าหมายถึงอาหาร แต่จมูกที่ป่วนเปื้อนข้างแก้มทำให้กรองแก้วต้องเอ๋อไปหยิกแขนสามีเบาๆ

“คุณชายคะ อยุ่เด็กๆ ค่ะ เดี่ยวใครมาเห็นเข้า” กรองแก้วบ่นอย่างไม่จริงจังนัก ไบหน้ายิ้มละไม

“ก็ไม่เห็นมีใครนี่ ในนี้มีแต่แก้วคนเดียว”

ภายในครัวบัดนี้มีเพียงกรองแก้ว เพราะหล่อนใช้ให้แม่ครัวออกไปเก็บพริกกับผักในสวนครัวด้านหลังมาให้

หล่อนหยิกแขนสามีซ้ำอีกครั้ง “เขี่ยจริงจังๆ นะคะคุณชาย อายุปุ่นนี้แล้ว แก้วไม่พูดด้วยหรือคะ คุณชายไปนั่งพักให้เย็นใจก่อนเถอะ”

“แต่ผมอยากช่วย ไม่ได้เป็นลูกมือแก้วมานานแล้ว”

หม่อมราชวงศ์พุฒิมัทธกรปีนี้อายุหกสิบสามแล้ว หลังจากเกษียณทางคณะแพทย์ได้ทาบทามให้เป็นอาจารย์พิเศษต่อ เวลาทั้งหมดของเขาทุ่มเทให้คนไข้และการสอนลูกศิษย์ นอกจากนั้นเขายังรับตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์การแพทย์ซึ่งบริษัทมหาชนคอนสตรัคชั่นกำลังก่อสร้างอยู่อีกด้วย อีกไม่นานอาคารแห่งใหม่ก็จะสร้างเสร็จสมบูรณ์เพื่อรองรับจำนวนคนไข้ที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว

ส่วนกรองแก้วนั้นหลังจากเรียนต่อเป็นพยาบาลก็เข้ารับราชการในโรงพยาบาลเดียวกัน หล่อนขยันขันแข็ง เอาใจใส่ดูแลคนไข้เป็นอย่างดี ได้เลื่อนเป็นหัวหน้าพยาบาลหอผู้ป่วยศัลยกรรมเมื่อปีที่แล้วนี้เอง ครอบครวั สมบูรณ์และเพียบพร้อม ทั้งสองมีบุตรและธิดารวมสองคน

“คุณชายอยากช่วยจริงๆ หรือคะ”

“จริงสิ ว่าแต่มีอะไรให้หมอคัลยกรรมระบบประสาทอย่างผมทำบ้าง จะให้ชำแหละปลา เลาะกระดูก หรือว่าจะให้ผมทำการตรวจกึ่งเสียบติ”

“คุณชายก็ เรื่องแบบนี้ก็เอามาล้อแก้วได้ ถ้าไม่ลำบาก คุณชายช่วย แขนเส้นหมีให้แก้วหน่อยจะได้ไหมคะ”

หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรเหลือบตาไปมองเส้นหมีขาวที่วางอยู่บนโต๊ะ เมนูหมีกรอบทรงเครื่องนี้ถือเป็นเมนูโปรดของครอบครวัเลยทีเดียว นอกจากนั้นยังมีน้ำพริกลงเรือที่ย่าอ่อนชอบทำให้ทุกคนในบ้านรับประทาน แต่พักหลังสุขภาพไม่เอื้ออำนวย จึงปล่อยให้กรองแก้วหรือแม่ครวัเป็นผู้ลงมือ

“ด้วยความยินดีครับ”

หม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรถือเส้นหมีเข้าไปที่อ่างน้ำและแกะห่อออก กำลังจะนำลงแช่ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินเข้ามา

“คุณแม่ทำอะไรครับ กลิ่นหอมเขียว”

ชายหนุ่มร่างสูงอายุสี่สิบแปดปีสอดแขนโอบรอบเอวกรองแก้ว แล้วขโมยหอมแก้มพอดีใหญ่

“ตายแล้ว ตาฉัตรเล่นอะไรแบบนี้”

“โธ่ คุณแม่ครับ ก็ผมคิดถึง เราไม่ได้เจอกันเกือบเดือนแล้วนะครับ”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเป็นลูกชายคนโตของหล่อนกับหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทร ด้วยหน้าตาประพิมพ์ประพายกับทั้งพ่อและแม่ ชายหนุ่มได้รับความเฉลียวฉลาดมาจากบิดาเต็มๆ ส่วนใบหน้าหวานเกินชายและนัยน์ตาอ่อนโยนได้รับมาจากมารดา

เขาสวมเสื้อกาวน์สั้น ตรงอกเสื้อปักอักษรย่อว่า วพม. อันเป็นตัวย่อ

ของวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้าที่เขากำลังศึกษาอยู่ ท่อนล่างเป็น
ทางเกวียนสี่ล้อวิ่งตามแบบฉบับของทหาร รองเท้าหนังขัดมัน รวมถึงเหล็ก
ขีดเท้าด้านข้างทำให้เกิดเสียงเวลาเดิน

“แต่ลูกโตแล้ว จะมาหอมแก้มแม่ได้ยังไง สาวๆ เห็นเข้าจะคิดว่าเป็น
ลูกแหง่”

“ก็ดีสิครับ ผมจะได้อยู่กับคุณแม่แน่นอนๆ ไม่ต้องมีแฟน”

ลูกชายยังไม่คลายแขน แต่ยิ่งกอดแน่นขึ้น กรองแก้วมองลูกด้วย
รอยยิ้ม แม้ว่าใกล้จะเรียนจบเฉพาะทางด้านศัลยกรรมกระดูกแล้วนิสัยก็ยัง
ออกดื้ออน

กิตติศัพท์ความหล่อเหลาของพันตรีหม่อมหลวงฉัตรเกล้าไม่ได้น้อย
ไปกว่าหม่อมราชวงศ์พุฒภัทรมัยนุ่มๆ เลยแม้แต่น้อย ทั้งนี้ก็ศึกษา
พยาบาล เจ้าหน้าที่ รวมถึงคนไข้ ล้วนแต่ชื่นชอบแพทย์ทหารคนนี้ ด้านการ
เรียน หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเรียนจบวิทยาลัยแพทยศาสตร์พระมงกุฎเกล้า
รุ่นที่ ๕ ด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง หลังจากนั้นจึงไปใช้ทุนสามปี
แล้วกลับมาเรียนต่อด้านศัลยกรรมกระดูก เขาเป็นตัวเต็งที่จะสอบได้ที่หนึ่ง
บอร์ด^๑ ในปีนี้อีกด้วย แม่ทางคณะฯ จะทาบทามให้เป็นอาจารย์ แต่เจ้าตัว
กลับเลือกที่จะไปทำงานที่โรงพยาบาลค่ายที่ต่างจังหวัดแทน

“พอเลยจะไปอาบน้ำอาบท่าก่อนเถอะ เหมือนเหงื่อจะเย”

“ไม่เห็นเหมือนนิครับ หอมออก แก้มคุณแม่สองข้างหอมเหมือน
กันเปี้ยบ” นายแพทย์หนุ่มกตมุกโด่งที่ข้างแก้มมารดา

กรองแก้วยิ้มพลางลูบศีรษะบุตรชาย “ปากหวานจริงๆ สองพ่อลูกนี้
เหมือนกันไม่มีผิด”

“อ้าว นี่คุณพ่อก็มาด้วยหรือครับ อยู่ไหน”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเหลียวมองไปอีกฟากหนึ่งของครัว และเห็นว่า

^๑ บอร์ด หมายถึง การสอบวุฒิบัตรเพื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญพิเศษด้านต่างๆ

บิดายืนยิ้มอยู่ตรงอ่างน้ำ

หม่อมราชวงศ์พุฒิมัทธยักรักคืออย่างเป็นต่อ “ใช่ และพ่อก็เป็นคนแรกที่ได้กอดแม่ในวันนี้”

“เหลือเชื่อจริงๆ คุณพ่อยังมาเยาะเย้ยผมอีกหรือครับ ผมไม่ยอม ผมจะกอดคุณแม่ไว้แน่นๆ แบบนี้” ฉัตรเกล้าแก้มองมารดาแน่น

หม่อมราชวงศ์พุฒิมัทธยักรวางมือจากงานแล้วเดินเข้ามาสมทบกับทั้งสอง “ก็มันเป็นความจริง พ่อมาก่อน แล้วก็ได้กอดแม่ก่อน ว่าแต่ทำไมวันนี้ไอ้เสืออย่างแกกลับบ้านได้ หรือว่ามีเรื่องด่วน”

สัปดาห์ก่อนหม่อมหลวงฉัตรเกล้าโทร. มาปรึกษาเกี่ยวกับที่ทำงาน หลังเรียนจบ แม่ทางคณะแพทย์จะอยากได้เขาเป็นอาจารย์แต่เนื่องจากอุปนิสัยของฉัตรเกล้านั้นชอบแบบลู่ๆ มากกว่า ความฝันของเขาคือ ทำงานเพื่อประชาชนในถิ่นทุรกันดาร นอกจากในฐานะแพทย์แล้วยังอาจจะได้รับใช้ชาติในฐานะทหารอีกด้วย เพราะเหตุนี้เอง เขาจึงเลือกเรียนแพทย์พระมงกุฎ ปัจจุบันแพทย์ในโรงพยาบาลค่ายรวมถึงพื้นที่ชายแดนยังขาดแคลน โดยเฉพาะพื้นที่ซึ่งยังมีการระบาดของยาเสพติด

“คุณพ่อรู้ใจผมจริงๆ ผมเพิ่งปฏิเสธตำแหน่งอาจารย์ในภาควิชาไปครับ เพราะผมตั้งใจจะไปใช้ทุนที่ต่างจังหวัด”

ฉัตรเกล้าบอกชื่อโรงพยาบาลค่ายแห่งหนึ่งในจังหวัดทางภาคเหนือของประเทศ

“นั่นก็เรื่องใหญ่ พ่อว่าฉัตรคงต้องเกริ่นๆ บอกทวดอ่อนไว้ก่อน ท่านจะได้ไม่ตกใจ”

ย่าอ่อน หรือที่ตอนนี้ทุกคนเรียกว่าทวดอ่อน ปีนี้อายุมากแล้ว สุขภาพเริ่มทรุดโทรมลงตามประสาผู้สูงอายุ แต่ที่ไม่เคยเปลี่ยนคือ ความรักและเป็นห่วงหลานและเหลน แม้ตอนนี้ทุกคนจะโตเป็นหนุ่มเป็นสาวกันหมดแล้ว

อย่างเช่นคราวที่หม่อมหลวงปกเกศ น้องสาวแท้ๆ ของหม่อมหลวงฉัตรเกล้าเดินทางไปเรียนต่อด้านแพชชั่นดีไซน์ที่ปารีส คุณทวดถึงกับบง

ไม่ยอมพูดด้วยไปหลายวัน แต่พอได้รับจดหมายขอโทษและจดหมายเล่าความเป็นมาเป็นไประหว่างอยู่ที่โน่น ความน้อยใจก็คลายลง

“คุณพ่อกับคุณแม่ช่วยพูดหน่อยสิครับ”

“คงไม่ได้หรอก เมื่อฉัตรตัดสินใจดีแล้วว่าอยากปรับใช้ชาติก็ต้องอธิบายให้คุณทวดเข้าใจ”

“ที่นั่นคงปลอดภัยใช้ไหมลูก”

โรงพยาบาลค่ายที่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเลือกตั้งอยู่ในจังหวัด เชียงราย แม่โรงพยาบาลจะอยู่กลางเมืองซึ่งถือว่าปลอดภัย แต่ก็ต้องมีการออกหน่วยในพื้นที่ติดชายแดนที่ยังมีผู้ก่อการร้ายและพ่อค้ายาเสพติดแฝงตัวอยู่

“ก็มีความเสี่ยงบ้างครับคุณแม่ แต่ผมไม่กลัว หน้าที่ของทหารคือ อุทิศตัวเพื่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ การที่เราเป็นหม่อมทหาร ภาระหน้าที่ก็ต้องเหนื่อยเป็นสองเท่า”

“ถ้าลูกมั่นใจอย่างนั้นพ่อก็เอาใจช่วย พูดกับคุณทวดตรงๆ หรือถ้าไม่สำเร็จก็ให้คุณอาพี่รช่วยพูดให้” ขณะนี้หม่อมราชวงศ์รณพีร์ดำรงตำแหน่ง นายพลแห่งกองทัพอากาศ

“คงไม่ต้องรบกวนหรอกครับ ผมจะจัดการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง ว่าแต่คุณเกศจะกลับมาเมืองไทยเมื่อไหร่หรือครับ ผมจะได้ไปรับ หวังว่าคงจะก่อนที่ผมจะไปทำงานที่เชียงรายนะ”

“น่าจะอาทิตย์หน้า เห็นว่าจะโทร. มาบอกใกล้ๆ กลับมา คราวนี้ก็จะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตาทั้งครอบครัวสักที”

หม่อมราชวงศ์พูนมิตรโอบไหล่กรองแก้ว โดยมีฉัตรเกล้ายืนอยู่ข้างๆ วังจุกาเทพคงจะได้ต้อนรับการกลับมาของหม่อมหลวงปกเกล้าในอีกไม่นาน

อาหารเย็นมื้อนี้เต็มไปด้วยความครึกครื้น เพราะวังจุกาเทพเพิ่งได้ต้อนรับสมาชิกใหม่คือ แฟนสาวของหม่อมหลวงภูวนศซึ่งมีชื่อว่า ลออจันทร์

ทวดอ่อนก็พลอยมีสีหน้าเข้มขึ้นขึ้นเมื่อเห็นทุกคนพร้อมหน้าพร้อมตา แต่ แทนที่จะเจริญอาหาร ท่านกลับมองไปรอบโต๊ะแล้วทำหน้าที่เสิร์ฟอาหารลง ถอนหายใจ หลังจากตักข้าวได้แค่สองคำ ชิมหมักกรอบไปอีกเพียงนิดเดียว ก็ขอตัวกลับไปพักในห้อง

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าซึ่งคอยสังเกตตั้งแต่ต้นจึงรับหน้าที่พาทวดอ่อน เข้าไปพัก เขารออยู่ด้านนอก ปล่อยให้ผู้ดูแลพาท่านเข้าไปทำธุระส่วนตัว ภายในห้องนอนมีเครื่องเรือนน้อยชิ้นดูสะอาดสะอ้าน นอกนั้นก็เป็นอุปกรณ์ การแพทย์ครบครัน ทั้งถึงออกซิเจนและอุปกรณ์ฉุกเฉินที่จำเป็น

ฉัตรเกล้ารออยู่ครู่ใหญ่จึงโบกมือให้ผู้ดูแลซึ่งเป็นผู้ช่วยพยาบาลออกไปก่อน ส่วนตัวเขาเองทวดตัวลงคลานเข้าเข้าไปหมอบข้างๆ

“นั่นคุณฉัตรหรือ”

ทวดอ่อนนั่งอยู่ตรงมุมประจําบนเตียง แม้จะอายุมากแล้ว แต่ความจำ ยังไม่เลือนไปตามเวลา ยามว่างท่านก็มักจะเล่าเรื่องราวในอดีตให้ฟัง

“ขอบคุณทวด ผมเอง” ฉัตรเกล้าประนมมือแทบตัก

ทวดอ่อนดึงชายหนุ่มเข้าไปกอด ลูบศีรษะด้วยความรักใคร่ น้ำตา แห่งความปีติไหลซึมออกมา

“โอ! พ่อเจ้าประคุณของยาทวด คิดถึงจริงๆ เลย”

เมื่อครู่ที่นั่งโต๊ะอาหารเขายังไม่มีโอกาสได้คุยกับท่านเลย เพราะบทสนทนาในวันนี้ผูกขาดโดยหม่อมหลวงภูษเนศ บุตรชายของหม่อมราชวงศ์ รัชชานนท์ รวมถึงว่าที่น้องสะใภ้ที่มีภริยาน่ารัก ในอนาคตอันใกล้ครอบครัว จุฑาทะพวงมีสมาชิกเพิ่มขึ้น เพราะกำลังที่จุฑาทะพวงเมื่อแต่งงานต่างก็สร้าง บ้านของตนในพื้นที่วังแห่งนี้ ต่างมีทายาทชายเป็นคนหัวปี จนกลายเป็นห้า สิ่งที่จุฑาทะพวงที่สอง ประกอบไปด้วยหม่อมหลวงอติรุ หม่อมหลวงสรุจ ตัวหม่อมหลวงฉัตรเกล้าเอง หม่อมหลวงภูษเนศ และหม่อมหลวงธรรณจักร

“ผมก็คิดถึงคุณทวดมากครับ”

“พักนี้งานยุ่งหรือถึงไม่ค่อยได้กลับมาเลย”

งานในฐานะแพทย์ประจำบ้านสาขาศัลยกรรมกระดูกทำให้ฉัตรเกล้าไม่ค่อยมีเวลากลับบ้าน เนื่องจากต้องอยู่เวรปรึกษา อีกทั้งพอใกล้การสอบอนุโมัติวุฒิมัธยมศึกษา หรือที่เรียกกันว่าสอบบอร์ด ก็ยังต้องขยันเป็นทวีคูณ

“ผมกำลังจะสอบในเดือนหน้า เลยต้องเร่งอ่านหนังสือทบทวนตำรับตำราเป็นการใหญ่”

“มิน่า ถึงได้หายหน้าไปเลย ไม่เหมือนคุณเกศที่ส่งจดหมายหาหวดทุกอาทิตย์”

หม่อมหลวงบงกเกศเดินทางไปเรียนต่อที่ประเทศฝรั่งเศสเมื่อสี่ปีก่อน แต่ก็ส่งจดหมายเล่าความเป็นไปมาทุกสัปดาห์ แถมยังโทร. มาออดอ้อนเพราะกลัวว่าคุณหวดจะไม่ยอมยกโทษให้ เพราะก่อนหน้านี้คุณหวดคัดค้านด้วยความเป็นห่วง

“หลังสอบเสร็จผมคงมีเวลาอยู่บ้านอีกพักใหญ่เลยทีเดียวครับ”

“หมายความว่าคุณฉัตรกำลังจะเรียนจบเฉพาะทางแล้วใช่ไหม”

“ใช่ครับ และถ้าผมเรียนจบก็ต้องไปทำงานรับใช้ชาติ”

“ดีแล้วคุณฉัตร ลูกผู้ชายทำงานเพื่อชาติเป็นสิ่งสมควร คุณฉัตรต้องใช้ทุนทั้งหมดสามปีใช่ไหม”

“ใช่ครับ คุณหวดความจำดีจริงๆ”

“นี่คุณฉัตรจะบอกว่าหวดแก่หรือพ่อคุณ”

“เปล่าครับ หามีได้ คุณหวดยังดูเหมือนสมัยก่อนไม่มีผิด”

รูปถ่ายของหวดอ่อนและหม่อมหวดเอียดที่ติดไว้ตรงบันไดยังคงงดงาม ทุกครั้งที่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเดินผ่านเป็นต้องหยุดยืนดู น่าเสียดายที่บัดนี้หม่อมหวดเอียดเสียชีวิตไปแล้ว

“หวดก็แก่แล้วจริงๆ นับวันก็เหมือนไม้ใกล้ฝั่ง จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับ คุณหวดต้องอยู่กับหลานๆ ไปอีกนาน” ฉัตรเกล้ากอดเอวหวดอ่อนเอาไว้แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาท่าน น่าแปลกที่ยังคงเห็น

ความเศร้าปรากฏอยู่ในนั้น ทั้งๆ ที่หม่อมหลวงภูษเนศเพิ่งจะพบกับ
ทายาทตระกูลเทพพรหม และอีกไม่นานก็คงแต่งงานกัน เหมือนเป็นการเติม
เต็มความหวังที่คุณทวดมี

“ใช่พ่อคุณ คนแก่อ่างทวดไม่รู้ว่าจะอยู่ได้นานอีกเท่าไร แต่ถ้า
ความปรารถนาเป็นจริง ทวดก็ตายตาหลับ”

“คุณทวดหมายถึงเรื่องของตระกูลเทพพรหมหรือครับ”

เรื่องทั้งหมดเริ่มจากหม่อมราชวงศ์เทพพันธ์ เทพพรหม เป็นพระสหาย
ของหม่อมเจ้าวิซชากรซึ่งมีศักดิ์เป็นปู่ของหม่อมหลวงฉัตรเกล้า อยากให้สอง
ตระกูลเกี่ยวดองกัน นับตั้งแต่หม่อมราชวงศ์ธราทรที่หม่อมทวดเอียด
ต้องการให้ตกลงปลงใจกับหม่อมหลวงเกษรา แต่ก็ไม่สมหวัง จนมาถึง
ธิดาคณรองอย่างหม่อมหลวงมารตี ซึ่งหมายมั่นให้แต่งงานกับหม่อม-
ราชวงศ์พุมิภัทร แต่ก็พลาดกันไปอีก แม้กระทั่งหม่อมหลวงวิไลร์มาซึ่ง
ควรจะแต่งงานกับหม่อมราชวงศ์ธณพีร์ แต่สุดท้ายก็มีติดหวัง

“ใช่ หลานได้ข่าวหม่อมหลวงมารตีกับหม่อมหลวงวิไลร์มาบ้างไหม”

นับตั้งแต่สัญญาสิ้นสุดลง ตระกูลเทพพรหมก็มีแต่ตกต่ำลงเรื่อยๆ
หม่อมหลวงมารตีซึ่งในอดีตเคยเป็นพยาบาล ต้องกลายเป็นอนุภรรยา
ของนายพลพินิจ ส่วนหม่อมหลวงวิไลร์มา หลังจากปองร้ายหม่อมเอียด
ก็เป็นเหตุให้สัญญาใจทั้งหมดถูกยกเลิก สร้างความแค้นใจให้หล่อนเป็นอัน
มาก หม่อมราชวงศ์ธณพีร์แต่งงานกับเพียงขวัญซึ่งเป็นดารานักแสดงในอดีต
และมีใช้ทองคล้องใจด้วยกันถึงสี่คน

หม่อมหลวงวิไลร์มาทำใจไม่ได้ คลุ้มคลั่งและส่งจดหมายสาปแช่ง
มาในวันเกิดของทวดอ่อน ทำให้ท่านไม่สบายใจถึงขั้นล้มหมอนนอนเสื่อ
เนื่องจากรู้สึกติดค้างกับตระกูลเทพพรหมเป็นอย่างมาก แม้ตอนนี้หม่อม-
หลวงภูษเนศจะพบหนึ่งในทายาทตระกูลเทพพรหมแล้วก็ตาม แต่ก็ยังไม่มี
ใครได้ข่าวสองสาวแห่งตระกูลเทพพรหมอีกเลย

ครั้งสุดท้ายที่เรื่องของหม่อมหลวงมารตีปรากฏทางหน้าหนังสือพิมพ์

คือ เมื่อสิบปีก่อนตอนที่คำวินิจฉัยของศาลเกี่ยวกับคดีนายพลพินิจถูกประกาศออกมา ไม่มีภรรยาหรือคนใดได้รับสมบัติอะไรเลย ผู้ที่ได้รับประโยชน์มีเพียงบุตรชายสามคนของนายพลพินิจเท่านั้น

“ผมคงทำแต่งงานเลยไม่ได้ชั่วคราวของใครเลย”

“ถ้ามีโอกาสคุณฉันตรต้องช่วยทวดตามหาทายาทสกุลเทวพรหม”

“นี่คุณทวดยังกังวลเรื่องจดหมายฉบับนั้นอยู่หรือครับ”

ข้อความในจดหมายเปรียบเสมือนหนามที่เยือกใจ ทวดอ่อนพูดเสมอว่า ได้ทำผิดสัญญาใจที่ให้ไว้ ขณะที่สกุลจุฑาทะพสมบุรณพูนสุขด้วยทรัพย์สินเงินทองและเกียรติยศชื่อเสียง แต่เทวพรหมกลับตกต่ำ

หม่อมราชวงศ์ธรรตแต่งงานกับหม่อมหลวงระวีรำไพ บัดนี้มีทายาทสองคนทั้งหญิงและชาย คือ พันตรีอศิรกับหม่อมหลวงอภิษษฐ ส่วนหม่อมราชวงศ์ปวรจแต่งงานกับหม่อมเจ้าหญิงวรรณรสา มีลูกชายเพียงคนเดียวคือหม่อมหลวงสรจ ซึ่งดำเนินตามรอยพ่อด้วยการเป็นนักการทูต หม่อมราชวงศ์ปวรจ ก้าวถึงตำแหน่งสูงสุด ในฐานะเอกอัครราชทูตไทย ณ กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. สหรัฐอเมริกา เพิ่งจะกลับมาปลายปีที่แล้วนี้เอง

ส่วนหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์แต่งงานกับสร้อยฟ้า หรือเจ้าหญิงแห่งเวียงพูก้า มีบุตรธิดาสองคนคือหม่อมหลวงภูษเณศ ซึ่งปัจจุบันดำรงตำแหน่งกรรมการผู้จัดการห้างสรรพสินค้าเจทีซีแชนเตอร์ ส่วนน้องสาวคือ หม่อมหลวงกัญฉิกา ก็เป็นรองกรรมการผู้จัดการ คนสุดท้ายคือ หม่อมราชวงศ์ธณพีร์ ที่ย้ายไปไกลกว่าเพื่อนเพราะเป็นถึงนายพลแห่งกองทัพอากาศและเป็นแรงบันดาลใจของหลานๆ ในการเจริญรอยตาม ครอบครัวของหม่อมราชวงศ์ธณพีร์มีบุตรถึงสี่คนด้วยกันคือ หม่อมหลวงรณจักร ทหารม้าหนุ่มสุดหล่อเรืออากาศตรี หม่อมหลวงรณภูมิซึ่งรับราชการเป็นทหารประจำกองทัพอากาศ ส่วนหม่อมหลวงรณเรศ ปัจจุบันศึกษาอยู่ที่ประเทศฝรั่งเศส และคนสุดท้ายคือ หม่อมหลวงรณกรที่เรียนด้านการภาพยนตร์อยู่ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา

ขณะที่ฝั่งจันทาเทพลูกหลานได้ดีทุกคน หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์กลับกลายเป็นคนติดเหล้า ร่างกายทรุดโทรม ต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลเป็นประจำ ลูกสาวสองคนคือ หม่อมหลวงมารตีกับหม่อมหลวงวิไลรัมภา ก็หายสาบสูญไปไม่มีข่าว ยิ่งดีที่มีหม่อมหลวงเกษรา ลูกสาวคนโตที่ออกเรือนไปกับคุณชินกรคอยดูแล กิจการร้านขนมไทยของหม่อมหลวงคนโตไปได้สวย และขยายสาขาออกไปหลายแห่งด้วยกัน แต่วิสัยของคนเป็นพ่อย่อมคิดถึงลูก พ่อทวดอ่อนไปเยี่ยม หม่อมราชวงศ์เทวพันธ์ก็มักจะปรับทุกข์ถึงลูกสาวอีกสองคน ทำให้ทวดอ่อนรู้สึกผิดอยู่ลึกๆ

“โซลิ トラบไตที่ยังชดใช้ความผิดไม่ได้ ยาก็ยังตายตาไม่หลับ”

“อย่าพูดอย่างนั้นสิครับคุณทวด ทุกอย่างไม่ใช่ความผิดของฝ่ายเรา ลักหน่อย”

ฉัตรเกล้าฟังเรื่องราวในอดีตมานานับครั้งไม่ถ้วน ทั้งคู่ของบิดากับหม่อมหลวงมารตีและคู่ของหม่อมราชวงศ์ธรรพ์กับหม่อมหลวงวิไลรัมภา ทั้งหมดคงเป็นเพราะโชคชะตากับบุญเพสันนิวาส โบราณว่าคนหรือจะสู้ฟ้าลิขิต เพราะเหตุนี้ทั้งสองคู่จึงไม่ได้ลงเอยกัน

“แต่ทวดอยาการู้ว่าตอนนี้สองคนนั้นเป็นยังไงกันบ้าง คุณฉัตรช่วยทวดหน่อยได้ไหม”

“ผมให้สัญญาครับว่าจะช่วยตามหาทายาทของสกุลเทวพรหม และถ้ามีโอกาสผมจะช่วยเหลือพวกเขาอย่างสุดความสามารถ”

“คุณฉัตรไม่ได้หลอกทวดใช่ไหม”

“ผมพูดจริงๆ ครับ ชายชาติทหารอย่างผมไม่ผิดคำพูดหรอกครับ”

“พ่อเจ้าประคุณของทวด คุณฉัตรช่างเป็นเหลนที่น่ารักเสียจริงๆ เห็นหน้าคุณฉัตรแล้วทำให้ทวดอดคิดถึงพ่อกับแม่เราสมัยยังหนุ่มยังสาวไม่ได้”

ความรักของหม่อมราชวงศ์พุฒิภัก์กับนางสาวกรองแก้ว จะว่าไปแล้วก็เทียบได้กับนิยายเล่มหนึ่ง หนุ่มผู้สูงศักดิ์มาพบรักกับนางงาม แต่เบื้องหลังแล้วน้อยคนที่จะรู้ว่า กว่าจะลงเอยจนสมรักกันต้องฝ่าฟันอุปสรรค

มากแค่ไหน มารดาของเขาเกือบต้องเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจซึ่งมีกำลังทหารอยู่ในมือ แต่เพราะบิดารักความยุติธรรมจึงยื่นมือเข้าช่วยปกป้องหญิงสาวจนถึงที่สุด สุดท้ายทั้งสองก็ได้ครองคู่กัน

“แหม คุณทวดก็ ผมจะหล่อสู้คุณพ่อได้ยังไง”

“ใครว่าล่ะ คุณฉัตรหล่อกว่าพ่ออีกนะ ทั้งดวงตา ทั้งจมูกได้จากแม่ กรองแก้วมา ส่วนริมฝีปากก็เหมือนชายภัทร เสียแต่ว่าชอบทำหน้านิ่งๆ ไม่ยอมยิ้ม”

ฉัตรเกล้าลูบท้ายทอยอย่างเขินๆ ทุกครั้งที่มีคนบอกว่าเขาหน้าเหมือนกับมารดา ชายหนุ่มมักรู้สึกพิศพิพาน หมอทหารที่มีใบหน้าหวานเหมือนผู้หญิงดูจะไม่ค่อยเข้ากันสักเท่าไร ชายหนุ่มจึงทำหน้าที่เพื่อปราชัย และเร่งออกกำลังกายเพื่อให้ร่างกายดูกำยำขึ้นจะได้เข้มแข็งสมชาย

“คุณทวดก็ ชมกันตรงๆ แบบนี้ผมเขินแย่”

“เขินทำไม สมัยสาวๆ แม่ของคุณฉัตรสวยระดับนางงามเชียวนะ” ในอดีตกรองแก้วเคยเข้าประกวดนางสาวศรีสยามด้วยความจำเป็น และเหตุการณ์นั้นทำให้หล่อ่นได้พบกับหม่อมราชวงศ์พิบูลภัทร

“คุณแม่สวยมากเลยใช่ไหมครับ”

จนบัดนี้มารดาก็ยังคงความงดงามและอ่อนหวานเหมือนเดิม แต่ด้วยวัยที่สูงขึ้น หน้าทีการงานที่เป็นถึงหัวหน้าหอผู้ป่วยศัลยกรรมประจำโรงพยาบาล ทำให้ดูเคร่งขรึมขึ้นกว่าเดิม

“สวยมาก”

“คุณทวดเคยไปดูคุณแม่ประกวดหรือเปล่าครับ”

“ไม่เคย สมัยก่อนการไปประกวดนางงามไม่ใช่เรื่องดีสักเท่าไร แต่แม่ของคุณฉัตรทำไปก็เพราะความกตัญญูเพื่อหาเงินไปช่วยพ่อ เพราะอย่างนี้ฟ้าถึงได้ดลบันดาลให้พบกับชายภัทรยังไงล่ะ นี่มาหลอกให้ย่าเล่าเรื่องอดีตให้ฟังอีกแล้วสิ”

ฉัตรเกล้าแก้มงอนนอนหนุนตักทวดอ่อนอย่างประจบ ดึงมือเหยว่นมา

แต่ชะศิระชะ

“แหม คุณทวดละก็รู้ทันผมอยู่เรื่อย ก็ไม่มีใครเล่าสนุกเหมือนคุณทวดนี่ครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนพ่อพาแม่หนีนายพลพินิจ ฟังแล้วเหมือนผมอยู่ในเหตุการณ์ตอนนั้นด้วย”

“ปากหวานจริงๆ พ่อคุณ แล้วเมื่อไหร่จะพาสาวย มาบ้านข้างละ ทวดอยากอุ้มเหลน”

“คงอีกนานครับ ผมเพิ่งเรียนจบ ยังไม่อยากแต่งงาน คุณทวดรอแฟนของคุณเกศก็แล้วกัน”

“อ๊ะ นี่แม่ปกเกิดมีแฟนแล้วหรือ ตายๆ จะไปคว่ำฝรั่งมังค่ามาหรือเปล่า บอกไว้ก่อนนะว่าทวดไม่ชอบ” คนสูงอายุโวยวาย

“ไม่หรอกครับ คุณเกศยังไม่มีแฟน ผมพูดเล่น ส่วนชีวิตผมก็มีแต่งงานแล้วก็งาน จะเอาเวลาไหนไปจีบสาวล่ะครับ”

“คุณฉัตรต้องอย่าลืมน้ำทิพย์ที่ให้ไว้แก่ทวด ถ้ามีโอกาสต้องช่วยเหลือเกื้อกูลตระกูลเทพพรหมให้ถึงที่สุด”

๑

กำหนดการเดินทางกลับของหม่อมหลวงปกเกล้าต้องเลื่อนออกไป
อย่างไม่มีกำหนด เนื่องจากความวุ่นวายทางการเมืองที่เกิดขึ้นในประเทศไทย
เหตุทั้งหมดเกิดจากคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ หรือที่เรียกกัน
ว่า รสช. ทำการรัฐประหารจากรัฐบาลซึ่งมีพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็น
นายกรัฐมนตรี โดยให้เหตุผลหลักว่ามีการฉ้อราษฎร์บังหลวงอย่างหนัก
อีกทั้งรัฐบาลพยายามทำลายสถาบันทหาร

หลังจากยึดอำนาจได้แล้วก็แต่งตั้ง นายอานันท์ ปันยารชุน ขึ้นเป็น
รัฐมนตรีรักษาการ มีการร่างรัฐธรรมนูญและจัดการเลือกตั้งทั่วไปขึ้น แต่
สุดท้าย พลเอก สุจินดา คราประยูร ผู้บัญชาการทหารสูงสุด และบุคคล
สำคัญในคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติก็ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีอีก
ครั้งหนึ่ง ส่งผลให้เกิดความไม่พอใจแก่ประชาชนในวงกว้าง เนื่องจาก
รัฐธรรมนูญฉบับที่ร่างขึ้นใหม่ไม่มีความเป็นประชาธิปไตย และการที่พลเอก
สุจินดาขึ้นรับตำแหน่ง เป็นการสืบทอดอำนาจซึ่งขัดกับคำสัมภาษณ์ที่เคย
ให้ไว้

ประชาชนจำนวนมากรวมถึงนักศึกษาจึงออกมาชุมนุมที่สนามหลวง และอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยเพื่อต่อต้านการสืบทอดอำนาจ มีการอดอาหารประท้วง ตามด้วยการสนับสนุนของฝ่ายค้านคือ พรรคประชาธิปัตย์ พรรคเอกภาพ พรรคความหวังใหม่ และพรรคพลังธรรมที่ไม่เห็นด้วยกับเหตุการณ์ครั้งนี้ ผู้ประท้วงมีชื่อเรียกรวมกันว่า นายกรัฐมนตรีลาออก

การชุมนุมยืดเยื้อขึ้นเรื่อยๆ สถานการณ์ตึงเครียดเพราะผู้ร่วมชุมนุมมีจำนวนมากขึ้น มีการเคลื่อนขบวนประชาชนจากสนามหลวงไปยังถนนราชดำเนินกลาง หน้าทำเนียบรัฐบาล ฉัตรเกล้าในฐานะที่เป็นทั้งทหารและแพทย์ถูกเรียกเข้าไปรายงานตัวกับต้นสังกัดตามระเบียบของกองทัพซึ่งถือว่าแพทย์ทหารก็เป็นกำลังพลส่วนหนึ่ง เขาต้องอยู่แต่ในหอพัก ออกไปข้างนอกไม่ได้ เพื่อนแพทย์และรุ่นน้องหลายคนต้องการไปร่วมชุมนุมเพื่อสนับสนุนประชาชน เขาก็เช่นกัน แต่ในฐานะทหารฉัตรเกล้าก็รู้ว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ เขาเป็นแพทย์ทหาร ต้องเข้าเวรและทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด

ความร้อใจทำให้หม่อมหลวงหนุ่มคอยติดตามสถานการณ์ทางหน้าจอโทรทัศน์และวิทยุอยู่ภายในหอพักร่วมกับคนอื่นๆ ที่ถูกเรียกเข้ามาประจำการเตรียมพร้อมรับสถานการณ์ฉุกเฉินหากเกิดการจลาจลขึ้น กลางดึกเมื่อคืนที่ผ่านมามีการปะทะกันระหว่างตำรวจกับทหารและผู้เข้าร่วมชุมนุม

ฉัตรเกล้าติดตามข่าวสารทั้งคืนด้วยความร้อใจ เพราะรู้ว่าสองฝ่ายที่ปะทะกันต่างก็เป็นคนไทยด้วยกัน ชายชาติทหารที่แท้จริงยอมไม่ยอมการทำร้ายประชาชน ขณะเดียวกันประชาชนที่ออกมาเคลื่อนไหวต่อต้านก็เพียงแต่ต้องการประชาธิปไตย สีหน้าของแพทย์ทหารทุกคนเคร่งเครียดยามฟังข่าวจากวิทยุ บ้างก็ได้ข้อมูลจากเพื่อนที่แอบออกไปร่วมชุมนุม

ฉัตรเกล้ามีเพื่อนแพทย์จากสถาบันอื่นที่ไปร่วมชุมนุม ทั้งศิริราช รามาธิบดี และจุฬาลงกรณ์ฯ หลังจากได้ข่าวว่าทหารนำกำลังเข้าสลายการชุมนุมก็ทำให้เขายิ่งกระวนกระวายด้วยความเป็นห่วง โดยเฉพาะอย่างยิ่งแพทย์ทหารรุ่นน้องชื่อว่า ปรเมศ

ชายหนุ่มเรียนอยู่คณะแพทยศาสตร์ชั้นปีที่หก กำลังจะสำเร็จการศึกษา แต่ด้วยอุดมการณ์แรงกล้าทำให้แอบออกไปนอกโรงพยาบาล ฉัตรเกล้าพยายามติดต่อปรเมศแต่ไม่ได้รับการตอบรับ เขาจึงนั่งรอเพื่อนรุ่นน้องอยู่ที่ห้องโถงด้านล่าง ทันทีที่เห็นอีกฝ่ายเดินเข้ามาในหอพัก ฉัตรเกล้าก็ปราดเข้าไปหา

“นายหายไปทั้งคืน พี่เป็นห่วงมาก”

รุ่นน้องคนนี้เป็นคนมีอุดมการณ์ แต่นิสัยค่อนข้างหุนหันพลันแล่น ทั้งที่มีคำสั่งห้ามออกนอกหอพัก แต่ปรเมศก็แอบไปร่วมชุมนุมทุกวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคืนนี้ที่เขาหายไปและติดต่อไม่ได้ สร้างความกังวลให้ฉัตรเกล้ามาก

“ผมติดอยู่ในวงล้อมครับคุณฉัตร เพิ่งหนีออกมาได้”

สีหน้าของรุ่นน้องหนุ่มดูดีโรย ทางโทรทัศน์เสนอข่าวว่า มีผู้ก่อความไม่สงบบุกเข้าทำลายสถานที่ราชการจนต้องใช้กำลังปราบปราม แต่เรื่องราวที่ได้ยินจากปากปรเมศคือ มีการสลายการชุมนุมและปราบปรามด้วยการใช้กำลังในพื้นที่รอบอนุสาวรีย์ประชาธิปไตย

“สถานการณ์ในนั้นเป็นยังไงบ้าง”

“วุ่นวายมากครับคุณฉัตร ประชาชนหนักันอลหม่าน บางพวกที่พอมีกำลังตอบโต้ก็สู้ไม่ถอย เมื่อคืนนี้ผมได้ยินเสียงปืนดังติดต่อกันทั้งคืน”

รัฐบาลประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในกรุงเทพมหานครและในจังหวัดใกล้เคียง มีการใช้กระสุนจริง เกณฑ์ถูกประกาศจับ รัฐบาลออกแถลงการณ์หลายฉบับว่าไม่มีผู้เสียชีวิต แต่ข้อเท็จจริงขัดแย้งกันเพราะมีทั้งผู้บาดเจ็บและเสียชีวิต แต่การชุมนุมยังไม่จบ เพราะประชาชนจากหลายๆ พื้นที่ยังคงเดินทางมาชุมนุมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง

เรื่องราวที่ได้ยินจากปากรุ่นน้องทำให้ฉัตรเกล้าสลดใจ ทหารถูกฝึกมาให้ฟังคำสั่งผู้บังคับบัญชา ขณะที่อุดมการณ์ของทหารก็คือ ปกป้องรับใช้ประชาชน เมื่อทั้งสองอย่างเริ่มสวนทางกัน ก็เหมือนคนที่อยู่ตรงกลางแต่ทำ

อะไรก็ได้ จักรเกล้าเชื่อว่ามียาหารจำนวนมากที่ไม่อยากทำร้ายประชาชน
อย่างเช่นพันตรีหม่อมหลวงอศิร ลูกพี่ลูกน้องของเขา ที่แม่จะต้องทำตาม
คำสั่ง แต่ก็พยายามให้เสียเลือดเนื้อน้อยที่สุด

“นายไปอยู่ที่ไหนมา”

“มีคนช่วยให้ผมไปหลบอยู่ในบ้านคนแถวๆ นั้นครับ รอจนเสียงปืน
สงบลงแล้วก็ออกมา ผมยังได้ยินว่ามีคำสั่งให้จับพลตรีจำลอง และจะล้อมจับ
แกนนำทั้งหมดให้ได้ในวันนี้”

“พี่ก็ฟังจากข่าวเหมือนกัน เรื่องคงวุ่นวายต่อไปเรื่อยๆ”

เหตุการณ์ทั้งหมดดูกลมกลืนคล้ายสงครามกลางเมือง ชายหนุ่มฟัง
ข่าวพบว่ามีการใช้กระสุนจริง และมีการตอบโต้อย่างเผ็ดร้อนจากฝ่าย
ประชาชนเช่นเดียวกัน

“ผมตั้งใจจะกลับมาอาบน้ำ แล้วก็จะไปอีก”

“อะไรนะ! นี่นายจะกลับไปอีกหรือ”

“ครับคุณจักร ผมจำเป็น ผมทั้งประชาชนพวกนั้นไม่ได้”

จักรเกล้าย้อแขนรื้อนึ่งหนุ่มเอาไว้ เขามองเห็นความมุ่งมั่นที่ส่งผ่าน
แววตา ตัวเขาก็รู้สึกไม่ต่างกัน แต่เมื่อคิดถึงหน้าที่ความรับผิดชอบก็ต้อง
ตัดสินใจ

จักรเกล้าไม่ใช่คนรักตัวกลัวตาย แต่หลังจากตรองดูก็รู้ว่าหน้าที่เขา
ตอนนี้คือเรียนให้จบ และออกไปรับใช้ประชาชนในถิ่นทุรกันดารให้สมกับ
ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชดำริจัดตั้งคณะแพทย์ทหารขึ้น
ที่สำคัญหากเขาออกไปต่อสู้อันไหนนั้นก็คือคนไทยด้วยกัน โดยเฉพาะ
ทหารชั้นผู้น้อยที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งผู้บัญชาการ และต่างก็มีครอบครัว
หากต้องมาเสียชีวิตลง ครอบครัวและคนที่อยู่ข้างหลังก็ต้องเดือดร้อน

“พี่รู้ แต่พี่อยากให้นายคิดดูให้ดีนะ หากนายไปตอนนี้ อนาคตและ
สิ่งที่ทุ่มเทมาตลอดหกปีก็จะไม่มีเหลือ ลองคิดถึงชาวบ้านที่รอนายอยู่สิ”

ปรเมศยกมือกุมขมับ รูดตัวลงบนเก้าอี้ สีหน้าสิ้นหวัง

ฉัตรเกล้าตบปาร์ตุน้องถ่ายทอดความห่วงใยไปให้ แพทย์ทหารที่ไม่
มารายงานตัวอาจส่งผลถึงการเรียนและการสอบ

“หน้าที่นายตอนนี่คือต้องเรียนให้จบ อย่าลืมนะที่ว่าที่นายเข้ามาเรียน
ที่นี่เพราะอะไร”

ปณิธานของปรเมศก็ไม่ต่างจากฉัตรเกล้าเท่าใดนัก คือต้องการเป็น
ทั้งแพทย์และทหารไปพร้อมๆ กัน แพทย์ทหารคือ ผู้มีความรู้ความสามารถ
ในวิชาชีพ รู้จักคิดอย่างเป็นระบบและใฝ่ศึกษาเพื่อจบมาเป็นทหารที่มี
ลักษณะของผู้นำที่มีระเบียบวินัย พร้อมอุทิศตนให้กองทัพและประชาชน

“ผมขอโทษ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก พี่รู้ว่านายเป็นคนดี แต่ตอนนี่เราต้องเลือก ถ้า
นายออกไปอีกอาจจะเรียนไม่จบ”

ปรเมศหน้าเครียดเพราะความลำบากใจ

ฉัตรเกล้าตบปาร์ตุน้อง

ปรเมศถอนหายใจก่อนรับคำ “ผมจะเชื่อคุณฉัตร ผมจะไม่ออกไป
ชุมนุมอีก”

“นายทำดีที่สุดแล้วเมศ ตอนนี่รีบไปอาบน้ำพักผ่อนเอาแรงก่อนเถอะ
แล้วอย่าลืมนะไปรายงานตัวที่หน่วยด้วย”

“ครับคุณฉัตร”

ฉัตรเกล้ามองตามแผ่นหลังรุ่นน้อง เขาก็อยากออกไปทำหน้าที่
ประชาชนเช่นกัน ลึกๆ แล้วชายหนุ่มรู้สึกถึงความไม่เป็นประชาธิปไตย แต่
พอนึกถึงการปะทะระหว่างคนไทยด้วยกันเอง ระหว่างฝ่ายที่ต้องปฏิบัติตาม
คำสั่งทั้งที่ไม่เต็มใจ กับอีกฝ่ายที่เป็นแค่ประชาชน นิสิต นักศึกษา ก็นับว่า
เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจมาก

เมื่อไม่มีทางเลือกฉัตรเกล้าจึงต้องทำหน้าที่แพทย์ ทางโรงพยาบาล
ประกาศเตรียมการรับสถานการณ์ฉุกเฉินที่จะเกิดขึ้น วันนี้ไม่ว่ามีผู้บาดเจ็บ
มาจากฝ่ายใด เขาก็จะรักษาอย่างเต็มที่ เขาภาวนาขอให้เหตุการณ์สงบโดย

เร็วพลัน ขอให้พระบารมีของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทำให้ประเทศไทย กลับสู่ความสงบโดยเร็วที่สุด

สัปดาห์ที่ผ่านมานับเป็นช่วงที่หนักหนาสาหัสสำหรับจักรเกล้าไม่น้อย เขาอยู่เวรในโรงพยาบาล มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน และหลังจากทหาร เริ่มปราบปรามประชาชนก็มีคนถูกส่งมารักษาตัวเป็นจำนวนมาก ผู้บาดเจ็บ ไม่ได้มีแค่ประชาชนเท่านั้น แต่มีทหารรวมอยู่ด้วย

ความสูญเสียเกิดขึ้นแก่ประเทศชาติโดยไม่อาจประมาณค่าออกมา เป็นเงินได้ ขณะที่ฝั่งประชาชนก็ออกมาเรียกร้องให้รัฐบาลแสดงความรับผิดชอบต่อความสูญเสียด้วยการลาออกจากตำแหน่ง ความวุ่นวายคงจะยืดเยื้อต่อไป แต่เพราะพระมหากษัตริย์คุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้ พลเอก สุจินดา คราประยูร นายกรัฐมนตรี และ พลตรี จำลอง ศรีเมือง เข้าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาท โอกาสนี้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานพระราชดำรัสแก่คณะผู้เข้าเฝ้า ทูลละอองธุลีพระบาทด้วย ซึ่งสถานีโทรทัศน์และวิทยุได้ออกอากาศ เหตุการณ์นี้ให้ประชาชนทั้งประเทศทราบด้วย

หลังจากนั้นประมาณหนึ่งสัปดาห์ พลเอกสุจินดากราบถวายบังคม ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี บ้านเมืองจึงเข้าสู่ความสงบสุขอีกครั้ง ทั่วไปเพียงรอยแผลเป็นอันยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ทุกคนจะไม่มีวันลืม

จักรเกล้าลากสังขารอันสะบักสะบอมกลับมายังหอพัก ซึ่งบัดนี้มีผู้คน บางตา ทันทีที่มีประกาศลาออกของนายกรัฐมนตรี แพทย์ประจำบ้านและ เพลโลว์^๒ แทบทุกภาควิชาชีพพากันกลับบ้านไปหาครอบครัว ชายหนุ่มอยู่เวร ติดกันมาหลายวันแล้ว เพิ่งจะออกจากห้องผ่าตัดเมื่อเช้ามืดนี้เอง ตลอดทั้ง

^๒ แพทย์ที่มาเรียนต่อเฉพาะทาง ลงลึกแต่ละแขนง

คืนมีผู้ป่วยถูกส่งเข้ามารักษา ทำให้ฉัตรเกล้าต้องอยู่ช่วยแพทย์ประจำบ้าน ผ่าตัด

เขามองโทรศัพท์มือถือที่หน้าจอบดดับสนิทแล้วรีบวางลงในแท่นชาร์จ เสียบปลั๊กจอนไฟเข้าไปในเครื่องจึงกดเปิดเครื่อง ที่หน้าจอปรากฏว่ามีข้อความเกือбыี่ลึบข้อความด้วยกัน และทั้งหมดมาจากเบอร์เดียวกันคือ ว่างจุทาเทพ เขารีบกดโทรศัพท์โทร. กลับบ้าน พอมีคนรับสั้กพั้กก็ให้เขาคุย กับมารดา

“คุณฉัตร ลูกเป็นยังไงบ้าง แม่ติดต่อลูกไม่ได้เลย”

ฉัตรเกล้ารู้สึกผิดเมื่อรู้ว่ามารดาอ่อนใจ เขามัวแต่วุ่นกับการอยู่เวรจน ลืมโทร. ไปรายงานตัว

“ผมขอโทษครับแม่ ผมเพิ่งผ่าตัดเสร็จ เมื่อคืนก็ไม่ได้นอนทั้งคืน”

“ที่โรงพยาบาลของลูกเป็นยังไงบ้าง”

“รุ่นวายครับ มีคนเจ็บเข้ามารักษาตัวเรื่อยๆ จนแพทย์ประจำบ้าน รักษากันไม่ทัน ผมเลยต้องช่วย”

“แม่ดีใจที่ลูกปลอดภัย คุณทวดอ่อนเป็นห่วงลูกมากรู้ใหม่ รบเร้าให้ แม่โทร. หาลูก แต่แม่คิดว่าคุณฉัตรน่าจะอยู่ในโรงพยาบาล ไม่น่ามีอะไร แม่เองก็เพิ่งกลับจากโรงพยาบาล เราก็ยุ่งกันมาก มีคนไข้เต็มแทบทุกเตียง ต้องเสริมเตียงตรงทางเดิน”

“คุณพ่อเป็นยังไงบ้างครับ”

“คุณพ่อก็นั่นน่อย ไปช่วยงานที่โรงพยาบาลทั้งวันทั้งคืน นี่ก็เพิ่งกลับมาพัก วันนี้คุณฉัตรจะกลับบ้านหรือเปล่า แม่จะได้ให้เด็กเตรียมกับข้าวไว้ให้”

“กลับครับคุณแม่ ผมอยากเจอทุกๆ คนมาก ว่างพบกันนะครับ”

ว่างจุทาเทพยังคงดงามเฉกเช่นทุกวัน ประตุน้าเป็นริ้วอัลลอย ลวดลายวิจิตร มีตราราชสกุลจุทาเทพประดับหราวอยู่ หลังจากทำสิ่ง

จตุบาทแต่งงานกันหมดแล้ว ทุกคนต่างก็ปลูกเรือนขึ้นใหม่ในอาณาเขตวัง เพื่อสร้างครอบครัวของตน หม่อมราชวงศ์ธรรมาภกับครอบครัวอยู่ในอาคารใหญ่ ส่วนสิ่งของที่เหลือก็ต่างมีบ้านอยู่ในบริเวณเดียวกัน เรือนริมน้ำเป็นของ ทวดอ่อน ฉัตรเกล้าฯขับรถเข้าไปจอดในบริเวณบ้าน รับประทานอาหารเปลี่ยนเสื้อผ้า เดินย้อนไปยังเรือนริมน้ำ สมาชิกทุกคนคงอยู่พร้อมหน้าในวันนี้ เนื่องจาก บ้านเมืองเพิ่งผ่านเหตุการณ์สำคัญมา

ห้องโถงชั้นบนของเรือนริมน้ำถูกดัดแปลงให้เป็นห้องประชุมลับของ ทำสังหัจจุบาทรุ่นที่สอง แต่เดิมเป็นห้องเอนกประสงค์ของหม่อมเอียด ใช้ ร้อยพวงมาลัย เย็บปักถักร้อย และจับน้ำชายามบ่าย แต่พอทำสังหิต์ขึ้นก็ ถูกเกณฑ์ให้มารวมตัวกัน ต่อมาจึงกลายเป็นที่นัดพบของห้าหนุ่มไปโดยปริยาย ส่วนทำสังหิ์รุ่นแรกมักจะใช้ห้องโถงของตึกใหญ่

เมื่อฉัตรเกล้าฯมองเข้าไปก็พบว่าพันตรี หม่อมหลวงอศรินั่งที่หัวโต๊ะ ตามด้วยสมาชิกคนอื่นๆ ครบที่ม หัวข้อสนทนาก็ไม่แคล้วเรื่องการเมือง และบุคคลที่ผูกขาดการสนทนาก็คือ พันตรี หม่อมหลวงอศริ โดยมีหม่อมหลวงรัตนจักรคอยเสริมเป็นระยะๆ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความเคร่งเครียด

ฉัตรเกล้าฯมั่นใจว่าพี่น้องของเขาทุกคนในที่นี้ไม่ต้องการให้ประชาชน ถูกทำร้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งหม่อมหลวงอศริ ที่แม้จะเป็นทหารทำหน้าที่ ปกป้องพระราชวัง แต่ก็แอบช่วยประชาชนบางส่วนที่ไม่รู้อิโหนือเห่น

“เหตุการณ์ตอนนั้นชุลมุนมาก มีประชาชนบางส่วนหนีตาย พี่กับ ลูกน้องออกไปช่วยนักศึกษาที่มาประท้วง แล้วก็พาไปซ่อนตัวอยู่ที่บ้านของ ชาวบ้านในละแวกนั้น ถ้าไม่ได้ความช่วยเหลือจากชาวบ้าน เราก็คงแย่”

“พี่เพชรเกล้าฯหาญจริงๆ ผมอยากทำแบบพี่มั่ง” หม่อมหลวงภูษณศ พุดขึ้น

“พี่ก็พยายามช่วยเท่าที่ช่วยได้ ส่วนผู้บาดเจ็บก็มีทีมแพทย์และ พยาบาลมารับไป บางส่วนก็ส่งไปรักษาที่โรงพยาบาลศิริราชเพราะใกล้ที่สุด และบางส่วนก็ขึ้นรถพยาบาลไปส่งโรงพยาบาลใกล้เคียง”

“ไม่น่าเกิดเรื่องแบบนี้เลย” หม่อมหลวงภูธรเนศพิมพ์

“ไม่มีใครอยากให้เกิดหรอก แต่ตอนนี้เราทุกคนต้องร่วมมือกัน ต้องสามัคคี ช่วยกันแก้ปัญหาในชาติ ต่อไปนี้ประเทศเราคงจะเดินหน้าไปสู่การเลือกตั้ง เราควรจะยึดตามพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อเร่งเสริมความสามัคคีในบ้านเมือง”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีรับสั่งกับทั้งสองฝ่ายว่า ให้หันหน้าเข้าหากันเพื่อแก้ไขปัญหา เพราะหากไม่เช่นนั้นแล้วประเทศชาติก็จะล่มจมเปิดโอกาสให้คนนอกเข้ามาบ่อนทำลายได้

“ผมเห็นด้วยกับพี่เพชร บ้านเมืองเราบอบช้ำมามากแล้ว ถึงเวลาต้องปฏิรูปเสียที” หม่อมหลวงจรณจักรเสริมขึ้น น้องชายคนนี้สังกัดทหารม้าหน้าตาหล่อเหลาราวกับนายแบบ และเรื่องความรักชาติไม่เป็นรองใคร

“เลิกพูดเรื่องการเมืองดีกว่า แค่นี้ก็เครียดพอแล้ว มาดื่มกันหน่อย” ภูธรเนศซึ่งเป็นนักธุรกิจและตุลาการมรดกดีที่สุดในกลุ่มพูดขึ้น โดยมีหม่อมหลวงสรุจคอยรินเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใส่แก้วให้บรรดาพี่ๆ น้องๆ เขาเป็นคนที่ซงเหล้าเก่งที่สุด ปกติแล้วห้าสิ่งห้าสุทาเทพไม่ใช่คอเหล้า แต่วันนี้ขอดื่มเพื่อระบายความอัดอั้น

“ทางโรงพยาบาลพระมงกุฎเป็นยังไงบ้าง”

“มีคนเจ็บส่งเข้ามาให้รักษาตลอด เราต้องอยู่เวรเต็มกำลัง ผมส่งสารทหารชั้นผู้น้อยหลายคนที่ต้องบาดเจ็บ”

ผลของการปะทะกันทำให้มีผู้บาดเจ็บทั้งสองฝ่าย ฝ่ายทหารบ้างก็หัวแตกหรือถูกตีได้รับบาดเจ็บ บางรายแขนขาหัก จึงถูกส่งมารับการรักษาที่โรงพยาบาลที่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าประจำอยู่

“เหตุการณ์นี้ทำให้ทุกฝ่ายได้รับผลกระทบ ไม่มีใครได้ประโยชน์เลย” จรณจักรพูดในฐานะทหารม้า เขาเองก็ได้รับคำสั่งให้นำม้าไปปราบจลาจลในช่วงแรกของการชุมนุม แต่พอเกิดการใช้อาวุธจริงก็จำต้องถอยกลับเข้ากองพันและอยู่ประจำการ

“จริงครับ ผมเห็นด้วย เราคนไทยด้วยกัน ไม่น่าต้องมาทำร้ายกันเอง”
หม่อมหลวงฉัตรเกล้าพ้อ

“บางที่พี่ก็รู้สึกเบื่อ หรือว่าถึงเวลาแล้วที่พี่จะลาออกมาช่วยงานคุณพ้อ”

ความรู้สึกของพันตรีหม่อมหลวงฉัตรคือ หดหู่ ทหารอย่างเขาถูกฝึกมาให้ป้องกันประเทศ ต่อสู้กับอริราชศัตรู แต่ผู้คนที่อยู่บนท้องถนนคือคนไทยด้วยกัน ทว่าวิสัยทหารต้องเชื่อฟังคำสั่งผู้บังคับบัญชา แม้ในใจต่อต้าน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าถึงกับนิ่งงัน พี่ชายคนนี้เป็นผู้ใหญ่ที่สุดยังท้อใจคงเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสร้างความหดหู่ให้ทุกคน รวมถึงเขาเองที่รู้สึกหมดเรี่ยวแรงไปเลยทันทีที่ได้ยิน

“ผมว่าพี่เพชรทำดีที่สุดแล้วนะ เป็นผมก็คงทำแบบนี้”

“พี่ก็แค่คิด บางที่มันก็รู้สึกว้าวถึงที่สุดแล้วเหมือนกัน”

“อย่าเพิ่งลาออกเลยครับพี่ อยู่เป็นทหารด้วยกันก่อนดีกว่า” หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเสริม

“คงยังไม่ใช่ตอนนี้หรอก แต่ถ้าถึงวันหนึ่งพี่ก็อาจจะลองคิดดู พี่มาเป็นทหารเพราะอยากรับใช้ชาติ แต่พอตอนนี้อยู่เหมือนมันจะไม่ใช่เสียแล้ว เราได้รับคำสั่งให้ปราบปราม ทำให้พี่หนักใจมาก พี่เองเชื่อในการเลือกตั้ง พี่หวังว่าสักวันเมื่อประชาชนพร้อม มีความรู้เรื่องการเลือกตั้งอย่างถูกต้อง ไม่ยอมขายเสียงเพื่อเลือกคนโกงกินชาติเข้ามาบริหารประเทศ เราก็คงมีประชาธิปไตยเต็มใบเสียที”

“ผมเห็นด้วยครับ ผมเองก็ต้องกลั่นใจแทบแย่ไม่ให้ออกไปชุมนุมเพื่อนรุ่นน้องที่ไปชุมนุมเล่าให้ฟังว่า การปราบปรามนั้นรุนแรงเหลือเกิน เหมือนว่าเรากำลังมีสงครามกลางเมือง” หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเสริม

“เรื่องมันผ่านไปแล้ว ตอนนีรัฐสภาประกาศยกเลิกกฎอัยการศึกต่อไปประเทศไทยคงจะสงบสุขเสียที”

หม่อมหลวงภูธรเนศหมุนแก้วเหล้าพลางมองมาทางฉัตรเกล้า

“แล้วคุณฉัตรโทร. บอกคุณเกศหรือยัง”

“จริงด้วย ผมมัวแต่่วนจนลืมส่งข่าวให้คุณเกศเลย”

“พี่ว่าอาทิตย์หน้าทุกอย่างคงจะคลี่คลายมากกว่านี้ ถ้ายังไงก็เรียกคุณเกศกลับมาเถอะ ดีกว่าแกว่วอยู่เมืองนอกคนเดียว คุณหวดอ่อนเองก็คิดถึงคุณเกศมาก ถ้าได้เจอเหลนจะได้สบายใจมากขึ้น” หม่อมหลวงอศिरกล่าว

“งั้นพรุ่งนี้ผมจะรีบโทร. บอกคุณเกศให้รีบซื้อตั๋วกลับมาให้เร็วที่สุด”

สนามบินดอนเมืองวันนี้คึกคักกว่าทุกวัน อาจเพราะช่วงที่มีเหตุการณ์ไม่สงบ นักท่องเที่ยวต่างยกเลิกการเดินทางมาประเทศไทย ตั๋วถูกเลื่อน ห้องพักรักก็ถูกยกเลิก

ฉัตรเกล้าจอดรถที่ลานด้านหน้าและเดินตรงเข้าไปในอาคารผู้โดยสารขาเข้า

ปกเกศโทร. มาตั้งแต่ก่อนจะขึ้นเครื่อง ผ่านไปสี่ปีปกเกศคงโตเป็นสาว ผิดกับสาวน้อยขี้แยหน้าตาน่ารักที่ผมเปียเมื่อก่อนลิบลับ ยิ่งไปเรียนแพ้นดีไซ์นถึงประเทศฝรั่งเศสคงจะเปลี่ยนไปมาก ตั้งแต่เล็กแล้ว น้องสาวคนนี้แม้จะเรียนเก่ง แต่กลับไม่ชอบเรียนวิทยาศาสตร์เหมือนกับสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว

ยามว่างปกเกศมักจะขีดเขียนบนกระดาษ วาดรูปบ้าง เขียนชุดตุ๊กตาบ้าง พอขึ้นมัธยมหญิงสาวก็เบนเข็มไปเรียนสายศิลป์ทันที หม่อมมารชาวงศ์พุ่มิภัทรกับกรองแก้วมีความคิดทันสมัยจึงไม่บังคับ พอถูกสาวบอกว่าจะเรียนด้านแพ้นดีไซ์นก็ไม่ขัด แต่ติดตรงที่ว่าหญิงสาวจะไปเรียนถึงประเทศฝรั่งเศส ช่วงแรกมารดาคัดค้านเพราะไม่ยอมให้อยู่ไกลบ้าน แต่สุดท้ายปกเกศก็อดอ่อนจนทุกคนใจอ่อน แม้แต่คุณหวดอ่อนซึ่งเคยยืนยันหัวชนฝา สุดท้ายก็ยังต้องยอม

ฉัตรเกล้ามองไปรอบๆ สนามบินที่มีผู้โดยสารมากมายตรงประตูฝั่งผู้โดยสารขาเข้า พลันสายตาก็ปะทะกับชายร่างสูงที่คู้หน้า อีกฝ่ายคงจำเขาได้ จึงโบกมือทัก

“ไม่ได้เจอกันเสียนานเลยคุณฉัตร ตอนนี้อยู่ที่ไหนแล้ว”

“ฉันอยู่พระมงกุฎฯ กำลังเรียนเฉพาะทางด้านกระดูก เดือนหน้าก็จะจบแล้ว”

ภาครัชเป็นเพื่อนเรียนมัธยมที่โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษามาด้วยกัน เขาไม่ช่างพูด แต่นิสัยดี ที่สำคัญเรียนเก่ง หลังจากสอบเข้ามหาวิทยาลัย และอยู่ต่างคณะก็ไม่ได้เจอกัน ฉัตรเกล้าสนิทกับภาครัชมากเพราะเตะบอลด้วยกันในตอนเย็นบ่อยๆ

“นายยังเหมือนเดิมเลยนะไอ้ภาค อ้อ ไม่สิ หล่อขึ้น”

สมัยเรียนภาครัชค่อนข้างผอม ผิวขาว แต่ปัจจุบันผิวดำขึ้น คมเข้ม สมชาย ร่างกายแข็งแรงเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ คงเพราะเจ้าตัวหมั่นออกกำลังกายเป็นประจำ

“ส่วนนายก็ยังหน้าหวานเหมือนเดิมนะคุณฉัตร” ภาครัชยิ้ม

ฉัตรเกล้าสายหน้า สงสัยอย่างซัดใจในลำคอ แถมด้วยการชกที่หัวไหล่เพื่อนอย่างแรง

“เฮ้ย...บอกแล้วไงว่าไม่ชอบให้แซวแบบนี้”

“ล้อเล่นนำคุณหมอมหาหมอ อย่าคิดมาก เกิดมาหล่อก็ดีแล้วไม่ใช่หรือ แล้วนี่นายมาทำอะไรที่นี่”

“มารอคน”

“ใครหรือ”

“แม่ทูนหัว” ฉัตรเกล้าแก้มองดู ปกเกตเป็นน้องสาวคนเดียวที่คนที่คนทั้งครอบครัวตามใจ บ่อยครั้งที่เขาชอบแก้มองเรียกหล่อนว่า แม่ทูนหัว

“แฟนงั้นสิ”

“ไม่ใช่ แต่คนนี้ยิ่งกว่า”

ภาครัชโคลงหัวแต่ไม่ซึกต่อ เพราะคิดว่าการที่หม่อมหลวงรูปงามจะมีแฟนก็ไม่แปลก

“แล้วนายละ นี่ไปไหนมา” ฉัตรเกล้าถามกลับ

“ฉันพาแม่ไปเที่ยวสิงคโปร์มา”

มารดาของภาครัชคือคุณหญิงอำไพ ภรรยาหลวงของนายพลพินิจ ตอนที่ฉัตรเกล้ารู้ความจริงข้อนี้ถึงกับอึ้งไป ใครจะนึกว่าก่อนหน้านี้สกุลจุกาเทพเคยปรารภานำให้หม่อมหลวงมารตีแต่งงานกับคุณชายพุมิภัทร แต่พรหมลิขิตได้ชักนำไปให้บิดามารดาพบกับมารดา และสุดท้ายหม่อมหลวงมารตีต้องไปเป็นอนุภรรยาของนายพลพินิจแทน

ระหว่างที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเป็นช่วงที่มีข่าวเกี่ยวกับนายพลพินิจตีพิมพ์ออกมาเป็นระยะๆ เพราะมีการฟ้องร้องเรียกค่าเลี้ยงดูของบรรดาอนุภรรยาเกิดขึ้น ช่วงนั้นภาครัชมีสีหน้าเคร่งเครียด ฉัตรเกล้าเป็นคนเดียวที่ไม่เคยถามเรื่องนี้ เพราะถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว

หลังเลิกเรียนสองหนุ่มชอบเตะบอลจิ้งสนิทสนมกัน พอเตะบอลเสร็จก็จะเดินไปนั่งรถเมล์กลับบ้านด้วยกัน ทั้งสองจึงได้คุยกันตลอด แต่หลังสอบเข้ามหาวิทยาลัย ฉัตรเกล้าก็ต้องคร่ำเคร่งกับการเรียนจึงไม่ได้ติดต่อกับเพื่อน เขาได้ยืนยันว่าเมื่อจบมหาวิทยาลัย ภาครัชก็ไปเรียนต่อที่อเมริกา และเพิ่งกลับมา

“คุณหญิงแม่สบายดีใช่ไหม ฉันไม่ได้เจอนานแล้ว”

“ก็เรื่อยๆ ตามประสา อยู่เมืองไทยแล้วเครียด ฉันเลยพาไปเปิดหูเปิดตาที่อื่นบ้าง จะได้ไม่คิดมาก”

แม้ว่าเมื่อสิบปีก่อนศาลได้ตัดสินเรื่องทรัพย์สินของนายพลพินิจครอบครัวภาครัชชนะคดี แต่ก็ยังมีบรรดาอนุภรรยาของนายพลพินิจพากันออกมาเรียกร้องเป็นระยะๆ ฉัตรเกล้าเคยได้ยินภาครัชบ่นว่า การต้องผจญกับเหล่าอนุภรรยาของบิดาทำให้ครอบครัวเครียดมาก อีกทั้งเรื่องราวภายในต้องถูกนำมาตีแผ่

“แล้วนี่คุณหญิงแม่ไปไหนแล้ว”

“ไปเข้าห้องน้ำ ให้ฉันเซ็นกระเป๋าก่อน”

“ฉันหายไปเถอะ ประเดี๋ยวท่านจะรอ ผากเรียนคุณหญิงแม่ด้วยว่า
ฉันฝากความระลึกถึง เอาไว้มีโอกาสฉันจะแวะไปเยี่ยมที่บ้าน”

“ขอปลื้ใจนะคุณฉัตร ว่างๆ ต้องแวะไปกินข้าวที่บ้านบ้าง นี่เบอร์มือถือ
ฉัน” ภาครัชส่งนามบัตรให้

ทั้งสองโบกมือลากัน ภาครัชเซ็นรถเข็นที่มีกระเป๋าเดินทางเลี้ยวไปอีก
ฝั่งหนึ่ง แต่ยังไม่ลืมมามองฉัตรเกล้าอีกครั้ง ก่อนปรายตาไปเห็นหญิงสาว
คนหนึ่งกำลังย่อไปข้างหลังเพื่อน และโผล่เข้ากอดฉัตรเกล้าเต็มแรง

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเมื่อเห็นหญิงสาวเต็มตา หล่อนสวมกระโปรงสั้น
แคคิ๊บ รองเท้าบูตทรงสูงเหนือเข่าทำให้ดูเปรี้ยวจัด ยังไม่นับทรงผมที่ซึ่ฟู
เหมือนนกแตกรัง ใบหน้าที่แต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางสีจัด ตอนแรกภาครัช
คิดว่าหล่อนเป็นหญิงต่างชาติ แต่พอเพ่งมองซัดๆ ก็เห็นว่าเป็นคนไทย
หล่อนมีวงหน้ารูปไข่ คิ้วโก่ง ที่สำคัญตาโตมาก เขานึกถึงสิ่งที่เพื่อนรักบอก
ทันที

‘ฉันมารอแม่ทูนหัว’

ภาครัชส่ายหัว นี่หรือคือแฟนสาวของฉัตรเกล้า ไม่น่าเชื่อว่าผู้ที่จะมีมา
เป็นลูกสะใภ้ของสกุลจุฑาเทพจะเปรี้ยวจนเข็ดฟันถึงเพียงนี้ ป่วยการที่จะ
คิด เพราะถึงยังไงก็เป็นเรื่องส่วนตัวของฉัตรเกล้า ชายหนุ่มไม่รู้เลยว่ามอง
บางอย่างผิดเพี้ยนไปจากความเป็นจริงมากทีเดียว และสิ่งนั้นจะนำมาซึ่ง
ความเข้าใจผิดครั้งใหญ่ในชีวิต...

ฉัตรเกล้ามองผู้หญิงตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตา หล่อนโผล่เข้ามากอด
เต็มแรงจากด้านหลัง เมื่อจ้องมองซัดๆ ก็ยิ่งตกใจ

“คุณเกศ”

หม่อมหลวงหนุ่มมองน้องสาวตั้งแต่หัวจดเท้าก่อนจะขมวดคิ้ว

ดูเหมือนเจ้าตัวจะยังไม่เข้าใจจึงโผกอดพี่ชายและหอมแก้มอีกพอดีใหญ่

“คิดถึงคุณฉัตรจังเลย ไม่ได้เจอกันนานแล้วนะ คุณฉัตรใจดำไม่ยอมไปเยี่ยมน้องบ้างเลย”

ใต้ที่หม่อมหลวงปกเกศก็ต่อว่า หล่อนเขียนจดหมายถึงพี่ชายแทบทุกสัปดาห์ แต่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าไม่เคยตอบจดหมายเลยสักฉบับ แถมที่เคยสัญญาว่าจะบินไปเยี่ยมก็ไม่ได้ทำตามที่พูดอีกด้วย

“นี่ก็ยังไม่ได้แต่งตัวแบบนี้ หรือว่าอยากโดนตีจนกันลาย”

สภาพของน้องสาวตอนนี้ดูเปิดสะกาดเหลือทน กระโปรงสั้นจนเผยให้เห็นเรียวขาขาวเนียน แม้จะสวมบุตสีดำทรงสูงแต่ก็ดูวาบหวินเกินไปอยู่ดี ความเป็นพี่ชายที่หวังน้องสาวทำให้เขาบั่นหน้าเคร่งเพื่อปราบ

“แหม คุณฉัตรก็ ชุดนี้เรียบร้อยสุดๆ แล้วนะ ถ้าอยู่ฝรั่งเศสก็มากกว่านี้”

“อย่าเอานิสัยแบบนั้นมาใช้ที่เมืองไทย” พี่ชายเอ็ด

หม่อมหลวงปกเกศคล่องแขนพี่ชายแล้วชนหน้ากับไหล่เขาอย่างประจบ

“อย่าเพิ่งดุสิ เกศขอโทษ พอดีลืมไป ถ้าคุณฉัตรไม่ชอบ เกศไปเปลี่ยนชุดในห้องน้ำก็ได้”

“ไม่ใช่ก็ได้นะ แต่ต้องเปลี่ยน” เขาย้ำคำและทำสีหน้าเคร่งเครียด “ช่วยแต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วก็ช่วยลบเครื่องสำอางออกด้วยนะ ไม่อย่างนั้น มีหวังโดนคุณพ่อกับคุณแม่ดุแน่ จะหาว่าพี่ไม่เตือน”

“ແຍ່อย่างนั้นเลยหรือ”

“ແຍ່หรือไม่ແຍ່ คุณเกศลองดูสายตาคนรอบตัวสิ”

ปกเกศมองไปรอบๆ แล้วก็พบว่าคนรอบข้างล้วนแต่มองหล่อนด้วยสายตาดำหนิ คนต่างชาติอาจจะชินกับการแต่งตัวแบบนี้ แต่ถ้าเป็นเมืองไทยที่มีขนบธรรมเนียมอันดีงาม การใส่กระโปรงสั้นคงดูไม่ดีนัก

“เกศขอโทษ”

“พี่ให้เวลาสี่สิบนาที เข้าไปเปลี่ยนชุดที่ดูเป็นกุลสตรีมากกว่านี้ ส่วนทรงผมช่วยทำให้มันเข้าที่ และหน้าตาก็ช่วยลบที่เขี่ยตาต่างๆ ออกด้วย พี่ต้องการน้องสาวคนเดิมกลับคืนมา”

“โอ้คุณฉัตร ทำไมหัวโบราณอย่างนี้”

“พี่ไม่ได้โบราณนะคุณเกศ แต่เป็นห่วง เลือกลงว่าจะยอมโดนพี่ดูหรือว่าให้คุณพ่อดูชุดใหญ่แทน”

“ก็ได้” หม่อมหลวงปกเกษตรกระแงกระงอด “เก็ตไปเปลี่ยนก็ได้”

“เชื่อพี่เถอะ ถ้ายังไม่อยากให้คุณทวดอ่อนเป็นลมหายใจหลังตึง อ้อ ยังมีอีกนะ ขนตาปลอมที่วิ่งๆ ช่วยถอดออกเสียด้วย พี่ยังไม่อยากโดนมันน์ทิ่มตา”

๒

หม่อมหลวงปกเกล้าคลานเข้าเข้าไปกราบแทบตักทวดอ่อนอย่าง
อ่อนช้อย ท่านกอดตอบ น้ำตาแห่งความปลื้มปีติรินออกมา

“ไม่ได้เจอกันเสียนาน คุณเฑศของทวดโตเป็นสาวแล้ว แถมยังสวย
ด้วย”

บรรดาสมาชิกในครอบครัวจุกาเทพต่างล้อมวงกัน โดยเฉพาะหม่อม-
ราชวงศ์พุดธิภักตร์กับกรองแก้วที่ดีใจอย่างที่สุดเมื่อลูกสาวกลับมาบ้าน หม่อม-
หลวงอศรินั่งอยู่บนเก้าอี้ฝั่งหนึ่ง ข้างๆ ก็มีหม่อมหลวงภูษเฑศ หม่อมหลวง
รณจักร และหม่อมหลวงรณภูมิ ทุกคนต่างมองด้วยสายตาชื่นชม มีหม่อม-
หลวงฉัตรเกล้าเท่านั้นที่รู้ว่าสภาพน้องสาวก่อนหน้านั้นเป็นเช่นไร

ถ้าเขาไม่สั่งให้ไปเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ปฏิบัติของทุกคนคงจะไม่
เป็นเช่นนี้ เดรสสีครีมลายจุด กระโปรงทรงเอ ตรงเอวบางคาดทับด้วย
เข็มขัดเส้นโตทำให้ดูเรียบบร้อยขึ้น การแต่งหน้าไม่โฉบเฉี่ยวเหมือนเมื่อครู่
ผมยวาล่อยตรงคาดทับด้วยที่คาดผมลายจุด เก๋ๆเหมาะกับสถานะ
นักศึกษาแพชชั่นดีไซน์จากฝรั่งเศสขึ้นมาหน่อย

‘ชุดนี้เรียบร้อยที่สุดในกระเป่าแล้วนะคะคุณนั้ต’

น้องสาวบ่นพึมพำ แต่ฉัตรเกล้าไม่ได้ตอบ เขาพูดเพียงแต่ว่า

‘งั้นพรุ่งนี้พี่คงจะต้องพาไปชอปปิงชานานใหญ่แล้ว พี่เชื่อว่าที่ห้างเจที เซ็นเตอร์คงมีชุดที่เหมาะสมกับคุณเกศหลายชุดทีเดียว’

หม่อมหลวงปกเกศทำหน้าที่เพราะโดนพี่ชายอบรมชุดใหญ่เรื่องการ แต่งตัว แต่ไม่กล้าเถียง เพียงครูเดียวบทสนทนาก็เปลี่ยนไปเป็นหัวข้ออื่น สองพี่น้องชวนกันคุยมาเรื่อยๆ ความตึงเครียดค่อยคลายลงจนกระทั่งถึง บ้าน

“คุณทวดชมแบบนี้เกศก็เขินแย้ลึคะ”

หม่อมหลวงสาวยิ้มอย่างเอียงอาย เหลือบตามองทวดอ่อนอีกครั้ง

“ทวดพูดความจริง คุณเกศของทวดสวยที่สุด ผิวพรรณงาม เหมือน แม่กรองแก้วสมัยสาวๆ ไม่มีผิด”

“พี่ก็ว่าคุณเกศดูสวยขึ้น สูงขึ้นหรือเปล่าเนี่ย หรือว่าเป็นเพราะรองเท้า ส้นสูง” หม่อมหลวงภูษเนศซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เสริมขึ้น

“ไม่คะ เกศสูงเท่าเดิม คงเป็นเพราะทรงกระโปรงด้วยมั้งคะทำให้ ดูเพรียวขึ้น”

“แต่ทวดว่าคุณเกศผอมไปหน่อยนะลูก กลับมานี้ต้องให้แม่แก้วทำ อาหารให้ลูกทานเยอะๆ หน่อยแล้ว”

“ไม่ไหวนะคะคุณทวด แคะนี้เกศก็ดูอ้วนในหมู่เพื่อนๆ แล้วด้วยซ้ำ สมัยเรียนที่ฝรั่งเศส คนอื่นๆ ในชั้นหุ่่นเพรียวลมด้วยกันทั้งนั้น ขึ้นป่ล่อย ให้อวบกว่านี้คงเป็นตุ่มเดินได้” ปกเกศแย้ง

“จะไปเอาอย่างพวกฝรั่งมังค่าได้ยังไง คนไทยเราถือ เลี้ยงลูกแล้ว ผอมแห้งแรงน้อย พ่อแม่จะไม่เจริญ” ได้ที่คุนทวดอ่อนก็เอ็ด

หม่อมหลวงปกเกศจึงเงียบเสีย พलगอดเอาท่านไว้อย่างประจบ

“งั้นให้คุณทวดทำให้เกศกินดีกว่า กลับมาเที่ยวนี้เกศคิดถึงน้ำพริก ลงเรือของคุณทวดมากมาก อยากกินใจจะขาด”

“ปากหวานจริงนะเหลนคนนี้ ทวดแก่แล้วคงเข้าครัวไม่ไหวแล้ว เตี่ย
ให้แม่ของเราเขาทำให้ก็แล้วกัน”

“คุณย่าอ่อนไม่ต้องห่วงนะคะ แก้วจัดการให้เอง นับตั้งแต่นี้จะทำ
แต่ของชอบคุณแก่ทุกวัน”

กรองแก้วเสริมขึ้น มองลูกสาวด้วยความชื่นชม หลังจากไปเรียนเมือง
นอกก็ทำให้ลูกสาวมุ่งมั่นใจขึ้น สังเกตจากการตอบคำถามที่ฉะฉาน ท่วงท่า
เดินที่สง่างามสมกับคนเรียนเรื่องแพชั่น

“โอ้ คุณแม่คะ”

“คุณแก่คิดไว้หรือยังว่ากลับมานี้จะทำงานอะไรต่อ” หม่อมหลวง
อศิรซึ่งเป็นพี่ใหญ่ที่สุดในกลุ่มเอ่ยถาม โดยมีสมาชิกคนอื่นนั่งฟัง

“คิดแล้วค่ะ เกแก่จะเปิดร้านเสื้อของตัวเอง”

“แล้วลูกคิดไว้หรือยังว่าจะเปิดที่ไหน”

“ก็ที่ห้างสรรพสินค้าของอาเล็กสิคะ ไหนๆ ตอนนั้นเกแก่ก็รู้จักกรรมการ
ผู้จัดการใหญ่เจทีดีเวลลอปเม้นต์แล้ว แถมยังสนิทกันมากเสียด้วย”

หม่อมหลวงภูษเนศหัวเราะ โคลงหัวเบาๆ ชั้นความเฉลียวฉลาดของ
น้องสาวที่รู้จักขอและดักคอบไปในคราวเดียว

“จะไหวหรือคุณญู ผมว่าคงเปิดได้ไม่ถึงเดือน ลูกค้านี้หมดแน่”
หม่อมหลวงฉัตรเกล้าแก๊งแซว

“คุณฉัตร ทำไมแข่งน้องอย่างนี้ล่ะคะ รู้ไหมว่าสมัยอยู่ฝรั่งเศส
เพื่อนๆ ชอบเสื้อผ้าที่เกศออกแบบกันทั้งนั้น แถมตอนแพชั่นวิก เกศยังมี
โอกาสได้แสดงฝีมือด้วยนะคะ”

การที่นักเรียนไทยได้มีโอกาสอยู่ในทีมแพชั่นวิกเป็นเรื่องที่หม่อม-
หลวงปกเกศภูมิใจที่สุด แม่หล่อนจะไม่ได้ออกหน้าว่าเป็นผู้ออกแบบตัดเย็บ
ทั้งหมด แต่แค่อยู่ในทีมก็ปลื้มมากแล้ว

“จริงหรือ ราคาคุณหรือเปล่า” หม่อมหลวงฉัตรเกล้าแก๊งเย้าน้อง

“ไม่เอาว่าคุณฉัตร อย่าแก๊งคุณแก่สิ เตี่ยก็ร้องให้ขี้มูกโป่งกันพอดี

ถ้าคุณแกะอยากเปิดร้านในห้างเจทีก็เชิญตามสบายเลย พี่จะให้ผู้จัดการเล็งหาทำเลที่ดีที่สุดให้”

“เห็นไหม คุณภูมิใจดีกว่าเยอะ ไม่เหมือนคุณฉัตร ชอบแก๊งแกะอยู่เรื่อย” ปกเกศกระเถิบไปนั่งใกล้ภูษเนศ คล้องแขนอย่างประจบ

“แต่คุณแกะเพิ่งกลับมา ยังไม่มีคนรู้จัก ถ้าเปิดร้านใหม่ จะไปสู้อู่ห้องเสื้อดังๆ ที่เปิดอยู่ในห้างของนายได้ยังไง” หม่อมหลวงฉัตรเกล้าติง

ในห้างสรรพสินค้าตอนนี้มีสินค้าให้เลือกหลากหลาย สาวๆ ในกรุงเทพฯ รวมถึงลูกค้าที่มีเงินนิยมซื้อเสื้อผ้าจากห้าง บ้างก็ห้องเสื้อ ห้องเสื้อที่กำลังมาแรงแข่งทางโค้งตอนนี้ก็คือห้องเสื้ออารดา เพราะตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับสาวสมัยใหม่

“ในห้างคุณฉัตรมีห้องเสื้ออยู่แล้วหรือคะ”

“มีจ๊ะ เพิ่งเปิดได้หกเดือน ลูกค้าแน่นร้านแทบทุกวัน อย่างว๊านะ ขนาดเป็นแค่สาขา ส่วนร้านดั้งเดิมอยู่ที่พารุจน์ุ่นนะ คุณอารดามีชื่อเสียงลูกค้าก็เลยแห่กันมา”

“ห้องเสื้ออารดาหรือคะ เกศเคยได้ยินดีไซเนอร์ที่ฝรั่งเศสพูดถึงว่าเธอมีฝีมือมาก ชาวต่างชาติหลายคนยังบินมาให้เธอตัดเสื้อให้”

“ใช่ แต่คุณอารดาอายุมากแล้ว ลูกสาวสองคนไม่มีใครสนใจสืบทอดกิจการเลยสักคน ดีแต่เดินเจดฉายไปวันๆ” หม่อมหลวงจรนจักรเคยพบลูกสาวของอารดาในงานสังคมนาหลายครั้ง

“น่าเสียดายจัง ถ้าเป็นเกศนะ จะต้องขอเรียนด้วยแล้ว”

“แต่เราเป็นคนนอก จู่ๆ จะให้คุณอารดาถ่ายทอดวิชาให้ พี่ว่าเธอคงไม่ยอมหรอก” หม่อมหลวงภูษเนศพูดขึ้น

“เกศทราบคะ ก็แค่คิดว่าอยากเรียนรู้งานจากเธอบ้าง”

“พี่ว่าถ้าคุณแกะอยากรู้ คงต้องลองเข้าไปเป็นลูกค้าเธอดูนะ บางทีอาจจะได้ความคิดดีๆ บ้างก็ได้”

“ก็จริงค่ะ ทุกคนยังไม่ต้องเป็นห่วงเกศนะคะ เกศยังไม่ได้ผลิผลาม

ทำอะไรตอนนี่แน่ละ ถ้าเกิดจะเปิดร้าน จะต้องมั่นใจว่าร้านอยู่ได้ จะได้ไม่ต้องรบกวนขอเงินของคุณพ่อคุณแม่”

“เราคิดจะทำอะไร”

“ไม่มีอะไรมากค่ะ เกศแค่อยากจะให้ทุกคนได้รู้จัก หม่อมหลวงปกเกศ จุฑาทเทพ เสียก่อน”

ขณะที่ปกเกศกำลังยุ่งอยู่กับการหาข้อมูลเพื่อเปิดร้านเสื้อ หม่อมหลวงฉัตรเกล้าก็ยุ่งกับการสอบวุฒิบัณฑิตที่จะมาถึงเช่นเดียวกัน แม่ทางโรงพยาบาลค่ายที่จังหวัดเชียงรายจะตอบรับมาแล้วว่าจะได้ทำงาน แต่เขาก็ยังต้องผ่านด่านเหตุโหดสำคัญไปให้ได้ นั่นคือการสอบ หม่อมหลวงฉัตรเกล้าจึงกลับมาพักที่หอ ทุกครั้งที่มีการสอบแพทย์ประจำบ้านทุกคนจะช่วยกันอ่านหนังสือและผลัดกันติว เนื่องจากเนื้อหาที่จะสอบจะลงยากกว่า เน้นการปฏิบัติและงานวิจัย เนื่องจากทางแพทยสภาต้องการให้แพทย์ที่จบใหม่รู้จักค้นคว้าหาความรู้ด้วยตัวเองเป็น เมื่อจบไปอยู่ต่างจังหวัด หากมีประเด็นใดที่ไม่รู้จะได้รับค้นคว้าหาข้อมูลได้

ฉัตรเกล้าอ่านหนังสือทบทวนทั้งกลางวันและกลางคืน ช่วงใกล้สอบเขาได้รับการยกเว้นไม่ต้องขึ้นดูแลคนไข้ที่หอผู้ป่วย การสอบแบ่งออกเป็นสามส่วน คือ สอบข้อเขียน สอบปฏิบัติตามฐาน และสอบสัมภาษณ์ ซึ่งแพทย์ทุกคนจะต้องไปสอบ ณ สถานที่ซึ่งทางแพทยสภาจัดเอาไว้ ส่วนใหญ่จะเป็นการสอบกับอาจารย์ของมหาวิทยาลัยอื่น เพื่อป้องกันความลำเอียงหากให้อาจารย์สถาบันเดียวกับผู้สอบคุมสอบกันเอง

แม้ข้อสอบจะยากแต่ฉัตรเกล้าก็ทำได้ยอดเยี่ยม เขามั่นใจว่าตนจะสอบผ่าน ข้อสอบในวันแรกเป็นข้อเขียน ฉัตรเกล้าทำได้ดีมาก วันต่อมาฐานปฏิบัติซึ่งอาศัยความรอบคอบและดูแลคนไข้เป็นองค์รวมก็ทำได้ดีเช่นเดียวกัน

ชายหนุ่มก้าวลงจากรถประจำทางที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เขาเพิ่งสอบ

ล้มภาชนะอันเป็นด่านสุดท้ายเสร็จเมื่อชั่วโมงก่อน และนั่งรถเมล์กลับมายังหอพัก ชายหนุ่มเดินผ่านร้านค้า เลี้ยวเข้าประตูด้านหน้า ตัดเข้าไปในโรงพยาบาลพระมงกุฎฯ มุ่งหน้าไปหอพัก ตอนที่ผ่านตึกผู้ป่วยนั้นเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้าไล่หลังมา หม่อมหลวงฉัตรเกล้าหยุดเดินหันไปหาต้นตอของเสียง และก็ได้พบใครบางคน

“คุณฉัตรครับรอดผมด้วย”

ปรเมศซึ่งตอนนี้สวมเสื้อกาวน์สีน้ำเงินขาวครึ่งตัว ท่อนล่างเป็นกางเกงสีเขียวเข้ม รองเท้าหนังขัดมันตามระเบียบของคณะยืนยิ้มเปล่อยู่

“อ้าวเมศ นี่นายยังอยู่กรุงเทพฯ อีกหรือ”

“ครับคุณฉัตร ผมอาสาพี่เขามาช่วยงานระหว่างรอคำสั่ง แล้วคุณฉัตรล่ะครับ วันนี้ไปสอบสัมภาษณ์เรซิเดนซ์มาเป็นยังงัยบ้าง”

“คิดว่าผ่านนะ อาจารย์ถามไม่ยาก”

“ถามไม่ยากหรือว่าคุณฉัตรเก่งจนตอบถูกทั้งหมดครับ ผมได้ยินอาจารย์ที่ภาคเล่าว่าคุณฉัตรอาจจะได้ที่หนึ่งบอร์ດด้วย”

“เวอร์ไปมั้ง พี่ไม่เก่งอย่างนั้นหรอก ใครจะเหมือนเรา เห็นว่าสอบได้เกียรตินิยามเลยไม่ใช่หรือ”

“ต้องขอบคุณคุณฉัตรที่เตือนสติผมครับ ช่วงก่อนนี้ผมเอาแต่ไปร่วมชุมนุม กว่าจะกลับมาตั้งหลักได้ก็หนักเอาการเหมือนกัน”

หลังผ่านเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ ช่วงแรกปรเมศยังรู้สึกหดหู่กับเรื่องที่เกิดขึ้นจึงยังไม่กลับไปทำงาน ผลของการไม่ไปรายงานตัวหลายครั้งในช่วงเหตุการณ์วิกฤติ หลังจากเหตุการณ์ทั้งหมดจบลงเขาจึงต้องเข้าไปชี้แจงกับทางต้นสังกัด

“ดีแล้วละเมศ พี่ดีใจด้วย ตอนนี้นายเป็นแพทย์ทหารเต็มตัวแล้วนะ”

ความฝันของปรเมศคือออกไปรับใช้ประชาชนในพื้นที่ห่างไกล ช่วงแรกเขาเคยเปรยไว้ว่าอยากไปทำงานในจังหวัดยะลา

“ผมได้ยินว่าคุณฉัตรจะไปทำงานที่เชียงรายใช่ไหมครับ”

“ก็ใช้สิ ทำไมหรือ”

“คุณฉัตรคงไม่เปลี่ยนใจใช่ไหมครับ โรงพยาบาลค่อนข้างไกลจากกรุงเทพฯ”

“ชายชาติทหารอย่างเราจะกลัวอะไร ถ้าไม่ชอบลำบากก็คงไม่เลือกมาเป็นหมอมทหารตั้งแต่แรก”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าสอบเข้าเรียนแพทย์ แต่เลือกจะเป็นแพทย์ทหารซึ่งงานหนักกว่าแพทย์ทั่วไป เพราะต้องทำหน้าที่ถึงสองอย่างในเวลาเดียวกัน และในยามบ้านเมืองเกิดศึกสงคราม แพทย์ทหารก็คือหน่วยที่จะต้องออกไปอยู่ในกองทัพด้วย

สาเหตุที่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเลือกเป็นแพทย์ทหารก็เพราะความสนิทสนมกับผู้เป็นอาคือหม่อมราชวงศ์ธวัช ซึ่งตอนนี้อยู่ดำรงตำแหน่งนายพลแห่งกองทัพอากาศ

“ผมแค่ถามดูครับคุณฉัตร”

“วันนี้นายพุดจาแปลกๆ นะเมต มีอะไรปิดบังพี่หรือเปล่า”

“เปล่าครับ แค่จะบอกว่าผมได้ที่ที่จะไปใช้ทุนแล้วเหมือนกัน” ปรเมศยิ้มกริ่ม มองหม่อมหลวงฉัตรเกล้าด้วยสายตามีเลศนัย

หลังเรียนจบชั้นปีที่หก นักศึกษาแพทย์ทหารจะต้องออกไปทำงานใช้ทุนที่ต่างจังหวัด การเลือกสถานที่มักใช้คะแนนสอบทั้งหกปีเป็นตัวตัดสิน ผู้ที่มีคะแนนสูงจะได้สิทธิ์ในการเลือกก่อนคนอื่น ๆ

“ที่ไหนหรือ”

“ที่เชียงรายครับ”

“จริงหรือ ันดีเลย เราสองคนจะได้ไปทำงานใกล้ๆ กัน”

ปรเมศนอกจากเรียนเก่งแล้วยังตั้งใจทำงาน ฉัตรเกล้าเคยอยู่เวิร์ดเดียวกันกับชายหนุ่ม เขาเป็นแพทย์ประจำบ้าน ส่วนปรเมศเป็นนักศึกษาปีที่หก และยังเคยเข้าเคสผ่าตัดด้วยกัน ฝีมือของปรเมศดีมาก หากได้รับการฝึกฝนอีกนิดคงจะไปได้ไกล

“คุณนั้ตรคงไม่รำคาญผมนะครับที่ผมจะขอติดสอยห้อยตามไปด้วย”

การทำงานของแพทย์ทหารในปีแรกมักจะต้องไปสังกัดหน่วยเสนารักษ์คุมกำลังพล อีกทั้งยังมีการตรวจคนไข้ซึ่งเป็นทหาร และการออกหน่วย แต่ถ้าหากคนไข้หนัก โรงพยาบาลในค่ายรับไม่ไหวก็มักจะส่งต่อให้โรงพยาบาลในเครือสาธารณสุขดูแลต่อ แพทย์ที่จบใหม่มักขอรุ่นพี่เข้าเคสด้วยเพื่อเพิ่มความชำนาญ

“ไม่เลย พี่ยินดี แสดงว่านายตัดสินใจแล้วว่าอยากเรียนต่อแผนกศัลยกรรมกระดูก”

“ครับ ผมอยากเดินตามรอยคุณนั้ตร”

ชายหนุ่มจำได้ว่านับตั้งแต่เข้าเรียนวันแรกก็ได้ยินกิตติศัพท์ของนั้ตรเกล้าโด่งดังไปทั่วทั้งคณะ ทั้งในเรื่องความหล่อเหลาที่สืบทอดมาจากหม่อมราชวงศ์พุฒิมัทธผู้เป็นบิดา แต่ก็มีมุมมองชายเหมือนกับผู้เป็นอาคือ หม่อมราชวงศ์ธนพีร์

ในด้านการเรียนก็เป็นหนึ่งในของรุ่น หรือแม้แต่วิชาทหารก็ทำได้ดีเยี่ยม เพราะเหตุนี้เองหม่อมหลวงนั้ตรเกล้าจึงเป็นที่กล่าวขว้ถึงของสาว ๆ ทั่วกรุงเทพฯ

“ได้เลยน้องรัก พี่ยินดีอย่างยิ่ง เราสองคนคงจะช่วยทำประโยชน์ให้ประชาชนแถบนั้นได้ไม่มากนักน้อย”

ความฝันของหม่อมหลวงนั้ตรเกล้าคือ ช่วยพัฒนาและดูแลปัญหาสุขภาพชาวบ้านในถิ่นทุรกันดาร และลงพื้นที่ชุมชน

“คุณนั้ตรจะเดินทางเมื่อไหร่ครับ”

“คิดว่าคงอีกสองอาทิตย์ แต่คงจะต้องบอกที่บ้านก่อน”

หม่อมหลวงนั้ตรเกล้ามีสีหน้ากังวล ความวุ่นวายทำให้เขาลืมบอกข่าวสำคัญนี้กับทวดอ่อน ไม่แน่ใจว่าหากทานรู้ว่า เขาจะไปทำงานไกลถึงเชียงราย จะน้อยใจเหมือนเมื่อคราวหม่อมหลวงปกเกศอีกหรือเปล่า

“ที่บ้านคุณนั้ตรจะอนุญาตหรือเปล่า”

“ต้องยอมสิ”

แม้จะพูดกับรุ่นน้องว่ายังไงเสียทางบ้านก็ต้องอนุญาตแน่ แต่หม่อมหลวงฉัตรเกล้ากลับรู้สึกไม่มั่นใจ พื้นที่ติดชายแดนยังไม่ค่อยสงบ บนภูเขาและบริเวณรอยต่อกับประเทศเพื่อนบ้านยังมีปัญหาเสพติดและกองกำลังติดอาวุธที่ซ่อนอยู่ตามตะเข็บชายแดน ด้านแรกที่เขาจะต้องผ่านคือครอบครัว ตามด้วยคุณทวดอ่อน

“ผมก็ขอภาวนาให้เป็นอย่างนั้น ไม่อย่างนั้นผมคงแว้ง ไม่รู้จะคุยกับใคร”

“เอาน่า เรื่องปัญหาทางบ้านให้พี่จัดการเอง ส่วนนายก็เตรียมตัวเตรียมใจให้ดีก็แล้วกัน งานหนักแน่”

ปรเมศไม่กลัวงานหนัก เขาคิดเสมอว่าการทำงานคือการเก็บเกี่ยวประสบการณ์ หม่อมหลวงฉัตรเกล้าไม่ถือตัว และทำตามสบาย ทั้งคู่จึงสนิทกันมาก หากมีปัญหาอะไร ปรเมศก็ปรึกษาได้ในฐานะรุ่นพี่

“งานหนักไม่กลัวครับ แต่ผมกลัวว่าจะต้องจัดระเบียบขบวนสาวๆ ให้คุณฉัตรต่างหาก”

“น้อยๆ หน่อย นายเองก็เส้นที่แรงไฉ่ย่อย ได้ข่าวว่าแจกขนมจีบไว้ทั่วไม่ใช่หรือ ทั้งพยาบาลห้องผ่าตัด พยาบาลออร์ต ถ้านายไปเชียงราย สาวๆ ที่นี่คงน้ำตาตก” หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเข้า

ปรเมศหัวเราะ “โอ๊ย ใครเอาที่ไหนมาพูด ผมยังไม่มีแฟน”

“เอาเป็นว่าพี่จะคอยดูก็แล้วกันว่าจะมีสาวที่ไหนตามไปหานายถึงเชียงรายบ้าง” ฉัตรเกล้าตบขาเพื่อนรุ่นน้องแล้วยกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา หลังจากคุยกันพักใหญ่

“ผมขอตัวก่อนนะครับ จะรีบไปเก็บของ พรุ่งนี้ก็ต้องเดินทางแล้วยังเตรียมของไม่เสร็จเลย”

“อย่าลืมแวะมาหาพี่ที่โรงพยาบาลด้วยนะ อยู่ไม่ไกลกันเท่าไร”

“ผมไปแน่ครับคุณฉัตร”

“ไม่แนครานี้แม่ยายอาจจะได้สะใภ้สาวเหนือเสียแล้วกรรมง”

“แล้วคุณฉัตรล่ะครับ ไม่คิดจะคว้าสาวเหนือสักคนมาเป็นสะใภ้ จุฑาทะพบ้างหรือครับ เห็นว่าคุณเองก็มีแฟนแล้ว”

“ไม่ละ ปล่อยคุณญไปคนเดียวเถอะ พี่ยังไม่อยากมีแฟนตอนนี้”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าโคลงศีรษะแล้วหัวเราะ เขายังไม่พร้อมจะมี พันธะกับใคร ชายหนุ่มยังสนุกกับงานและยังไม่คิดจะหาห่วงมาผูกคอ แต่ เขาคงไม่รู้ว่าเกมเทพขอบเล่นตลกกับมนุษย์ บางครั้งแม่เราไม่ตามหาความรัก แต่มันก็อาจจะวิ่งเข้าชนโดยไม่รู้ตัว

แม้จะยืนยันกับรุ่นน้องว่าที่บ้านอนุญาตให้เดินทางไปเชียงรายแน่ แต่ หม่อมหลวงฉัตรเกล้ากลับไม่แน่ใจ ด้านแรกที่เขาจะต้องผ่านคือ ครอบครัว หลังจากนั้นก็คือคุณทวดอ่อนที่ไม่อยากให้เหลนทุกคนไปไหนไกลๆ

หม่อมราชวงศ์พุกฉัตรนั่งอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ในห้องรับแขก ส่วน มารดาของเขานั่งถักนิตติ้ง ปกเกตศวมกางเกงขาสีสันนอนหนุนหมอนบน โซฟาไม่ห่างกันนัก

“อ้าวตาฉัตร กลับมาแล้วหรือ เป็นยังไงบ้าง ย้ายของเรียบร้อยดีไหม” หม่อมราชวงศ์พุกฉัตรทักขึ้น

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าทรุดตัวลงประนมมือไหว้ และหันไปไหว้มารดา ด้วย

“มืออะไรหรือเปล่าฉัตร ทำไม่ลงไปนั่งที่พื้น”

“คือผมมีเรื่องจะมาเรียนให้คุณพ่อกับคุณแม่ทราบครับ”

หม่อมราชวงศ์พุกฉัตรตั้งมือลูกชายมานั่งบนเก้าอี้เพื่อสนทนากัน “ว่ามาสิ พ่อกับแม่ฟังอยู่”

มารดาซึ่งกำลังถักนิตติ้งหยุดมือ นำโหมพรหมไปวางไว้ในกล่อง หม่อมหลวงปกเกตก็กระเด็นตัวขึ้นนั่งด้วยท่าทางสนใจ

“คือ...ว่า...อีกสองอาทิตย์ผมจะต้องไปทำงานที่เชียงรายแล้วครับ”

“ทำไมเร็วอย่างนี้ แม่ยังไม่ทันได้เตรียมตัวเลย จัตรเองก็เพิ่งสอบเสร็จไม่ใช่หรือ” มารดาพ้อและยกมือขึ้นทาบอก

“ครับ คือปีนี้กำหนดการสอบเลื่อนเข้ามานิดหน่อยเพราะเหตุการณ์ความไม่สงบ ดังนั้นพอประกาศผลเสร็จผมคงต้องรีบเดินทางไปรายงานตัวที่โรงพยาบาลค่ายทันที”

“จัตรมั่นใจแล้วใช่ไหมว่าอยากไปที่นั่น พ่อได้ยินมาว่าเหตุการณ์ตรงตะเข็บชายแดนไม่ค่อยสงบเท่าไร”

แม้ว่าทางการจะเข้าปราบปรามขุนล่า ราชยาเสพติด เมื่อปี ๒๕๒๕ จนกองกำลังของขุนล่าถอยร่นไปอยู่ในพื้นที่ของจังหวัดแม่ฮ่องสอน บ้างก็เข้าไปอาศัยอยู่ในประเทศพม่า แต่ปัจจุบันตรงชายแดนไทยกับพม่าก็ยังคงมีการลักลอบค้ายาเสพติดอยู่ ดังมีข่าวออกมาให้เห็นเป็นระยะๆ ซึ่งมีการปะทะกันระหว่างทหารกับพวกค้ายา

“ครับคุณพ่อ ผมมั่นใจ ทหารคือผู้ได้รับเกียรติจากประชาชนทั้งชาติ ให้เป็นสภาพบุรุษถืออาวุธป้องกันประเทศ หน้าที่เราคือเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อความผาสุกของประชาชน ดังพระราชดำรัสของรัชกาลที่หก แม้ผมจะเป็นหมอยทหาร แต่ผมก็ต้องการทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุด”

“พ่อเข้าใจ และพ่อก็เชื่อว่าจัตรทำได้”

“แต่แม่เป็นห่วง ลูกคงไม่ต้องไปจับปืนรบกับเขาใช่ไหม”

หม่อมหลวงจัตรเกล้ากระเถิบไปนั่งใกล้มารดาจากอีกฝั่งหนึ่งและกอดท่านเอาไว้ น้ำตาของคนเป็นแม่ไหลออกมาด้วยความเป็นห่วง

“คงไม่หอรอกครับคุณแม่ เชียงรายไม่ใช่พื้นที่อันตรายอย่างนั้น ส่วนใหญ่ผมคงอยู่แต่ในโรงพยาบาลค่าย ยกเว้นมีทหารบาดเจ็บบนเขา อาจจะต้องนั่งเฮลิคอปเตอร์ทหารขึ้นไปรับ”

“นั่งเฮลิคอปเตอร์เลยหรือคะ น่าสนุกจัง” หม่อมหลวงปกเกล้าโพล่งขึ้น คนเป็นแม่จึงหันไปเอ็ด

“คุณเกศ พี่ชายลูกกำลังจะไปทำงานนะ”

หม่อมหลวงสาวหน้าสลด ชบหน้าบ่นว่ามารดาอย่างอ่อนๆ

“เกศขอโทษค่ะคุณแม่ เกศลืมตัวไป แต่คุณฉัตรเป็นคนเก่ง คงเอาตัวรอดได้ จริงไหมคะ อี๋ก็อย่างคุณฉัตรก็ไม่ได้เป็นทหารแนวหน้าเสียหน่อย”

“จริงอย่างที่คุณเกศพูดครับ หมออย่างผมอยู่แต่ในโรงพยาบาลค่าย โอกาสที่จะได้ลงพื้นที่ไปในชุมชนคงไม่มากเหมือนพวกน้องๆ ที่จบไปประจำกองพันทหารราบหรือครับ”

“นั่นก็แล้วไป ยิ่งไงเสียลูกก็ต้องระวังตัวนะคุณฉัตร อย่าลืมเขียนจดหมายหรือโทร. มาหาแม่ด้วย” กรองแก้วกำซับลูก

“อย่างคุณฉัตรนะหรือคะจะเขียนจดหมาย ขนาดเกศเขียนมาเป็นสิบๆ ฉบับยังไม่เคยตอบ โทร. มากี่ยังคุยแบบเดียว”

“ก็พี่เขาเป็นผู้ชาย จะให้มานั่งเขียนจดหมายได้ยังไง จริงไหม” หม่อมราชวงศ์พูนมิตรช่วยแก้แทนให้

“นี่คุณพ่อเข้าข้างคุณฉัตรหรือคะ”

“เปล่า พ่อก็แค่พูดไปตามเนื้อผ้า เอาเป็นว่าถ้ามีเวลาวางฉัตรก็โทร. มาหาแม่กับน้องหน่อย จะได้ไม่เป็นห่วง”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าจับมือมารดาขึ้นมาหอมหลังมือ

“ผมให้สัญญาว่าจะโทร. กลับมาหาคุณแม่ทุกอาทิตย์ จะไม่ทำให้ต้องเป็นห่วง”

“แล้วนี่คุณฉัตรเรียนคุณทวดหรือยังลูก ท่านคงเป็นห่วงมาก” มารดาถามขึ้น

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าถอนหายใจยาวอย่างหนักใจ

“ยังเลยครับ ครั้งก่อนนั้นผมยังไม่มีโอกาส แต่คราวนี้ผมจะพยายามให้หนุ่มนวลที่สุด”

“คุณฉัตรจะไปอยู่ต่างจังหวัดหรือลูก ทำไมทวดไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนเลย”

และก็เป็นอย่างที่คิด เพราะทันทีที่ทราบเรื่องทวดอ่อนก็ทำตาแดงๆ เหมือนจะร้องไห้ ชายชาติทหารอย่างฉัตรเกล้าถึงกับอึ้งพุดไม่ออก ถ้าถามว่าด่านไหนยากที่สุดก็คงเป็นการบอกผู้ใหญ่ที่รักและเคารพว่า จะต้องจากไปไกล

“ผมขอโทษครับที่ไม่ได้บอกคุณทวดก่อน ทางโรงพยาบาลเพิ่งตอบรับมาไม่นานนี้เอง และอาทิตย์ก่อนผมก็ต้องเตรียมตัวสอบ”

“คุณฉัตรจะไปเมื่อไหร่หรือลูก”

“อีกสองอาทิตย์ครับ”

“คุณฉัตรใจร้ายกับทวดมากๆ ไม่ให้เวลาทวดได้เตรียมใจบ้างเลย คุณแก่ก็เพิ่งกลับมาพร้อมหน้าพร้อมตา แต่ตอนนี้ทวดคงต้องทรมานเพราะคิดถึงคุณฉัตรอีก”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าทรุดตัวลงกับพื้นกราบลงตรงเข้าทำนทวดอ่อนดิ่งเหลนขึ้นด้วยมือสั่นเทา

“ผมขอโทษคุณทวดด้วยจริงๆ ครับ แต่มันเป็นหน้าที่ ผมเป็นหม่อมทหาร เมื่อเรียนจบก็ต้องออกไปปฏิบัติหน้าที่ ผมเองก็คิดถึงคุณทวด คิดถึงทุกคนที่วังจุกตาเทพมากเหมือนกัน”

“ทวด...รักคุณฉัตรมากนะ...ไม่อยากให้ไป...ไกลหูไกลตาเลย”

“ผมก็รักและคิดถึงคุณทวด แต่ผมจำเป็นจริงๆ “

“คุณฉัตรไม่ให้ชายพี่ช่วยสะลูก เรียนจบมาแต่ไม่จำเป็นต้องออกไปต่างจังหวัดชายแดนไกลๆ ทำงานเสียในพระมณฑุฯ ก็ได้”

“ไม่ได้เด็ดขาดครับ ทหารอย่างเรารักและบูชาเกียรติยศมากกว่าเงิน ยิ่งเราเป็นลูกหลานจุกตาเทพก็สมควรทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายมา จะให้ผมใช้เส้นสายเพื่อให้ตัวเองสบายคงไม่ดีแน่ ให้โอกาสผมได้ทำหน้าที่ตามที่รำเรียนมาเถอะนะครับ ผมสัญญาว่าจะไม่หายไป จะหมั่นกลับมาเยี่ยมคุณทวดบ่อยๆ”

น้ำตาแห่งความคิดถึงไหลรินออกมา ทวดอ่อนกอดเหลนไว้แนบอก

พลางกลืนสะอื้น

“ถ้าคุณฉัตรยืนยันแน่แล้ว ทวดก็...ก็คงขัดไม่ได้ เจ้าประคุณ...ขอให้คุณพระคุณเจ้าคุ้มครอง ขอบารมีพระสยามเทวาธิราชปกป้องคุ้มครองคุณฉัตร อย่านำให้...เป็นอันตรายเลย”

“ขอบคุณครับคุณทวด”

“ทวดจะ...จะรอฟังข่าวจากคุณฉัตรนะลูก อย่าลืมหูแลตัวเองให้ดี ทวดเป็นห่วง”

นอกจากญาติผู้ใหญ่ทางบ้านแล้ว หม่อมหลวงฉัตรเกล้ายังต้องไปบอกกล่าวใคร่อีกคน หลังจากเจ้าสัวซึ่งมีศักดิ์เป็นตาทวดของเขาเสียชีวิตลง ห้างหยกฟ้าก็กลายมาเป็นมรดกตกทอดถึงหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรักกับหม่อมราชวงศ์รัชชานนท์ แต่เนื่องจากบิดางานรัดตัว ผู้เป็นอาจึงเป็นผู้ดูแลห้างหยกฟ้าทั้งหมด เมื่อบ้านเมืองเริ่มขยับขยาย หนุ่มๆ สกุลจุกาเทพจึงรวมตัวกันเปิดบริษัทเจที พร็อพเพอร์ตี้กรุ๊ป ดำเนินงานด้านอสังหาริมทรัพย์ โดยมีหม่อมราชวงศ์ราชนเป็นประธาน และอีกไม่นานต่อมาห้างเจทีเซ็นเตอร์ ห้างสรรพสินค้าที่มีชื่อเสียงอีกแห่งหนึ่งของเมืองไทยก็ถือกำเนิดขึ้น

บรรดาพนักงานเก่าๆ ต่างแยกย้ายกันไป บ้างก็ส่งลูกหลานมาสมัครงานในห้างเหมือนเดิม แต่มีพนักงานเก่าแก่อยู่คนหนึ่ง ซึ่งในอดีตเคยเป็นเลขาฯ ของเจ้าสัวชื่อว่า เล็ก หรือ สุริวิภา ครอบครัวย้ายถิ่นมาอยู่เมืองใหม่ บิดามารดาของนางเป็นคนจีนแท้ๆ อพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ แต่โชคร้ายถูกฆ่าตายในตรอกไม่ไกลจากห้างหยกฟ้า เจ้าสัวรู้เรื่องเข้าจึงรับอุปการะ เมื่อโตขึ้นก็ส่งเสียให้เรียนจนจบ เนื่องจากมีความสามารถพูดและเขียนได้สองภาษา คือจีนและไทย ทำให้ได้มาเป็นเลขาฯ ให้เจ้าสัว และในช่วงที่เจ้าสัวไม่สบายก็คอยพยาบาลอย่างใกล้ชิดไม่ต่างจากคนในครอบครัว

ก่อนเจ้าสัวจะสิ้นลมได้สั่งหม่อมราชวงศ์พุฒิกัทรักกับหม่อมราชวงศ์

รัชชานนท์ให้ดูแลสุริยาเป็นอย่างดีเสมือนกับญาติ หลังจากเจ้าสัวเสียชีวิต สุริยาหรือที่หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเรียกว่าซิ้มเล็ก ก็ยังคงพักที่บ้านเช่าใน พาหุรัดเหมือนดังเดิม หม่อมหลวงฉัตรเกล้าสนิทกับซิ้มเล็กที่สุด นั่นเพราะสมัยก่อนเวลาบิดากับมารดาต้องอยู่เวร บิดามารดาจะพาเขาไปนั่งคอยที่ห้างหยกฟ้าอยู่บ่อยๆ

ชายหนุ่มร่างสูงก้าวลงรถเมล์และเดินเข้าไปในตรอกเล็กๆ ซึ่งด้านหน้าเป็นแผงขายผ้าของเหล่าพ่อค้าแม่ค้า ภายในชุมชนเล็กๆ แห่งนี้ยังคงมีลักษณะเหมือนเมื่อสิบปีที่แล้วไม่มีผิด เช่นเดียวกับประตูรั้วไม้เก่าๆ แต่ที่หน้าบ้านตอนนี้มีบางอย่างที่ต่างไปจากเดิม นั่นคือ ป้ายประกาศ

“ซินแซเงิน ดูดวงเงิน ทำนายจิ้งหะชีวิตตามหลักโหราศาสตร์จีน โบราณของจีนแผ่นดินใหญ่ ตรวจโชคชะตา การเงิน การงาน ความรัก ชีวิตคู่”

แผ่นป้ายโฆษณา มีทั้งภาษาไทยและภาษาจีน แม้ซิ้มเล็กเป็นหมอดู แต่ตัวเขาเองไม่เคยให้ท่านดูดวงเลยสักครั้ง ชายหนุ่มเคาะเหล็กที่หน้าประตู หลังจากรออยู่ครู่หนึ่ง ไม่มีคนตอบจึงตัดสินใจผลักประตูเข้าไป ตอนแรกเขาคิดว่าท่านคงนอนพักผ่อนอยู่ด้านใน แต่สิ่งที่เห็นคือเจ้าของบ้านนั่งรออยู่บนเก้าอี้รับแขก

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าประนมมือไหว้แล้วตรงเข้าไปกอดผู้สูงวัย เขาสังเกตว่าตรงหน้าซิ้มเล็กมีแก้วชาสองแก้ว กาน้ำร้อนที่อยู่ด้านข้างมีควันผุดออกมาเหมือนกับว่าท่านเพิ่งชงชาเสร็จตอนที่เขามาถึงพอดี

“ซิ้มเล็กไม่ได้นอนหรือครับ”

ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสองโมง ทุกครั้งเวลาฉัตรเกล้าแวะมาหาท่านก็มักจะเข้าไปนอนงีบบ้าง ทุกวันซิ้มเล็กรับลูกค้าดูดวงเพียงแค่นี้รายเท่านั้น สองรายในตอนเช้า และอีกสองรายในตอนบ่าย แค่นี้ก็พอจะได้เงินสำหรับใช้จ่ายในชีวิตประจำวันแล้ว หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเคยเสนอให้ท่านเลิกอาชีพนี้และย้ายเข้าไปอยู่ในวังจุฑาเทพด้วยกัน แต่ซิ้มเล็กไม่ยอม

“ไม่หอรอก ชี้มรอกคุณฉัตรอยู่ รู้ว่าวันนี้จะต้องแวะมา”

คนนอกเคยบอกว่าชี้มเล็กเป็นหมอดูเทวดา นอกจากดูดวง ดูดวงจ้วยแล้ว การพยากรณ์ล่วงหน้าก็ชำนาญด้วย

“ผมไม่น่าปล่อยไก่เลยนะ ก็ชี้มเล็กของผมเป็นหมอดูนี่นะ”

“คุณฉัตรแซวชี้มหรือ”

“เปล่าครับ ผมชมต่างหาก ผมเป็นห่วง พรุ่งนี้จะต้องไปเชียงรายแล้วเลยแวะมาหา”

เขาหยิบเงินค่าเวรที่เพิ่งได้รับออกมา ส่วนหนึ่งเขาแบ่งให้พ่อกับแม่ แม้จะไม่มากแต่ก็เพื่อให้ท่านภูมิใจ อีกส่วนเก็บไว้ใช้จ่าย และที่เหลือก็สำหรับชี้มเล็ก

“เอามาทำไม ชี้มมีพอแล้ว แค่ดูหมอกก็หาเลี้ยงตัวเองได้”

“แต่ผมอยากให้คุณพักผ่อน เลิกดูหมอก คนจะได้ไม่ต้องเอาเรื่องเครียดๆ มาปรึกษา”

คนที่เชื่อเรื่องดูดวง นอกจากต้องการคำทำนายแล้ว บางครั้งก็อาจต้องการให้หมอดูเสนอทางแก้ปัญหาก็อีกด้วย ฉัตรเกล้าไม่เชื่อดวง เขาถือว่าอนาคตขึ้นอยู่กับการทำงานนี่แหละดีที่สุด เราทุกคนต้องยืนอยู่บนลำแข้งของตัวเอง ขอให้เป็นคนดี รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ไม่คิดร้ายต่อผู้อื่น ต้องไม่ลำบากแน่นอน

“สำหรับคนอายุมาก บางครั้งการมีคนมาคุยมันก็คลายเหงาได้”

“ครับ ผมเข้าใจ แต่ผมไปคราวนี้อาจจะไปนาน คงเป็นเดือนกว่าจะได้อีกกลับมาเยี่ยม ผมอยากให้คุณเล็กเก็บไว้ใช้จ่าย แต่ถ้าขาดเหลืออะไรโทรบอกผมได้”

“คุณฉัตรช่างกตัญญูจริงๆ คุณชายภัทรโชคดีที่มีลูกอย่างลือกับคุณเกศ”

“คุณเกศแวะมาเยี่ยมชี้มเล็กแล้วหรือครับ”

“มาแล้ว เมื่อสองวันก่อน อีมาขอดูดวงว่าจะเปิดร้านเสื้อดีไหม อ้าวก็

บอกไป”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้ายิ้มและโคลงศีรษะเบาๆ แม้จะไปร่ำเรียนถึงเมืองนอกเมืองนา มา แต่ปกเกล้ากลับเชื่อเรื่องดวง”

“ลื้ออาจคิดว่าไร้สาระ ศาสตร์แขนงนี้มันอธิบายด้วยวิทยาศาสตร์ไม่ได้ แต่ก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องลลอลวง จำคำซุ้มเอาไว้ในะคุณนัทร ลื้อเดินทางครั้งนี้จะได้พบของสำคัญที่ตามหา แต่ว่าจะมีอันตรายแฝงอยู่”

“ของสำคัญ อะไรหรือครับ”

“ซุ้มบอกไม่ได้หรอก รู้แต่ว่าลื้อต้องการมากที่สุด ไม่ว่าจะทำอะไร อยู่ที่ไหน ขอให้หนักถึงพอกับแม่เอาไว้”

“ซุ้มเล็กหมายถึงคุณอามารตีกับคุณอาวีไรรัมภาหรือครับ”

ซุ้มเล็กขมวดคิ้วมองหม่อมหลวงฉัตรเกล้า

“นี่ทวดของลื้อให้ตามหาทั้งสองคนนั้นหรือ”

ฉัตรเกล้าพยักหน้า เล่าเรื่องงานวันเกิดให้ซุ้มเล็กฟังรวมถึงเรื่องจดหมายสาปแช่ง แม้ซุ้มเล็กจะเป็นคนนอก แต่ก็สนิทกับเขาราวกับคนในครอบครัว เขาจึงไม่คิดปิดบัง

“ไม่ต้องตามหาหรอก ถึงเวลาลื้อก็จะเจอเอง บางที่อามารตีอาจจะไม่อยากเจอพวกลื้อก็เป็นได้”

เรื่องราวที่ได้รับฟังจากปากของซุ้มเล็กช่างแตกต่างจากที่ฉัตรเกล้าเคยรับรู้ ชีวิตของหม่อมหลวงมารตีช่างน่าสงสาร หลังจากนายพลพินิจเสียชีวิต หล่อนต้องย้ายออกจากวิมานสีชมพูมาเช่าบ้านในลำเพ็งแทน ช่วงแรกหล่อนไม่ยอมทำมาหากินเพราะมั่นใจว่าคงชนะคดีแน่ๆ แต่คดียืดเยื้อ ทรัพย์สมบัติถูกนำมาขาย

พอฐานะแย่งลงมารตีก็กลับไปทำงานพยาบาล แต่เนื่องจากนิสัยส่วนตัว ซึ่งเป็นคนไม่ยอมใคร ทำให้ทะเลาะกับผู้ร่วมงาน แถมยังไม่รับผิดชอบเลย จนสุดท้ายถูกไล่ออก เมื่อไม่มีทางเลือกจึงเช่าแผงขายข้าวเหนียวมูน รายได้ไม่มากนักเพราะเจ้าตัวหีบหย่ง เปิดร้านบ้าง ไม่เปิดบ้าง แถมบางวันก็

ทะเลาะกับแม่ค้าแพงข้างๆ อีก ทั้งยังเป็นช่วงที่หล่อนต้องเข้าไปเรียกร้องสิทธิ์ของตนอีกด้วย

หล่อนโชคร้ายที่ตั้งครรภ์ในจังหวะที่นายพลพินิจเสียชีวิตพอดี จึงไม่มีหลักฐานการรับรองบุตรที่เกิดขึ้น คนนอกไม่เชื่อว่าเด็กที่เกิดเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของนายพลจริงๆ

“อิโกรธพวกล้อมมากที่เป็นต้นเหตุให้อีต้องไปเป็นอนุ เพราะวาพ่อของลื้อไม่รักษาสัญญา”

“แต่คุณพ่อรักกับแม่แก้ว”

“ข้อนั้นทุกๆ คนก็รู้กัน แต่อีเที่ยวบ่าวประกาศบอกทุกคนในตลาดว่าอีถูกทอดทิ้ง จนอีพลาดท่าเสียทีนายพล แต่พออีท้องก็ต้องตกระกำลำบากมาเป็นแม่ค้า นิสัยอีเซิดๆ หยิ่งๆ ทำตัวเหมือนผู้ดี คนแถวนี้เลยหมั่นไส้ อีบอกทุกคนว่าวันหนึ่งจะชนะคดีแล้วได้กลับไปเป็นคุณนายเหมือนเดิม”

เหตุการณ์ทุกอย่างไม่เป็นเช่นนั้น ผลการตัดสินของศาลทำให้บุตรชายสามคนที่เกิดกับคุณหญิงอำไพเท่านั้นที่ได้สมบัติ และสมบัติส่วนหนึ่งก็ถูกทางราชการยึดไปเนื่องจากช่วงหลังนายพลถูกสงสัยว่าทุจริต ส่วนบรรดาเมียเล็กๆ ไม่ได้ส่วนแบ่ง

“น่าสงสารคุณอามารตี”

“ถ้าอียอมรับความจริง ทำตัวเหมือนคนทั่วไปก็คงไม่เป็นอะไร แต่นี้คุยไว้เยอะ พอคดีตัดสิน อีเลยต้องหนีไปอยู่ที่อื่น”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าทำหน้าที่สลด เขาไม่นึกเลยว่าเรื่องจะลงเอยเช่นนี้ แถมยังไม่คิดว่าคนใกล้ชิดอย่างซิ้มเล็กจะรู้เรื่องนี้ คงเป็นเพราะแม่ค้าแถวๆ นี้ต่างเป็นลูกค้าคู่ดวงของซิ้มเล็กกันหมด

“ไม่ต้องคิดมากหรอก สักวันหนึ่งคุณฉัตรก็จะได้มีโอกาสทำทุกอย่างที่ตั้งใจ”

ฉัตรเกล้ามัวแต่คิดถึงเรื่องของหม่อมหลวงมารตีจนลืมถามไปว่าเมื่อครุ่นที่ซิ้มเล็กบอกว่าจะมีอันตรายคือเรื่องใด...

๓

จังหวัดเชียงราย ปี ๒๕๓๕

“ไม่ซึก เดียวเอ็งไปล่อไอ้ดำจากตรงป่าฝั่งนู้นนะ”

ไม่ซึกย้ายร่างอวบอ้วนพร้อมห้วงยางรอบเอวไปตามคำสั่งลูกพี่อย่าง
เสียไม่ได้ แต่ไม่วายหันมาพูดเสียงอ่อย

“จะดีหรือพี่ตั้ย ไอ้ดำมันดูเอาการอยู่นะ”

ไอ้ดำคือหมูป่าตัวอวบอ้วนที่อาละวาดเข้ามากินพืชผักสวนครัวของ
ชาวบ้านจนได้รับความเสียหาย ทำให้ทุกคนเดือดร้อนไปหมด

“กลัวอะไรวะ ก็แค่หมู จะสักแคไหนกันเชียวะ”

หมูป่าตัวล่ำน้ำหนักไม่ต่ำกว่าสามสิบกิโลกรัม ที่สำคัญเขี้ยวยาวโง้ง
เคยกัดชาวบ้านหลายคนจนจมเขี้ยวมาแล้ว ปกติหมูป่ามักอยู่เป็นฝูง แต่
ตัวนี้ดูที่สุดจึงแยกตัวออกมาต่างหาก

“แต่มันตัวโตแถมเขี้ยวใหญ่ด้วย”

“โตยังไงก็เล็กกว่าเอ็งอยู่ดี หรือจะเถียง” ลูกพี่โวย หัวสะเอว หน้าตา

บึ้งตึง

“ให้ไอ้ล่ำลีไปแทนได้ไหมพี่หัย” ไม่ซึกต่อรอง

ลูกคู่อีกคนที่ชื่อล่ำลีตาเหลือกลาน รีบโบกมือพร้อมส่ายหัวพัลวัน เขามีผิวคล้ำค่อนไปทางดำจึงมองเห็นเพียงลูกตา ยกเว้นเจ้าตัวยืมจึงจะเห็นฟันสีขาวเรียงเป็นระเบียบ เมื่อรู้ว่าต้องเสี่ยงอันตรายก็รีบขุ้ยใบ้ให้เพื่อนทันที

“เอ็งนั่นละไป อ้วนๆ เหมือนกัน หมูจะได้สับสน”

“เอ็งต่างหากไอ้ล่ำลี ด๋าๆ อย่างนี้หมูมองไม่เห็นหรอก ข้าเคยได้ยินว่าหมูปาตาไม่ดี เอ็งแค่นี้หนึ่งๆ มันก็ไม่กัดแล้ว”

หมูปามีประสาทรับกลิ่นที่ดีมาก แต่ประสาทตาและหูกลับไม่ดี มนุษย์จึงใช้ข้อได้เปรียบนี้ในการดักจับ

ลูกพี่หันมาหาล่ำลีแล้วชี้นิ้ว “งั้นให้ไอ้ล่ำลีไปแทน”

ล่ำลียื่นประนมมือขาสัน ไหว้ลูกพี่ปลกๆ “ไม่ไหวมั้งพี่หัย ฉันทแข่งขาไม่ค่อยดี แค่นี้ก็สั้นแล้วจะไปล่อหมูได้ยังไง เอ็งนั่นละไป ไอ้ไม่ซึก เอ็งตัวอ้วนแรงเยอะ”

“เอ็งดีกว่า ผอมๆ วิ่งเร็วดี จะได้ไม่โดนหมูขวิด” ไม่ซึกย้อนกลับและชี้ไปที่อีกฝ่าย

“หมูนะ ไม่ใช่ควาย” ล่ำลีโวยวาย

“งั้นเอ็งไปเองเลยไป หมูไม่ขวิดหรอก มีแต่กัดเนื้อกระจุย ข้าเคยเห็นมาเยอะแล้ว แผลหมูกัดลึกอย่าบอกใคร”

“เอ็งนั่นละ”

ชาวบ้านหลายคนต่างเคยถูกหมูป่าตัวนี้ทำร้ายมาแล้ว เพราะมันฤทธิ์มากแถมยังว่องไว ทำให้ไม่มีใครจับมันได้

สองคนมัวแต่ชี้หน้าบ้ายกันไปมา จนลูกพี่ถกแขนเสื้อโวย

“พอๆ เอ็งสองคนนี่มันปอดแหกจริงๆ ไอ้นี้ก็ไม่ได้ ไอ้โน่นก็ไม่ได้ หรือจะให้ข้าไปเอง ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ต้องมาเป็นลูกพี่ลูกน้องกันอีก”

โดนประกาศิตเข้าอย่างนี้ แม้จะกลัวแต่ความเกรงใจลูกพี่มีมากกว่า สองลูกน้องจึงพร้อมใจกันประจบ

“โธพี่ทัย อย่าพูดอย่างนั้นลึจ๊ะ ก็พวกฉันกลัวนี่นา ไ้ล้าลี้ก็มัวแต่
เกียงอยู่นั่นละ”

“เลือกเอาว่าใครจะไป”

“งั้นเปายังจูบตีกว่า จะได้ยุติธรรม” ล้าลี้เสนอ

สองหนุ่มประนมมือท่วมหัวขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้ช่วยให้พ้นภัย
ครั้งนี้

ลูกพี่นบหนึ่งสองสามแล้วทั้งคู่จึงเปายังจูบ ลูกพี่คอยเป็นกรรมการ
ทั้งสองหลับตาก่อนต่างคนต่างออกสัญลักษณ์ แล้วค่อยๆ หรีตามอง ล้าลี้
ออกกระดาศ แต่ของไม้ซีกเป็นกรรไกร

“ฮ่าๆ เอ็งแพ้อั้ล้าลี้ เพราะฉะนั้นเอ็งต้องไป” ไม้ซีกชี้หน้าเพื่อนพร้อม
หัวเราะพุงกระเพื่อมเป็นจังหวะด้วยความดีใจสุดขีดที่ไม่ต้องไปเสีง

“อะไรกันวะ เอ็งชี้โกงหรือเปล่า”

“เลิกเถียงกันได้แล้ว รีบไป ข้าจะไปรอตรงด้านนั้น”

ลูกพี่โยนผ้าสีแดงให้ ภายในมีกลิ่นตุๆ โขยออกมา ส่วนตัวเองถือไม้
ที่ปลายมีบัวงเพื่อเตรียมคล้องหมูป่า

“นี่อะไรละพี่ทัย

“ข้าไม่รู้ไ้วย ป้าจุกที่ตลาดให้มา บอกว่ากลิ่นนี้หมูป่าชอบ เอ็งรีบไป
เร็วๆ เถอะ ข้าจะไปดักโรมันฝั่งนั้น จำคำข้าไว้ เอ็งต้องวิ่งเป็นวงกลม ข้า
จะได้คล้องมันได้ถนัดๆ หน่อย”

ล้าลี้ไม่มีทางเลือกนอกจากถือผ้ากลิ่นหึ่งออกมา เขาตรงไปที่พุ่มไม้
ซึ่งคาดว่าจะเป็นที่อยู่ของไ้ดำ จากครั้งที่แล้วที่มันเคยอาละวาดกินพืชผล
ของชาวบ้านก็หายลับเข้าไปทางนี้ อาจมีโพรงหรือที่อยู่ของมัน ขาสองข้าง
เริ่มสั่นเพราะความกลัว ขณะที่ไม้ซีกเดินตามมาอย่างหวาดๆ ใจก็คอยลุ้น
เพื่อนไปด้วย

“ฮิวๆ ไ้ดำมาหาพ่อมะ”

มือข้างที่จับผ้าและแกว่งไปมาในอากาศสั่นจนแทบหยุดไม่ได้ ยิ่งเมื่อ

นึกถึงเขี้ยววาวๆ ก็ยังรู้สึกคล้ายจะเป็นลม ระหว่างที่ส่งเสียงเรียก มือก็แหวกพุ่มไม้ตรงหน้าไปด้วย กิ่งไม้สั้นไหวทำเอาเจ้าตัวตกใจ แต่สักพักกระต่ายตัวเล็กก็โผล่ออกมาแทน คนปอดแหกพ่นลมหายใจพรีตีใหญ่อย่างโล่งอก เมื่อหันไปมองที่จุดปลายสายตาก็เห็นว่าลูกพีไปดักคอยอยู่แล้วพร้อมบ่วงบาศสำหรับจับหมีป่าไปรับรางวัล

“พีหัย สงสัยไอ้ดำมันไม่อยู่แล้วมั้ง อาจจะถูกไอ้ครซิวไปแล้วก็ได้”

ศรธรรมคือหนึ่งในคู่แข่งจับหมีป่า หากใครจับสัตว์ตัวนี้ได้ก่อนจะได้รับรางวัลจากผู้ใหญ่บ้าน

“อย่าพูดซีซัว ฝีมือเหยๆ แบบไอ้คร ไม่มีทางจับไอ้ดำได้แน่ ร้องเรียกต่อไป ไม้ซีก เอ็งไปช่วยไอ้ดำสิด้วย” ลูกพีโอแล้วบู้ยไปกับลูกน้อง

“งี้พีหัย เรียกก็เรียก...โธ่ ทำไมต้องเป็นกฎด้วยว้าย พ่อแก้วแม่แก้วช่วยด้วย” เขากลืนน้ำลายลงคอ มือสองข้างแหวกพุ่มไม้ตรงหน้า” ดำจำออกมาณะ อย่าดี้อ มาหาพ่อมา”

เมื่อพุ่มไม้ถูกแหวกออกและมองเห็นลูกตาดำใหญ่กำลังจ้องมา ไม้ซีกก็ชะงัก เมื่อลดสายตาลงก็เห็นจมูกใหญ่กับเขี้ยววาววับ ลมหายใจเหม็นๆ พุ่งมาปะทะใบหน้าอย่างจิ้ง ตาหมีลูกวาว ไม้ซีกอ้าปากค้างร้องเสียงหลง

“ไอ้ดะ...ดำ!”

ด้วยสัญชาตญาณเอาตัวรอด ไม้ซีกจึงกระโดดถอยหลัง มือที่แหวกพุ่มไม้ปล่อยออก

ล้าลึกใจอ้าปากค้าง แต่แล้วมือเจ้ากรรมที่ถือผ้าอยู่กลับโบกไหวๆ เสียอย่างนั้น หมีป่าจึงชะงัก เปลี่ยนจุดมุ่งหมายไปหาชายร่างผอมทันที จะด้วยกลิ่นหรือเปล่านั้นไม่ทราบได้

ไม้ซีกตกใจร้องเสียงหลง “พีหัย! ช่วยดะ...ด้วย”

สองคนวิ่งโกลยอ้าวอย่างไม่คิดชีวิต พอหมีป่าไล่กวาดล้าลึกก็ลืมหิ้วตัวโยนผ้าแดงให้ไม้ซีกรับช่วงต่อ หมีป่าหันไปหาไม้ซีกบ้าง สองคนต่างวิ่งหนีหมีเป็นวงกลมตามคำสั่งของลูกพีซึ่งจ้องรออยู่แล้ว พอหมีป่าวิ่งผ่าน ลูกพีก็

คล้องบ่วงบาตเข้ากับคอหมูพอดิบพอดี แรงกระชากทำให้มันชะงัก แต่เพราะน้ำหนักตัวที่มากทำให้มันลากเอาคนคล้องไปด้วย ลูกพี่พยายามทรงตัว จิกขาไว้และกระตุกบ่วง ลูกน้องสองคนปราดเข้าไปช่วยกันจับขาเอาไว้ หมูก็ดิ้นแรง แต่สุดท้ายก็จับได้ในที่สุด ขณะกำลังมะรุมมะตุ้มกับการมัดขาหมูจู่ๆ ก็มีบ่วงอีกรวงเข้ามาคล้องคอหมูป่าเอาไว้

“เฮ้ย ฉันทนนะแล้ว”

ทั้งลูกพี่ ไม่ซึก และล่าลีหันขวับไปพร้อมกัน หน้าตาบอกรบญไม่รับศรัทธาหรือที่ทุกคนเรียกติดปากว่า ไอ้คร เดินมาพร้อมกับลูกน้องที่เป็นชายร่างผอมแกร็น ท่าทางเหมือนคนติดยา

“ใครบอก ฉันทคล้องไอ้ดำได้ก่อน และกำลังมัดมัน จู่ๆ แกก็เอาบ่วง-
บาตมาคล้อง ทุเรศที่สุด”

“เอ็งยังไม่ได้จับหมูได้สักหน่อยไอ้หัย ดูลี มัดขาก็ยังไม่เสร็จเลย แต่ที่ไอ้ดำมันหมดฤทธิ์ก็เพราะบ่วงบาตลงอาคมของฉันท ไม่เชื่อถามไอ้ชมพู่ดู
ได้”

ชายชื่อชมพู่พยักหน้า เขาสวมเสื้อแขนกุดสีขาวกกับกางเกงเข้าขาด แขนสองข้างเต็มไปด้วยรอยสักปรอยไปหมด

“เซอะ...โกหก ไอ้ดำมันล้มเพราะฉันทต่างหาก เอ็งมันฉวยโอกาส” หัย
โต

“ไม่จริง ฉันทเป็นพยานได้ พี่ศรเป็นคนจับหมูป่าตัวนี้ได้”

“ไม่จริง”

สองคนลุกขึ้นมาเผชิญหน้ากัน ต่างถกแขนเสื้อท่าทางหาเรื่องเต็มที่ ศรัทธาก็ไม่ยอมแพ้ ปราดเข้ามาจะชก แต่แล้วเสียงหนึ่งกลับดังขึ้นสะดุดทุกอย่าง..

“หยุด อย่ามีเรื่องกัน ฉันทตัดสินใจเอง”

คนที่มามีศักดิ์เป็นถึงผู้ใหญ่บ้านและเป็นคนที่ตั้งรางวัลนำจับไอ้ดำขึ้น เพราะหมูป่าอาละวาดทำให้คนเดือดร้อน ทางอำเภอเคยส่งคนมาแล้วแต่ก็

ยังจับหมูตัวนี้ไม่ได้ รางวัลคือ เงินสดหนึ่งพันบาท

“ไอ้ท้ายชนะ”

“เฮ้ย! อะไรกันผู้ใหญ่ ลู่อ จะมาตัดสินหมาๆ แบบนี้ได้ยังไง” ธรรม โพล่งขึ้นด้วยความโมโห

“เอ็งว่าใครหมา เดี่ยวบีตให้ตำรวจขังลิ้มเสียเลย” คนมีอำนาจในมือ ได้กลับ

“ผู้ใหญ่ลั่นเนี่ยยุติธรรมสุดๆ ก็เห็นอยู่ว่าบ่วงบาคนคอไอ้ดำมันเป็น ของฉัน” ลูกพี่ท้ายโอ้

“น้อยๆ หนอยไอ้ท้าย ไอ้เนี่ยลามปามเสียแล้ว ข้าชื่อผู้ใหญ่เถิก ไม่ใช่ ชื่อลั่นว้าย” พุดพลงเอือมมือไปลูบศีรษะที่มีเส้นผมหรือมแทรกเต็มที เหมาะกับคำว่าลั่นมากกว่าเถิก สีหน้าผู้ใหญ่เริ่มบึ้ง

“โทษที่ผู้ใหญ่ ฉันลั่นตัวไป” ท้ายประนมมือขอโทษ

“แต่ฉันไม่ยอม ฉันชนะไอ้ท้ายเห็นๆ ผู้ใหญ่เข้ามายุ่งทำไม”

“นี่เอ็งหาว่าข้าเลือกหรือไอ้คร วอนซะแล้วไหมละ” ผู้ใหญ่บ้านตะคอก เสียงดังลั่น

“ปะ...เปล่าจ๊ะ ฉันไม่กล้าหрок ฉันแค่อยากได้ความเป็นธรรม ฉันรู้ ณะว่าผู้ใหญ่เป็นคนรักความยุติธรรมที่สุด เหมือนเปาบุ๋นจิ้นยังงัยงั้น”

“งั้นถ้าข้าพิสูจน์ได้ว่าไอ้ท้ายชนะจริงๆ ละ เอ็งจะว่าไง”

ธรรมหันไปหาลูกน้อง

ชมพู่ยกคิ้วอย่างเป็นต่อ

ท้ายมองคู่อริแล้วก็เข้าใจทันทีว่าถึงยังไงมันก็จะดีอแบ่งไม่ยอมอมอยู่ดี

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงก็ถือเสียว่าฉันแพ้ ไอ้ฉันมันลูกผู้ชายตัวจริงอยู่ แล้ว แค่นี้จิบๆ” ธรรมโอ้

“แหมนะ ห้ามกลับคำเด็ดขาด” ท้ายรีบย้ำ

“เออสิวะไอ้ท้าย เอ็งนี่มันเข้าขี้หน้ารำคาญ”

ผู้ใหญ่เดินเข้าไปที่ตัวหมูป่าและหยิบบ่วงสองวงที่คล้องรอบคอไอ้ดำ

ออกมา บ่วงทั้งสองมีลักษณะเหมือนกันไม่มีผิดเพี้ยน

“นี่คือบ่วงของไอ้ทัย ส่วนนี่ก็ของไอ้ทัยมันอีกเหมือนกัน เอ็งให้ไอ้ชมพู่เข้าไปขโมยออกมาจากบ้านมันเมื่อคืนนี้ จำได้ไหม”

ศรรามหันไปจ้องลูกน้องด้วยสายตาดูดันราวกับจะกินเลือดกินเนื้อก่อนตะคอกเสียงดังลั่น “หา! นี่เอ็งไปขโมยบ่วงของไอ้ทัยมางั้นหรือ ไอ้โง่ไอ้เง้งง่า ข้าให้เอ็งทำขึ้นใหม่ ทำไม่ไม่ทำ”

ชมพู่หน้าสลด ลูกพี่ชี้ให้ทำบ่วงดักหมู แต่เขาทำไม่เป็นจึงไปขโมยของฝ่ายตรงข้ามมาแทน อีกฝ่ายไหวทันจึงฟ้องผู้ใหญ่บ้านไว้ก่อน

“อะ...ฉันขอโทษพี่ศร”

“ถ้ากลับคำก็ไม่ใช้ลูกผู้ชายนะเว้ย เพิ่งพล่ามมาหยกๆ” ไม้ซึกซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เสริมขึ้นและยิ้มอย่างยียวน

ศรรามกัดฟันกรอดๆ มองผู้ใหญ่ที่หียบธนบัตรฉบับละห้าร้อยสองฉบับส่งให้ผู้ชนะ

ทัยนำธนบัตรฉบับละห้าร้อยบาทมาแกว่งตรงหน้าศรราม ยิ้มร่าอย่างดีใจ แล้วรีบยัดเข้ากระเป๋าเสื้อ

“ไปไอ้ไม้ซึก ลำลี พวกเรากลับ”

ศรรามมองตามกัณฑ์กรอดๆ พึมพำในลำคอ “ฝากไว้ก่อนเถอะไอ้ทัย เราได้เจอกันแน่”

สามคู่หูเดินผิวปากอย่างอารมณ์ดีเมื่อได้รับชัยชนะ ที่สำคัญเงินรางวัลนอนอยู่ในกระเป๋าลูกพี่เรียบร้อยแล้ว

“พี่ทัยจะเอาเงินไปทำอะไรอะไรจ๊ะ ปกติพี่ไม่ชอบล่าสัตว์นี่นา” ไม้ซึกแซว

แม่อุบนิลัยจะหัวไม่กลัวใคร แต่ลูกพี่ก็ไม่ชอบรังแกสัตว์ แม่หมูป่าตัวนี้จะสร้างความเดือดร้อนให้ชาวบ้านไปทั่วก็ตาม

“ข้าต้องการเงิน พรุ่งนี้แม่จะลงไปกรุงเทพฯ”

“แม่พี่ทัยจะไปทำอะไรหรือจ๊ะ” ลำลีซึ่งเดินมาชนข้างถามอย่าง

สงสัย แล้วสามคนก็เดินเคียงกันไปบนทางเดินที่สองข้างทางชนาบด้วย
ทุ่งหญ้าเขียวขจี

“พี่ก็อยากบอกว่าแม่ไปหาหมอ”

ก๊องภพคือพี่ชายต่างสายเลือดของทัย หลังจากพ่อเสียชีวิต ครอบครัวก็
เหลือกันแค่สามคน สองพี่น้องต้องทำงานหาเงินมาให้แม่ จึงต้องรับจ้าง
ทำงานทุกอย่าง ทำอาหาร เก็บของป่า ใช้แรงงาน แต่ไม่เคยทำเรื่องผิด
กฎหมาย

“ทำไมแม่พี่ทัยไม่ไปหาหมอที่โรงพยาบาลค่ายล่ะจ๊ะ ถูกกว่าแล้วก็ใกล้
กว่าด้วย”

ถัดจากบ้านไปไม่กี่กิโลมีโรงพยาบาลของค่ายทหารตั้งอยู่ มีหมอประจำ
หลายคน คล้ายโรงพยาบาลชุมชน หรือแม้แต่หน่วยทหารเองก็มีแพทย์
ประจำอยู่

“แม่ไม่ชอบ ขึ้นป่าไปโดนด่าละ”

คนเป็นลูกพี่ไม่กล้าบอกว่าครอบครัวหลอนเกลียดทหารเข้ากระดูกดำ
ดังนั้นจึงไม่เคยที่จะเข้าไปรับบริการจากโรงพยาบาลทหาร

“ทำไมไม่ชอบล่ะจ๊ะ” ไม่ซึ้งยังไม่ละความสงสัย รายได้จากการเก็บ
ของป่าคงไม่พอค่าเดินทาง รวมถึงค่าอาหารอีกจิปาถะ

“คงเพราะมีแต่หมอเด็กๆ มั่ง ใ้พวกผู้ดี เหยียบขี่ไถไม่ฝ่อ จะตรวจ
คนไข้เป็นหรือเปล่านั้นไม่รู้”

คนพูดแกล้งเสไปเรื่องอื่นทั้งที่ไม่เกี่ยวกับเหตุผลนั้น หมอในค่าย
ทหารคือพวกจบใหม่ก็จริง แต่ในโรงพยาบาลค่ายยังมีหมอเฉพาะทางที่
อาวุโสกว่า แต่พอไม่ชอบก็เหมารวมกันหมด

“ว่าแต่ค่าหมอที่กรุงเทพฯ แพงอย่างนี้เลยหรือจ๊ะ ตั้งพันหนึ่งเนอะ”
ลำลีเอียงหน้ามากระซิบ

“บ๊ะ ใ้สองตัวนี้ช่างสงสัยจริง เงินทั้งหมดไม่ใช่ค่าหมออย่างเดียว
จะขึ้นกรุงเทพฯ ทั้งปี ซ้ำก็อยากให้พี่ก็อยากไปเปิดหูเปิดตาบ้างสิ จะได้

ไปหาของกินอร่อยๆ หรือไม่กี่เดินเล่นที่สยามสแควร์กับเขาบ้าง”

“สยามสแควร์นี่คืออะไรหรือจ๊ะ”

“มันก็เป็นทีที่คนในเมืองกรุงเขาไปเดินพักผ่อนหย่อนใจไง เหมือนตลาดนัดบ้านเราแต่หรุกว่า รู้จักไหม”

“อ้อ เข้าใจละ” ไม่นึกลากเสียงยาว

“ที่เอ็งสองคนพูดนั่นพูดนี่ก็เพราะจะขอส่วนแบ่งใช้ใหม่ บอกมาตรงๆ ดีกว่า อย่ามัวมัวอ้อมไปสวรรค์โลกอยู่เลย” ลูกพีตักคอกอย่างรู้ทัน

“ก็ทำนองนั้นละจ๊ะ พวกฉันหิว ตั้งแต่เข้ากินข้าวไปแค่นิดเดียว”

ลูกพียิ้ม เท้าเอวจ้องหน้าลูกน้องทั้งสอง

“ถ้าส่วนแบ่งเป็นเงินละก็ข้าไม่มีให้หรอก เงินนี้ต้องยกให้แม่หมด อาจจะไม่พอด้วยซ้ำ”

ล่ำสีหน้าเหี่ยวเหมือนลูกโป่งโดนเจาะลมทันที “แต่ถ้ารางวัลละก็ ข้ามีให้ เอาเป็นเหล้าร้านอาโกสักแบนเป็นไง”

พูดถึงเหล้าสองหนุ่มก็ตาโต ความอยากข้าวมีน้อยกว่าอยากเหล้า

“โอ้โฮ ลามปาก พี่ทัยใจดีที่ซู้ด”

“ไหนๆ เอ็งสองคนก็มีคุณความดีที่ช่วยล่อไอ้ดำออกมาให้ข้า แล้วเราก็กินซะไอ้ครกับพวกมันได้ ข้าจะตกรางวัลให้”

“งั้นฉันขอยกมาอย่างด้วยดีไหม เป็นกับแกลั้ม ทำลาบรับรองอร่อยเหาะ”

“อย่าเลย วันนี้หยุดฆ่าสัตว์สังวันเถอะ แวดตาของไอ้ดำยังติดตาข้าอยู่เลย”

ลูกพีพูดด้วยน้ำเสียงสลด แม่ไอ้ดำจะเป็นหมูป่าแต่มันก็มีชีวิต หลังถูกจับได้คงจะถูกฆ่าไปทำอาหาร ทั้งที่ไม่อยากทำแต่ก็เพราะความจำเป็น

“ก็ได้จ๊ะ งั้นฉันจะกลับไปขอข้าวเกรียบของแม่มาแกลั้มเหล้าก็แล้วกัน”

“ดี เจอกันที่เดิมนะ”

ที่เดิมหมายถึงร้านอาโกหน้าค่ายทหาร ตรงนั้นเป็นร้านขายของชำ ซึ่งมีของขายทุกอย่าง ตอนเช้ามีกาแพกับปาห้องโก้ให้บริการ พอตกเย็นมีเหล่า

“ได้จ๊ะ ฉันจะรีบไปรีบมานะ พี่ตั๊กก็รีบเอาเงินไปให้แม่เถอะจ๊ะ แม่จะได้รัก”

ลูกพี่หน้าสลอด ความปวดร้าวเข้าเกาะกุมจิตใจ เพราะรู้ว่าคงไม่มีวันนั้นสำหรับลูกนอกคอก ลูกที่ทำให้แม่หมดสิ้นทุกอย่างจนต้องหนีมาพักใจไกลถึงเชียงราย คำว่าเกลียดขี้หน้าไปด้วยซ้ำ...

คนได้รางวัลมาหมาดๆ ไม่ได้ดีใจเลยแม้แต่น้อย สาวร่างเพรียวบาง ทว่าแข็งแรงเดินเข้ามาในบ้าน และกวาดสายตามองไปรอบๆ เรือนไม้ หลังจากบิดาเสียชีวิต สามแม่ลูกก็อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ เมื่อก่อนนี้เคยเป็นบ้านที่สวยงามและใหม่ที่สุดในละแวก แต่พอขาดพ่อ ทุกอย่างก็ทรุดโทรมลง

แม่ไม่เหมือนกับผู้หญิงคนอื่น เพราะหนีจากสูญเสียชีวิตสามปี วันๆ ก็ไม่ยอมทำอะไร ก້องภพซึ่งตอนนั้นอายุแค่สิบห้าต้องลุกขึ้นมาเป็นผู้นำครอบครัวแทน พี่ชายรับจ้างทำงานแทบทุกอย่าง ส่วนน้องสาวซึ่งอายุน้อยกว่าหกปี ก็อาศัยรับจ้างซักผ้า ทำงานเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่ทำได้ แม่จะได้เงินมา แต่สองพี่น้องไม่เคยกินอิ่มนอนสบายเหมือนคนอื่นเขา เงินทุกบาททุกสตางค์ยกให้แม่หมด แม่ก็เอาไปซื้อเสื้อผ้าบ้าง เครื่องสำอางบ้าง แม่คือผู้หญิงที่น่าสมยศที่สุดในละแวกนี้ แม่ไม่ยอมพูดภาษาเหนือ แม่บอกว่าเป็นคนกรุงเทพฯ และก็จะเดินทางไปตลอดชีวิต

พอรู้ว่าแม่ไม่เคยไยดี ก້องภพจึงต้องแอบแหมเงินไว้ส่วนหนึ่ง เด็กสองคนต้องออกจากโรงเรียน แต่ก็ยังพยายามหยิบยืมหนังสือจากครูในโรงเรียนมาหาความรู้ โดยเฉพาะน้องสาวที่ก້องภพย้ำเสมอว่า

‘น้องต้องรู้หนังสือ ถึงไม่ได้เรียนในโรงเรียนก็ไม่ใช่ไร ถึงเวลาก็สอบเทียบเอา อย่างน้อยต่อไปก็จะได้มีโอกาสเรียนมหาวิทยาลัยกับเขาบ้าง’

‘เราจะเอาเงินที่ไหนไปเรียนมหาวิทยาลัย แค่เงินจะกินยังไม่มี’

นั่นเป็นคำถามโลกแตก แต่ยังไม่มีการตอบในตอนนั้น สองพี่น้องจึงทำงานหาเงินไปเรื่อยๆ เก็บบ้าง ให้แม่บ้าง เม้มไว้ใช้บ้าง พอโตขึ้นหน่อยก็เริ่มเข้าป่าหาของป่า ทำกับข้าวขาย รับจ้างซักผ้ารีดผ้าโดยเฉพาะในค่ายทหาร รายได้เริ่มมากขึ้น แต่ไม่มีใครรู้ว่าคนน้องนั้นบัดนี้สอบเทียบชั้นมัธยมศึกษาปีที่หกได้แล้วด้วยความเฉลียวฉลาด

‘ดีแล้ว พ่อจะได้ไม่ว่าพี่เลี้ยงดูน้องไม่ดี’

หญิงสาวเดินเข้าไปในบ้าน ก້ອງภพกำลังเก็บเสื้อผ้าใส่กระเปาะเตรียมเดินทาง กระปุกหม้ออมสินที่สองพี่น้องช่วยกันเก็บหอมรอมริบถูกเปิดจุกตรงกันออก เทรียนว้างซ้อนกันเป็นตั่งๆ

“กลับมาแล้วหรือขวัญ”

ก້ອງภพเอื้อมมือมายีผมน้อง เมื่ออยู่นอกบ้านหล่อนคือพี่ชายของไม้ซีกกับลำลี แต่พอกลับเข้าบ้านก็เหมือนน้องเล็กๆ อยู่นานยังจำ

ฝ่ายน้องเบี่ยงตัวหลบ ทำหน้างำ “พี่ก້อง บอกแล้วไงว่าอย่าทำอย่างนี้”

“ทำยังไงหรือ ลูบหัวน้องมันผิดตรงไหน หรือว่าขวัญเป็นหัวโจก พี่ก็เลยลูบหัวไม่ได้”

“ทำไมไม่เรียกฉันว่าตั้ยเหมือนคนอื่นๆ”

“พี่จะเรียกแบบนั้นทำไม มันดูน่าเกลียดออก แล้วดูแต่งตัวเข้าลีเสื้อผ้าดีๆ กระโปรงก็มี ทำไมไม่ใส่กับเขา”

พี่ชายพยายามซื้อชุดกระโปรงให้น้องสาว แต่อีกฝ่ายกลับไม่ใส่เอาแต่แต่งตัวเหมือนทอมบอยแบบนี้

“ไม่เอาหรอก ซึ่กลากกินตายพอดี ชินฉันใส่กระโปรง มีหวังไอ้ไม้ซีกกับไอ้ลำลีหัวเราะจนฟันหัก”

“พี่ว่าพวกมันไม่กล้าหัวเราะหรอก พวกมันกลัวขวัญจนหัวหด”

ก້ອງภพหัวเราะพลางมองน้องสาว คนนอกอาจคิดว่าน้องของเขาคือผู้ชายร่างเล็ก แต่เขาเห็นน้องมาตั้งแต่เด็ก ภายใต้อีเสื้อผ้ามอซอกกับท่าทาง

นักร้อง ที่แท้คือหญิงสาวหน้าตาสะสวย ใบหน้ารูปไข่ถ่ายทอดมาจากมารดา เต็มๆ จมูกโด่ง ริมฝีปากอím ผมยาวถูกซ่อนไว้ใต้หมวก เจ้าตัวเล็กที่จะ ปกปิดทุกอย่างไว้ด้วยเสื้อเชิ้ตลายสกอตกับกางเกงสีด้ามอซอ รองเท้าผ้าใบ ที่ครูแวนเพ็งยกให้กลายเป็นคู่แข่ง สวมแหบทุกวัน

“ชินไม่กลัว ฉันจะอัดมันสักตั้ง”

“แล้วนี่ไปทำอะไรมา ถึงได้ดูมอมแมมอย่างนี้”

เสื้อผ้าที่ดำอยู่แล้วดูสกปรกกว่าเดิม คงเป็นเพราะตอนที่พยายามจับ ขาหมูปามามัดล้มนลงไปกับพื้น ทำให้ขูลมุนพอดู

“ฉันไปล่าไอ้ด้ามา ได้รางวัลมาหนึ่งพัน พี่เอาไปเถอะ” น้องสาวหยิบ เงินให้พี่ชาย เขาชะงักมองน้องสาว ครูหนึ่งน้องสาวก็เปิดตู้เสื้อผ้าและหยิบ กล่องเหล็กที่ภายในมีเงินอีกจำนวนหนึ่งส่งให้อีก

“ถ้าแม่หาหอมเสร็จ แล้วก็อย่าลืมพาแม่ไปหาของกินอร่อยๆ ด้วยละ แม่จะได้มีความสุข”

“ขวัญไม่ไปด้วยกันหรือ”

“อย่าเลย แม่ยิ่งเห็นฉันจะยิ่งหงุดหงิดมากกว่าเดิม เปล่อยๆ ความดัน ชี้นี้อีกต่างหาก”

คนน้องพ้อทั้งที่หัวใจปวดหนึบ ความรู้สึกของการเป็นลูกที่แม่ไม่รัก ข้างเจ็บปวดเหลือทน ตั้งแต่เลิกจันโต สิ่งพี่แม่พร้าบอกก็คือเกลียด หล่อน คือตัวช่วยที่ทำให้แม่ต้องหมดสิ้นทุกอย่างจนต้องหนีหน้าผู้คนมาอยู่ถึงภาค เหนือ

“ไม่อย่างนั้นมั้ง แม่ก็แค่ว่า แต่ในใจอาจจะไม่ได้คิด”

“แม่คิด แถมแม่ยังย้าให้ฉันจำใส่กะโหลกเอาไว้ทุกวัน พี่อย่าพยายาม มาปลอมเลย”

“ไหนขวัญบอกว่าอยากไปกรุงเทพฯ ไปเปิดหูเปิดตาไม่ใช่หรือ แล้ว เงินที่เอามาฉันมันเงินเก็บสำหรับเรียนหนังสือใช่ไหม”

“ข้างมันเถอะ ไม่ตายก็ทำได้ พี่ก้อได้ลูกค้าใหม่แล้วไม่ใช่หรือ”

“ขวัญรู้ได้อย่างไร”

“อ้าวรู้สิ ได้ยินว่ามีหมอมาทหารมาประจำในโรงพยาบาลค่ายแล้ว คงต้องจ้างซักผ้ารีดผ้า ภูบ้านอีก”

รายได้หลักส่วนหนึ่งของสองพี่น้องคือรับจ้างซักผ้ารีดผ้า ทำความสะอาดบ้านพักในค่ายทหารรวมถึงโรงพยาบาลค่าย ที่แพทย์คนเก่าเพิ่งย้ายออกไป

“ใช่ ที่เพิ่งไปรับผ้าเมื่อวาน แต่พรุ่งนี้คงต้องวานให้ขวัญเอาไปส่ง”

“ได้เลยพี่”

“ว่าแต่ขวัญไม่เข้ากรุงเทพฯ ด้วยกันแน่หรือ”

“อย่าดีกว่า ฉันบอกตรงๆ ว่าฉันเกลียดกรุงเทพฯ และเกลียดทุกคนที่มาจากที่นั่น”

โคมไฟในมุ้งของพี่ชายดับไปแล้ว แต่เจ้าของมุ้งหลังเล็กกลับนอน ลืมตาโผลงอยู่ สองพี่น้องจำต้องอาศัยอยู่ห้องเดียวกันเพราะห้องใหญ่ต้องยกให้ ‘แม่’ ครอบครอง หญิงสาวลุกมาเปิดโคมไฟหัวเตียง ความมืดไปที ลิ่นซึก หยิบกล่องเหล็กซึ่งเดิมเคยมีคุกกี้บรรจุอยู่ออกมา ครูแววให้ขนมแก่เด็กสองคน หลังขนมหมดหล่อนก็เอากล่องมาใช้เก็บของที่มีคุณค่าทางจิตใจ ภายในมีรูปถ่ายหลายใบรวมถึงจดหมาย ทุกครั้งที่หยิบมาดูจะต้องหดหู ทุกครั้งไป

ภายในมีจดหมายเขียนด้วยลายมือเป็นระเบียบ นอกจากก້ອງภาพแล้ว หล่อนยังมีครูแววที่ให้ความรักและเมตตา หญิงสาวเป็นลูกกำพร้า ชื่อเต็มคือ ขวัญฤทัย แต่เนื่องจากนิสัยทโมนไม่ต่างจากผู้ชาย เรียกว่าขวัญดูอ่อนแอ ไม่เหมาะจะเป็นหัวหน้า จึงชอบให้ลูกน้องเรียกว่าพี่ทัยมากกว่า

พ่อที่แท้จริงเสียตั้งแต่หล่อนยังไม่เกิด ขวัญฤทัยไม่เคยรู้ว่าอ้อมกอด พ่อบังเกิดเกล้าอบอุ่นแค่ไหน รู้เพียงแต่ว่าแม่มักจะโทษหล่อนเสมอ

“เป็นเพราะแกลคนเดียว นังขวัญ ทำให้ฉันต้องหมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง

แกมันตัวช่วย ไม่น่าเกิดมาเลย ฉันเกลียดแก'

น้ำตารินออกมา ภาพของแม่แต่งตัวเฉิดฉายในสังคมนักชู้ ที่ซึ่งขวัญฤทัยไม่เคยรู้จักมาก่อน ตั้งแต่จำความได้หล่อนก็มีแต่ก้อนภพเป็นพี่ชาย พ่อคนเดียวที่จำได้คืออากี เขาไม่ใช่พ่อแท้ๆ แต่รักหล่อนราวกับลูก หญิงสาวหยิบรูปใบสุดท้ายและเป็นรูปใบเดียวที่หล่อนมี ในรูปคือชายที่มีรอยยิ้มอบอุ่นและรักหล่อนที่สุด

'ไม่ต้องกลัวนะขวัญ อยู่กับพ่อที่นี่ เรามีบ้าน มีทุกอย่าง พ่อจะทำงานหาเงินเลี้ยงแม่ ขวัญ และก๊อเอง'

พ่อใจดีมาก แต่น่าเสียดายที่พ่อไม่รวย ดังนั้นเมื่อแม่ทราบความจริงว่าพ่อไม่ได้เป็นเจ้าของปางไม้ แต่เป็นแค่หัวหน้าคนงานจึงโกรธมาก อาละวาดแหบบ้านแตก

'คุณโกหกฉัน หรอ ย คิดว่าฉันจะยอมหรือ ฉันจะกลับกรุงเทพฯ'

'คุณจะกลับยังงี้ในเมื่อไม่มีเงิน อีกอย่างเราสองคนก็แต่งงานกันแล้ว'

'นี่คุณว่าฉันไม่มีที่ไปงั้นหรือ'

ตอนที่แม่พบพ่อ แม่ขายขนมไทยอยู่ในตลาดลำเพ็ญ พ่อแวะมาซื้อขนม พ่อแต่งตัวดี สวมเสื้อเชิ้ต นุ่งกางเกงดูเหมือนกับคนรวยทั่วๆ ไป แม่ก็คิดอย่างนั้น พ่อแวะมาแทบทุกเดือน หลังจากพูดคุยชอบพอกัน พ่อบอกเพียงว่าดูแลปางไม้อยู่ที่เชียงราย เนื่องจากเหตุการณ์ตอนนั้นกำลังถึงขีดสุด แม่กำลังหมดตัวจึงตัดสินใจแต่งงานด้วยและย้ายมาอยู่ที่นี้

'ผมรักคุณนะ ผมยินดีจะดูแลคุณกับลูกไปตลอดชีวิต แม้ผมจะไม่รวย แต่ผมจะขยัน ผมจะทำงานหาเงินมาให้จนกว่าคุณจะพอใจ'

หลังจากนั้นพ่อก็ทำตามที่พูด ท่านทำงานหามรุ่งหามค่ำ ไม่หลับไม่นอน บ้างก็ออกไปรับจ้างทำงาน เก็บของป่า เก็บน้ำผึ้ง บางครั้งก็เข้าป่าไปเป็นวันๆ เรียกว่าทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงิน ขวัญฤทัยจำวันที่พ่อกลับมาบ้านได้ ร่างกายผอมแห้ง ใบหน้าแดงก่ำเพราะพิษไข้ หลังจากนั้นพ่อก็เพื่อหล่อนกับก๊อภพนั่งกอดพอร้องไห้ จนสุดท้ายพี่ชายหนีไปหาวิธีไปตาม

หมอมมา แต่ข้าเกินไปเสียแล้ว พ่อจากหล่อนไป ทิ้งหล่อนไว้

‘ตายไปเสียได้ก็ดี คนหลอกหลวง’

หล่อนนอนร้องไห้ทั้งวันทั้งคืน แกรมไม่ยอมออกจากเมรุที่ใช้เผาศพ จนพี่ชายต้องดึงตัวออกมา สองพี่น้องกอดกันร้องไห้ สำหรับขวัญฤทัยนั้น เสียใจที่สุดในชีวิต พ่อที่รักหล่อนมากได้จากหล่อนไปแล้ว

‘แกมันตัวช่วย ไปที่ไหนก็สร้างความเดือดร้อนไปทั่ว ฉันต้องตกอับอย่างนี้ก็เพราะแกคนเดียว’ แม่แท้ๆ พุดกับหล่อนเช่นนั้น

เด็กหญิงยังคงร้องไห้ ก้องภพจึงเข้ามากอด ใช้มือปิดหูสองข้างของน้องเอาไว้แล้วก้มลงกระซิบ

‘ไม่ต้องฟังแม่ ฟังแต่พี่ก็พอ พี่รักขวัญ พี่จะดูแลขวัญเอง’

หญิงสาวมองผ่านมุ้งไปอีกฟากหนึ่ง ถามว่ากลัวไหมที่ต้องนอนห้องเดียวกับพี่ชาย คำตอบคือไม่กลัว คนอื่นอาจครหา แต่ขวัญฤทัยรู้ว่าพี่ชายคนนี้รักหล่อนเหมือนน้องสาวแท้ๆ สองพี่น้องร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาหลายปี

ก้องภพกำลังหลับสนิท เลี้ยวหน้าคมสันดูหล่อเหลาสมชาย ผิวคล้ำ เพราะพี่ชายทำงานอยู่กลางแจ้งเป็นประจำ ร่างกายกำยำเพราะรับจ้างแบกหามทำงานหนักทุกชนิด มีอคุนั้นมักลู่หวัดเวลาหญิงสาวทุกข์ ช่วงที่พี่ชายไปกรุงเทพฯ หล่อนคงเหงามาก แต่ถ้าจะทำให้แม่สบายใจขึ้นหล่อนก็ยินดี หญิงสาวเอื้อมมือไปปิดไฟ หลับตาลง น้ำตายังคงติดอยู่ที่ปลายขนตา มือกอดกอล่องเหล็กเอาไว้เพราะมันคือตัวแทนความทรงจำที่อบอุ่น และคืนนี้ ขวัญฤทัยจะฝันถึงพ่อที่หล่อนรักมากที่สุด

๔

ขวัญฤทัยขี่มอเตอร์ไซด์คันเก่งของพี่ชายไปตามถนนลูกรังมุ่งหน้าสู่ค่ายทหาร ตรงเบาะหลังมีตะกร้าใส่ผ้าที่ซักเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิ่งภพโทร. มาบอกว่าถึงกรุงเทพฯ เรียบร้อยแล้ว และบางที่อาจต้องอยู่ต่ออีกสักพัก ผลการตรวจร่างกายของมารดาพบความเสี่ยงเรื่องหัวใจ อาจต้องมีการตรวจเพิ่มเติม และขอให้น้องสาวส่งเงินไปให้ แถมยังให้ว่านให้หญิงสาวนำผ้าที่ซักเสร็จเรียบร้อยแล้วไปส่งด้วย ระหว่างที่ขี่มอเตอร์ไซด์ไปตามถนนก็ได้ยินเสียงผิวปากแซว

หล่อนชะลอรถลงจนหยุด หันขวับไปทางต้นตอของเสียง เมื่อเห็นว่า เป็นใครก็ยิ้ม

“พี่ชายจะรีบไปไหนหรือจ๊ะ ซิรทเครื่องเสียเร็วเชียว”

ไม้ซีกร้องทัก บ้านพักของเขาอยู่ในค่ายทหารนี่เอง มารดาของไม้ซีก เป็นแม่บ้านดูแลเรื่องความสะดวก ไม้ซีกเป็นลูกชายคนเดียว บิดาเป็นทหาร แต่เสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน สองแม่ลูกอยู่ด้วยกันตามลำพัง แต่เดิมไม้ซีก เกเรเที่ยวเตร่ไปวันๆ แต่พอรู้จักกับขวัญฤทัยก็เริ่มเป็นผู้เป็นคนมากขึ้น

“แล้วเอ็งล่ะ ซีรตออกมาทำไมแต่เช้า”

“ฉันออกไปซื้อปลาท้องโกโก้ให้แม่มาจ๊ะ เห็นพี่ตั๊กก็เลยแวะมาทัก นี่พี่ตั๊กจะเข้าไปในค่ายหรือจ๊ะ”

ตรงตะกร้าห่าน้ำรถมีปลาท้องโกโก้วางอยู่ แถมยังมีน้ำเต้าหู้อีกสองถุงวางคู่กัน

“เออ... ข้าจะเอาผ้าไปส่งแทนพี่ก้อง เอ็งพอรู้จักบ้านหม้อใหม่ที่เพิ่งย้ายมาเมื่ออาทิตย์ก่อนหรือเปล่าว่ามันหลังไหน”

“รู้อีจ๊ะ บ้านหลังเขียวๆ นั่นละ อยู่สุดถนน พี่ตั๊กที่ตรงอย่างเดียวเลย บ้านหลังใหญ่ทางขวามือนั่นะ”

ขวัญฤทัยเคยเข้ามาในค่ายทหารแห่งนี้สองสามครั้งแล้ว แต่ปกติเวลามาส่งผ้าพี่ชายมักเป็นผู้มาแทน

“หม้อที่มาใหม่นี้หน้าตาเป็นยังไงหรือ”

“ไม่ซีกัทำทำนี่ก เขาเพิ่งได้มีโอกาสพบหม้อใหม่แค่ครั้งเดียว “หล่อขาว แต่ดูนุ่มๆ ยังไงไม่รู้นะพี่ตั๊ก ฉันเห็นแล้วรู้อีจ๊ะแปลกๆ”

“ซำก็ว่ามันแปลก” ขวัญฤทัยวิจารณ์

“อ้าว พี่ตั๊กยังไม่เคยเจอไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“ใช่ แต่ดูเสื้อผ้าพวกนี้สิ ผู้ชายบ้านไหนวะใส่เสื้อสีชมพู แถมไอ้กางเกงนี้ขามันก็ลึบพิกล ใส่น้ำหอมเสียฟุ้งเลย ข้าต้องลงผงซักฟอกแล้วซั้ยแล้วซั้ยอีกกว่ากลิ่นจะหมด”

“หรือว่าจะเป็นที่ตุ๊ด” ไม่ซีกัวิเคราะห์พร้อมทำท่าขม้ายชายตาประกอบ

ขวัญฤทัยคิดตามก่อนจะทำหน้าเบ้แล้วปรามลูกน้อง “เฮ้ย... คงไม่มั้ง หม้อทหารเขียวนะ”

“แต่ฉันว่าใช่ซัวร์เลยพี่ตั๊ก คนเมืองกรุงเดี๋ยวนี้เป็นกันเยอะ เมื่อเข้าตอนซีมอเตอร์ไซค์ออกมา ฉันเห็นผู้ชายอีกคนหน้าหวานๆ เดินเข้าไปในบ้านด้วย แถมเดินกอดคอกันด้วยนะลูกพี่ คิดแล้วสยิมก๊วย”

“หา!” หญิงสาวร้องเสียงหลง” พอๆ อย่างเล่าเด็ดขาด ข้าไม่ยอมกัฟง

ข้าจะรีบส่งผ้าให้เสร็จๆ จะได้กลับไปทำกับข้าว พี่ก้องไม่อยู่เสียคน ข้ายุ่งฉิบหาย”

ขวัญฤทัยตัดบท สตาร์ตเครื่องแล้วโบกมือก่อนขับรถไปตามทางที่ไม่ซีบอบอก ภายในใจมีแต่คำพูดของอีกฝ่ายดังก้องอยู่ตลอดเวลา

ตอนที่ขวัญฤทัยไปถึงบ้านหลังที่อยู่สุดถนน ประตูหน้ารั้วปิดอยู่ภายในค่ายแห่งนี้มีบ้านพักของทหารแยกกันเป็นหลังๆ อย่างเป็นสัดส่วนสำหรับแพทย์จบใหม่จะได้ยศจ่าที่ร้อยตรี ดังนั้นจึงมีบ้านพักต่างหาก ผิดกับพวกพลทหารหรือทหารชั้นผู้น้อยหลายคนที่ต้องอยู่รวมกัน หล่อนจอดรถมอเตอร์ไซด์หน้าบ้าน มองผ่านรั้วก็เห็นว่ามียุทธภัณฑ์วางคั่นหนึ่งจอดอยู่ทะแยงมาจากกรุงเทพฯ

‘รถหรูเสียด้วย พวกหมอๆ นี่รวยจริงแฮะ น่าอิจฉาจริง พับผ้า’ หญิงสาวพึมพำ ระหว่างนั้นก็เคาะเหล็กตรงประตูด้านหน้า รออยู่พักหนึ่งไม่มีคนตอบจึงลองผลักบานไม้ดู และก็พบว่าด้านในไม่ได้ล็อก

‘คุณ...คุณ มีใครอยู่ไหม ฉันเอาผ้ามาส่ง’

หล่อนเยียมหน้าเข้าไปมองในบ้าน ชั้นล่างเงียบกริบ ด้านในสุดเป็นครัว หญิงสาววางตะกร้าผ้าลงบนโซฟา เดินเข้าไปดูแต่ไม่พบเจ้าของบ้าน

‘หรือว่าจะออกไปธุระ แต่ก็น่าจะล็อกบ้านไว้หน่อยว่า ไม่กลัวโจรยกเค้าหรือโงะ’

หญิงสาวนึกถึงสิ่งที่พี่ชายกำชับ

‘ส่งผ้าเสร็จอย่าลืมเก็บผ้ามาซักด้วย คุณหมอบอกว่าจะตั้งตะกร้าเอาไว้หน้าห้องนอน ขวัญขึ้นไปเอาได้เลย ผ้าใหม่ให้วางบนเตียง ห้องนอนคุณหมอยู่ทางขวาของบันได’

ขวัญฤทัยตัดสินใจจุ่มตะกร้าผ้าขึ้นไปตามคำสั่ง พอผ่านห้องทางด้านขวาก็ได้ยินเสียงน้ำดังลลอลออกมาจากข้างใน หล่อนหยุดก็ก้มมองผ่านช่องประตู เห็นเลื้อยกับกางเกงวมถึงชั้นในถูกทิ้งอยู่เกลื่อนพื้น พอมองไป

บนเตียงผ้าปูก็ยับยู่ยี่ราวกับเกิดสงคราม แค่เห็นจินตนาการในหัวก็เตลิด

‘ฉันว่าใช้ชัวร์เลยพี่ทัย คนเมืองกรุงเดี๋ยวนี้เป็นกันเยอะ เมื่อเข้าตอน
ซีมอเตอร์ไซค์ออกมา ฉันเห็นผู้ชายอีกคนหน้าหวานๆ เดินเข้าไปในบ้านด้วย
แถมเดินกอดคอกันด้วยนะลูกพี่ คิดแล้วสยิมก็ยี้’

หรือว่าบนเตียงนี้เพิ่งจะมีบางอย่างเกิดขึ้น พลันเสียงอาบน้ำฮัมเพลง
อย่างอารมณ์ดีก็ดังลอดออกมาจากด้านใน ขวัญฤทัยคิด...

‘ตายท่า...สงสัยอาบน้ำอยู่ ทำไงดีไอ้ทัย เออวางไว้อีกห้องดีกว่า ขึ้น
โผล่เข้าไปจะเอ๋ ตาเป็นกุ้งยิงพอดี’

คิดได้ดังนั้นจึงเปิดประตูเข้าไปในห้องทางฝั่งซ้ายแทน หล่อนวาง
ตะกร้าผ้าเอาไว้ ไม่ทันสังเกตว่าข้างตู้มีกระเป่าเดินทางใบหนึ่งเปิดอ้าอยู่
หญิงสาวดึงผ้าที่คลุมป้องกันฝุ่นด้านนอกออก นำเสื้อที่รีดเรียบร้อยแล้วแต่
ต้องพับครึ่งเพราะไม่มีที่แขวนออกมาสะบัด จากนั้นนำไปแขวนไว้ในตู้ ขณะที่
กำลังจะก้าวออกจากห้องก็ได้ยินเสียงร้องเรียกมาจากห้องน้ำ

“เมศ ช่วยหยิบผ้าขนหนูให้พี่หน่อย”

หญิงสาวอึ้ง อ้าปากค้างเมื่อได้ยินเสียงทุ้มดังมาจากห้องน้ำด้านใน
คนที่อยู่ข้างในคงคิดว่าหล่อนเป็นผู้ชายอีกคน

“เมศ ได้ยินไหม หยิบผ้าเช็ดตัวให้พี่” เมื่อไม่ได้ของที่ต้องการ คน
ด้านในก็ตะโกนออกมาอีกอย่างร้อนใจ

ขวัญฤทัยไม่มีทางเลือก ขึ้นไม่ส่งผ้าให้ มีหวังเจ้าตัวออกมาหยิบเอง
หล่อนยังไม่อยากเป็นตากุ้งยิงในตอนนี้อยู่ เหลือบมองบนเตียงเห็นผ้าขนหนู
วางอยู่ก็รีบคว้าแล้วยื่นให้ บานประตูห้องน้ำแง้มออกพอดีบพอดีพร้อมกับ
มือเรียวยาวของใครบางคนยื่นออกมา

ไอน้ำจากน้ำอุ่นกระจายออกจากห้องคลุ้งไปทั่วจนกระจกด้านหน้า
เป็นฝ้าไปหมด หญิงสาวรีบหลับตาปี๋ เอามือบังตาข้างหนึ่งไว้เพราะกลัวเห็น
ภาพอุจาดตา แต่แล้วในจังหวะที่ยื่นผ้าขนหนูนั่นเอง มือของทั้งสองคนก็
สัมผัสกัน หล่อนสะดุ้ง รู้สึกราวกับถูกไฟชอร์ต

ความตกใจสุดขีดทำให้รีบวิ่งหนีออกจากห้อง แต่ขาเจ้ากรรมกลับ สะดุดฝากระเป๋าดูเส้นทางที่เปิดอ้าอยู่จนคะมำลงกับพื้นเสียงดังโครมใหญ่ ขวัญฤทัยรีบพุงตัวลุกขึ้น พอตั้งหลักได้ก็รีบโกยอ้าวออกจากห้อง แต่พอ ผลักประตูออกไป ประตูฝั่งตรงข้ามก็เปิดออกพอดี พอเห็นภาพตรงหน้า หญิงสาวก็ร้องเสียงดังด้วยความตกใจ

“เฮ้ย!/เฮ้ย!”

ขวัญฤทัยรีบหันหลังกลับ แต่ประตูอีกบานก็เปิดออกเช่นเดียวกัน ผู้ ที่อยู่ด้านในมีสภาพวาบหวมกว่ามาก เพราะมีเพียงผ้าขนหนูผืนเดียวพัน ท่อนล่างไว้อย่างหมิ่นเหม่ ส่วนแผงอกมีหยดน้ำเกาะพราว แต่ถึงอย่างนั้นก็ มองออกว่าเขามีกล้ำเนื้อที่สวยมาก เรียงเป็นลอนๆ ชายของผ้าขนหนูแยก ออกจากกันอย่างล่อแหลม หล่อนอ้าปากค้างตกตะลึง หน้าแดงแปร๊ดก่อน ร้องออกมาอย่างสุดเสียง

“ชะ...ช่วยด้วย...ซีเปลือย”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้ามองตามคนตัวเล็กที่วิ่งลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว เขาเห็นเพียงสีหน้าตกใจสุดขีดของอีกฝ่าย ลักพักก็ได้ยินเสียงสตาร์ตรถ ก่อนที่รถมอเตอร์ไซค์จะทะยานออกไปด้วยความเร็วสูง ทิ้งไว้เพียงเสียงท่อ ไอเสียแว่วมา

นายแพทย์หนุ่มหันมองปรเมศที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จจากห้องทางฝั่งขวา “นั่นใครหรือเมศ”

สองหนุ่มมีสภาพไม่ต่างกัน ปรเมศดีหน่อยที่สวมกางเกงขาสั้นแบบ ของทหาร ผมสั้นยังคงเปียกน้ำหมาดๆ เหมือนเพิ่งสระผมเสร็จ

“น่าจะเป็นคนส่งผ่านะครับคุณฉัตร แต่ทำไมต้องร้องเสียงตกอก ตกใจอย่างนั้นด้วย”

“ผู้หญิงหรือผู้ชาย” ฉัตรเกล้ารู้แต่เพียงว่าเป็นคนร่างเล็ก สวมเสื้อ เชื้อตักับนุ่งกางเกงสามส่วน

“ผมไม่แน่ใจแฮะ วันก่อนคนที่มาเก็บผ้าเป็นผู้ชาย แต่วันนี้เหมือนไม่ใช่คนเดียวกัน”

ปรเมศเพิ่งมาอยู่ได้เพียงหนึ่งสัปดาห์ ไม่อยากซักผ้าเองจึงอาศัยจ้างชาวบ้านแถวนี้ช่วยดูแลให้ หลังจากถามหารชู้ชู้ผู้น้อยในค่ายก็ได้รับคำแนะนำว่าเจ้านี่ดีที่สุด

“หรือว่าจะเป็นผู้หญิง” หม่อมหลวงฉัตรเกล้าคาดเดาจากเสียงร้องโหยหวนแทบไม่เป็นภาษาแถมอาการวิงเวียนไม่คิดชีวิต แต่พอมองเข้าไปในห้องรูน้องก็ได้คำตอบ บนพื้นมีเสื้อผ้ากองอยู่ ที่สำคัญกางเกงในสองตัวก็วางอยู่ตรงนั้นด้วย

ปรเมศมองตามก่อนลูบท้ายทอยอย่างเขินๆ

“ผมขอโทษครับคุณฉัตร ห้องรกไปหน่อย เมื่อคืนนี้กลับดึก ก็เลยถอดทิ้งไว้บนพื้น ไม่ได้เก็บ”

นิสัยหนุ่มโสดมักไม่ได้จัดของในห้องให้เป็นระเบียบ ผิดกับหม่อมหลวงฉัตรเกล้า ภายในวังจุฑาเทพทุกห้องต้องเป็นระเบียบ นอกจากนี้มารดา ยังสอนให้ช่วยทำงานบ้าน ทำกับข้าว ซักผ้า รีดผ้า ภูบ้าน หม่อมหลวงฉัตรเกล้าก็ยินดีอย่างไม่เกียจจน เขาไม่ได้ถือว่างานบ้านคืองานของผู้หญิง แต่เป็นหน้าที่ของพ่อบ้านที่ต้องช่วยกันทำ เขาเคยเห็นบิดาเข้าครัวช่วยมารดา ทำกับข้าว ซ่างเป็นบรรยากาศอันแสนอบอุ่น

วันนี้เขาเพิ่งเดินทางมาถึงเชียงรายเมื่อสามชั่วโมงก่อน จึงแวะหาที่อาบน้ำและเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดทหาร หลังจากโทร. ติดต่อที่โรงพยาบาลค่ายและทราบว่ามีผู้ถือกุญแจบ้านยังไม่มาทำงาน จึงแวะมาหาปรเมศแทน

“ฉันว่าคนคนนั้นต้องเข้าใจผิดพวกเราแหง”

“เข้าใจผิด?” ปรเมศทวนคำอย่างงงๆ “ยังไงหรือครับ”

“ก็เข้าใจว่าฉันกับนาย เราสองคน...” เขาส่ายหน้า ทำท่าปลง

ปรเมศอ้าปากค้างทำตาโต

“เฮ้ย!...จริงหรือครับคุณฉัตร ทำเป็นเล่นไป”

“ไม่เล่นหรอก แต่ของจริง สงสัยปานนี้ไปโพนทะนาทั่วค่ายแล้วมั้ง
ต่อไปเราต้องระวังตัวหน่อยแล้ว หนูม่โสดสองคนอยู่ในบ้านเดียวกันคงไม่ใช่
เรื่องดีแน่”

ไม้ซีกกับลำลีมองลูกพี่ที่วิกน้ำจากตุ่มหลังบ้านขึ้นมาล้างหน้าล้างตา
อย่างอึ้งๆ เพราะไม่ใช่การล้างหน้าธรรมดา แต่เป็นการล้างซ้ำๆ ผมเผ้าเสื้อผ้า
เริ่มเปียกปอน ตาก็เริ่มแดง อีกทั้งยังตักน้ำใส่ขันแล้วมองผ่านน้ำ

“พี่หทัยไปทำอะไรมาหรือจะ หรือว่าผงเข้าตา”

“มันไม่ใช่ผงนะสิ แต่มันเป็นเรื่องอุจาดตาต่างหาก อี...แค่คิดซำก็
สยองแล้ว เกิดมาไม่เคยพบไม่เคยเห็น บัดสีบัดเถลิงที่สุด”

“ยังไงหรือพี่หทัย ช่วยอธิบายให้พวกฉันเข้าใจหน่อย” ไม้ซีกกระเถิบ
เข้ามาใกล้

“ก็เมื่อครู่นี้ข้าเอาผ้าไปส่งที่บ้านไอ้หมอใหม่ในค่าย”

“แล้วไงต่อ”

“ข้าเอาผ้าไปส่งในห้อง แล้วก็เห็นผู้ชายสองคนเปลือย” คนเล่าทำท่า
สะอิดสะเอียน ขณะที่ไม้ซีกกับลำลีนึกภาพตาม

“เปลือย!” ทั้งสองโพล่งออกมาพร้อมกัน

ขวัญฤทัยยกมือปิดปากกลางทำท่าสยอง

“พวกเอ็งรู้ไหม ในห้องนอนเสื้อผ้าก็เกลื่อนไปหมด ที่สำคัญ กุญแจ
ลึงของหมอ...อี้อัยไม่ไหว ไม่ไหว” หล่อวันวรรค “กอกอนอนอนแฉ่งแฉ่ง
อยู่บนพื้นด้วย แฉ่งผ้าปูที่นอนก็ยับยู่ยี่เหมือนกับว่า...”

“พอๆ พี่หทัยห้ามเล่าต่อ ฉันจะอ้วก” ลำลีสโพล่งขึ้น แต่พอหันไปก็พบ
ว่าไม้ซีกหันไปโก่งคออาเจียนใส่ฟุ่มไม้เรียบร้อยแล้ว

“มิน่า ถึงได้ใส่น้ำหอมเสียหอมฟุ้ง แฉ่มอุตริใส่เสื้อสีชมพู”

“ไม่น่าเชื่อเลยนะพี่หทัยว่าหนู่มกรุงเทพฯ จะมีรสนิยมแปลกๆ แบบนี้”

“ไม่รู้ละ ต่อไปนี้ข้าจะไม่ไปส่งผ้าที่บ้านนั้นอีก หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ไป”

ขวัญฤทัยหมายความว่า แค่นี้ก็รู้สึกเหมือนภาพนั้นติดตา โดยเฉพาะดวงตาดูๆ ของผู้ชายที่มีเพียงผ้าขนหนูพันกายยังติดตรึงจนถึงตอนนี้ ดูเหมือนเขาคงตกใจเหมือนกัน ลังเกตจากนัยน์ตาที่เบิกกว้าง และถ้าหญิงสาวมองไม่ผิด ชายหนุ่มกำลังเชิน ผ้าขนหนูผืนนั้นดูเล็กไปถนัดใจเมื่ออยู่บนร่างกายกำยำ ถ้าไม่ลำเอียงหล่อนก็ต้องยอมรับว่าเขาเป็นผู้ชายที่หุ่นดีมาก

“อ้าว แล้วพี่หทัยจะไม่รับจ้างซักผ้าให้หมอแล้วหรือจ๊ะ”

“เปล่า ใครว่า ก็รับซักเหมือนเดิม แต่ข้าจะไม่ไปส่งผ้าที่นั่นเด็ดขาด ข้าจะให้คนอื่นไปแทน”

“แล้วพี่หทัยจะให้ใครไปแทนละจ๊ะ” ไม่ซึกถามอย่างกล้าๆ กลัวๆ สายตาของลูกพี่ที่กวาดมองมาทำเอาอีร้อนๆ หนาวๆ

“ก็เอ็งยังงี้ละไม่ซึก เอ็งจะต้องไปส่งผ้าที่บ้านนั่นให้ข้า”

“อ้าว ไหง่จั้นละพี่หทัย เกิดฉันโดนปล้ำขึ้นมาจะทำยังงี้” ไม่ซึกโวยวาย

“แล้วเอ็งจะให้ข้าไปงั้นหรือ ตกลงใครเป็นลูกพี่ลูกน้องกันแน่”

คนตรงหน้าเถียงไม่ออก ได้แต่พยักหน้า “ก็ได้จ๊ะ ไปก็ไป อะไรจะชวยอย่างนี้วะไอ้ไม่ซึก”

“ไม่ต้องมาบ่นไต่ยินใหม่ จำที่ข้าบอกไม่ได้หรือว่า สิ่งที่ข้าพูดถูกต้องทุกอย่าง ถ้าไม่เข้าใจให้ย้อนกลับไปดูกฎข้อหนึ่ง”

“เข้าใจจ้า พี่หทัยถูกเสมอ”

“รู้จักดีแล้ว อย่าอ้อยส้อยไปช่วยข้าทำกับข้าว ไม่อย่างนั้นเอ็งก็อดข้าวเย็นฝีมือข้าแน่ๆ”

หลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ ฉัตรเกล้าก็รีบมารายงานตัวยังโรงพยาบาลค่ายทันที ผู้ที่มาต้อนรับคือผู้อำนวยการ ซึ่งเป็นรุ่นพี่ของเขาห้าปี

“ทางเราต้องขอโทษคุณฉัตรด้วยเรื่องบ้านพัก เมื่ออาทิตย์ก่อนไฟฟ้าลัดวงจร แฉงไฟส่วนหนึ่งไหม้”

แต่เดิมฉัตรเกล้าต้องพักในโรงพยาบาลค่าย แต่เพราะเหตุฉุกเฉิน ทำให้ต้องปิดซ่อมอยู่ เมื่อเขาโทร. มาติดต่อแต่ไม่พบผู้ดูแล จึงแวะไปหาปรเมศก่อน เพราะค่ายทหารอยู่ไม่ไกลจากที่นี่

“ไม่เป็นไรครับผู้อำนวยการ ความจริงผมอยู่ที่ไหนก็ได้ จะให้นอนในห้องพักแวกก็ได้ครับ”

บนตึกในห้องฉุกเฉินมีห้องขนาดเล็กสำหรับแพทย์ผู้อยู่เวร และยังมีห้องสำรองอีกห้องหนึ่งด้วย เพียงแต่ติดปัญหาเรื่องห้องนำซึ่งต้องใช้ร่วมกับเจ้าหน้าที่เวรเปล

“แต่ท่านผู้การฯ เพิ่งโทร. มาบอกให้ดูแลหลานชายท่าน ผบ. ทอ. ให้ดี ขึ้นทางเราให้คุณฉัตรนอนห้องพักแวกคงไม่เหมาะ เรากำลังให้ช่างเร่งมือซ่อมให้อยู่ คงสักอาทิตย์กว่าจะเข้าอยู่ได้”

“ถ้าอย่างนั้นผมไปนอนที่บ้านพักในค่าย ดีไหมครับ ผมสนิทกับปรเมศ”

“ถ้าได้อย่างนั้นก็ดี ช่างจะได้ทำงานสะดวกขึ้น คุณฉัตรอยากให้อัดเครื่องปรับอากาศด้วยหรือเปล่า แต่ผมไม่แน่ใจว่าทางการจะมีงบให้ไหม”

“อย่าเลยครับ ผมอยู่ได้ ท่านผู้อำนวยการโปรดปฏิบัติต่อผมเหมือนคนธรรมดาเถอะครับ”

“แต่คุณฉัตรเป็นหลานของท่าน ผบ. ทอ. แถมยังเป็นหม่อมหลวง” ผบ.ทอ. ก็คือ พลอากาศเอก หม่อมราชวงศ์จรณพีร์ จุฑาเทพ ที่เพิ่งได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารอากาศหลังเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ และเป็นอาของหม่อมหลวงฉัตรเกล้านั่นเอง

“แม้ผมจะเป็นคนของสกุลจุฑาเทพ แต่ในเวลานี้ผมคือแพทย์คนหนึ่ง และถ้าเทียบตามยศแล้ว ผมก็ถือเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของท่าน อาพรีคงไม่สบายใจแน่ๆ ถ้าหากว่าผมใช้เส้นสายทำตนให้อยู่เหนือคนอื่น ขอให้ถือเสียว่าผมเหมือนคนอื่นๆ เรียกผมว่าฉัตรเฉยๆ ก็ได้ครับ”

ผู้อำนวยการยิ้มรับ สีหน้าชื่นชม “คุณฉัตรไม่เหมือนกับที่ผมเคย

คิดไว้”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้ารู้ดีว่ายังมีอีกหลายคนที่เข้าใจผิดว่า สกุลจุฑาเทพเป็นตระกูลที่ถือยศศักดิ์ แต่ตัวเขาไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อเข้ามาเป็นทหารหน้าที่คือเชื่อฟังผู้บังคับบัญชา

“พ่อของผมสอนเสมอว่าเกิดเป็นคนต้องรู้จักถ่อมตน และที่สำคัญตอนนั้นผมเป็นทหาร ขอให้ถือว่าผมเป็นแพทย์ เป็นทหารรุ่นน้อง หากมีอะไรที่ทำบกพร่องไป ผู้อำนวยการลงโทษได้เลยครับ ไม่ต้องเกรงใจ ผมจะตั้งใจทำงานรับใช้ชาติให้ดีที่สุด”

งานในฐานะแพทย์ในโรงพยาบาลค่ายคล้ายคลึงกับงานในโรงพยาบาลชุมชนทั่วๆ ไป แพทย์ประจำมีทั้งสิ้นสามคนด้วยกัน ทุกวันฉัตรเกล้าต้องตรวจคนไข้ที่ติดผู้ป่วยนอกทั้งเช้าและบ่าย คนไข้ที่มารับการรักษามีปะปนกัน ทั้งที่ป่วยโรคทางอายุรกรรม ศัลยกรรม กุมารเวช รวมถึงอุบัติเหตุ โรคที่พบส่วนใหญ่ ได้แก่ เบาหวาน ความดัน และโรคหัวใจ คนไข้ส่วนใหญ่เป็นทหาร ชาวบ้านที่มีฐานะยากจน บางส่วนเป็นชาวเขา คนต่างด้าวที่เข้าเมืองผิดกฎหมายก็มี

ทุกวันจะมีคนไข้ที่ติดผู้ป่วยนอกเกินกำลังแพทย์ ทุกคนจึงต้องเร่งตรวจมือเป็นระวีง หากมีคนไข้ในห้องฉุกเฉินหรือต้องทำการผ่าตัด แพทย์ที่อยู่เวรวันนั้นก็ต้องรับผิดชอบดูแลจนกระทั่งคนไข้กลับบ้าน เนื่องจากฉัตรเกล้าเป็นแพทย์เฉพาะทางด้านศัลยกรรมกระดูก เขาจึงผ่าตัดและเข้าเฝือก รวมถึงผ่าตัดทางศัลยกรรมได้ด้วย

โรงพยาบาลแห่งนี้มีห้องผ่าตัด แต่เนื่องจากเดิมแพทย์เฉพาะทางด้านศัลยกรรมและศัลยกรรมกระดูกยังไม่มี คนไข้ที่ได้รับการผ่าตัดก็มักจะเป็นผ่าตัดเล็กๆ อย่างไส้ติ่ง ทำหมัน หรือแม้แต่ผ่าตัดคลอดถ้าจำเป็น แต่เนื่องจากกุมารแพทย์ประจำเพิ่งย้ายเข้ากรุงเทพฯ ไปเมื่อเดือนที่แล้ว ตอนนี้จึงขาดแคลน

รูปร่างที่สูงกว่าคนทั่วไปทำให้จักรเกล้าเป็นจุดเด่น แผลงอกกว้าง ไบหน้าคมสันถอดแบบมาจากหม่อมราชวงศ์พุฒภัทระเต็มๆ สมัยหนุ่มๆ บิดาว่าหล่อแล้ว แต่จักรเกล้ามีไบหน้าที่ดูอ่อนโยนกว่าเพราะได้เชื่อมารดาที่เป็นถึงอดีตนางงาม จมูกโด่งราวกับลูกครึ่งทั้งที่เลือดในกายเป็นไทย มีบ้างที่ได้รับตกทอดมาจากปู่ซึ่งเป็นคนจีนทำให้ผิวขาวจัด

ดวงตาของเขาเป็นสองชั้น คมเข้ม เปี่ยมเสน่ห์ ยามปรายตามองใครพาให้สาวๆ ใจละลายกันหมด ริมฝีปากแดงจัด แพนหางอนยาวกว่าผู้หญิงบางคนด้วยซ้ำ แต่เจ้าตัวชอบบ่นหน้าเคร่งอยู่เรื่อย ทั้งนี้เพื่อกลบเกลื่อนคำหยอกเอินของคนอื่นที่ชอบเรียกชายหนุ่มว่า คุณหมอมหน้าหวาน

ไม่เพียงบุคลการที่สนใจคุณหมอมคนใหม่ คนไข้ที่มาใช้บริการก็พลอยจ้องมองไปด้วย คงเพราะคนแถวนี้ส่วนใหญ่เป็นชาวบ้าน หรือไม่กี่เป็นทหารชั้นผู้น้อยซึ่งต่างก็มีผิวคล้ำแดดจากการทำงานกลางแจ้ง วันนี้เป็นวันที่หม่อมหลวงจักรเกล้ามาทำงานวันแรก เขาสวมชุดทหารสีเขียวเต็มยศ คล้องหูฟังสำหรับตรวจคนไข้ไว้ที่คอ เมื่อเช้านี้เพิ่งมีคนไข้เด็กล้มแขนหัก ต้องเข้าเฝือก หม่อมหลวงจักรเกล้าก็แสดงฝีมือจัดกระดูกและเข้าเฝือก มือเรียวที่ทำงานอย่างคล่องแคล่วสร้างความทึ่งให้ทุกคน จนต่างชื่นชมว่า คุณหมอมคนใหม่ไม่ได้มีดีแค่ความหล่อ

“หมอก็ามาใหม่กะเจ้า หน้าตาบ่คุ้นเลย”

คุณยายคนหนึ่งอายุราวเจ็ดสิบ นั่งเท้าคางตาปรอยมองนายแพทย์หนุ่ม และถามเป็นภาษาเหนือขณะที่เขาใช้หูฟังตรวจเสียงหายใจในปอด

“ใช่ครับ ผมเพิ่งมาวันแรก”

“มีเมียละยัง แม่หญิงฝั่งบ่ฝากมาถามเจ้า”

เด็กสาวหน้าละอ่อนสองคนยืนกระมิดกระเมี้ยน พอจักรเกล้าหันไปก็พากันหัวเราะคิกคัก และรีบหลบตาลงไม่มองตอบ

จักรเกล้าลดหูฟังลง เอ่ยด้วยเสียงเรียบแต่ดังพอให้ทุกคนได้ยิน “ยังครับ...แต่ยังไม่อยากมี ฝากยายช่วยบอกสาวๆ ฝั่งนั้นด้วย”

เสียงฮาครืนดังขึ้นครู่หนึ่ง ทั้งคนไข้และบุคลากรในโอพีดีหัวเราะกันคิกคัก

พยาบาลอาวุโสปราดมานั่งข้างๆ เพื่อขัดคอ “ยายจำ อย่ามาชวนหมอคุยนอกเรื่องสิ ไม่สบายอะไรก็ว่ามา ดูลิควิวาลันไปถึงหน้าตึกแล้ว”

วันนี้มีคนไข้มารับบริการมากเป็นพิเศษ เนื่องจากแพทย์ในโรงพยาบาลมีแค่สามคน จึงไม่พอต่อความต้องการ แพทย์แต่ละคนต้องเร่งมือเพื่อตรวจคนไข้ให้หมดทันเวลา

“แหม คุณพยาบาล อู้อยู่เล่นนินิตๆ หน่อยๆ ทำเป็นหวง เมินๆ จะมียหมอหน้าหวานๆ มาตรวจเทียบเตื่อ”

“แต่ผมตั้งใจมาอยู่นานครับคุณยาย เพราะฉะนั้นช่วยบอกอาการสำคัญๆ มาดีกว่า ผมจะได้ดูคนไข้คนอื่นบ้าง”

“อยู่เมินๆ เน้อเจ้าหมอ จะไปเหมือนหมอคนก่อนๆ บ่ก็เดือน ก่เก็บของบีกบ้านไปเลย”

“อยู่นานครับ ตกลงยายเป็นอะไรมา”

หลังจากซักประวัติและตรวจร่างกายเสร็จ ฉัตรเกล้าก็พบว่ายายเป็นความดันโลหิตสูง แต่ไม่ค่อยมารับยาประจำ แถมยังมีเบาหวานที่ไม่ได้ควบคุมอีกด้วย เขาจึงจ่ายยาและให้คำแนะนำเบื้องต้น เสร็จแล้วพยาบาลจึงเรียกคิวต่อไป

ผ่านไปเกือบสามชั่วโมง แต่คิวคนป่วยดูเหมือนจะไม่พร่องลงเลย ทั้งที่แพทย์ทุกคนต่างเร่งมือตรวจคนไข้กันแทบไม่ได้พัก

“คุณฉัตรหิวหรือยังคะ พี่จะได้บอกข้างหน้าให้เขาตัดคิว” ปนัดดาหนึ่งในพยาบาลถามขึ้น

หม่อมหลวงฉัตรเกล้ามองไปยังโต๊ะข้างๆ ที่มีแพทย์อีกสามคนกำลังตรวจคนไข้ไม่ว่างมือ แต่ละคนไม่มีท่าทีจะพักเที่ยง เท่านั้นที่รู้แล้วว่าทุกคนคงเกรงใจและกำลังจะให้สิทธิพิเศษเขาอีกตามเคย

“ไม่เป็นไรครับ ผมทนได้ คุณหมอคนอื่นๆ ก็ไม่พักไม่ใช่หรือครับ”

“ค่ะ แต่ทุกคนเตรียมอาหารกลางวันมา บางทีพี่ก็ตัดคิวสักสิบห้านาทีให้กินข้าว แต่ไม่ได้ลงไปพักจริงจังเพราะตรวจไม่ทัน”

“งั้นผมก็จะทำแบบทุกๆ คนนั่นละครับ ถ้าคนอื่นไม่พัก ผมจะลงไปนั่งสบายใจเฝ้านคนเดียวได้ยังไง”

“จะดีหรือคะคุณฉัตร ผู้อำนวยการสั่งไว้ว่า...” พยาบาลสาวใหญ่มีท่าทีลังเล

“ดีสิครับ แต่ผมไม่ได้เตรียมอาหารกลางวันมา พี่ดาพอจะช่วยผมได้ไหมครับ”

พยาบาลสาวยิ้มกว้าง มองฉัตรเกล้าอย่างชื่นชมก่อนตอบว่า “ได้สิคะ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ปกติจะมีแม่ค้าเอาอาหารขึ้นมาขายบนนี่อยู่แล้ว คุณหมอกินอาหารพื้นๆ ได้ไหม พี่จะเรียกแม่ค้าไว้ให้”

“สบายมากครับ อะไรผมก็กินได้ ขอเพียงแต่อย่าเยอะหน่อย เพราะตอนนี้ผมหิวจนแทบจะกินข้างได้ทั้งตัวแล้ว”

ฉัตรเกล้ามองอาหารหลากหลายที่ถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบบนโต๊ะกร้าหวาย เมื่อเขาแจ้งความจำนงกับพยาบาลสาวใหญ่ที่ชื่อบันดดา หล่อนก็ไปนำตะกร้าอาหารมาให้เลือก ส่วนใหญ่เป็นอาหารพื้นเมือง เช่น น้ำพริกหนุ่ม น้ำพริกอ่อน แกงโฮะ ข้าวเหนียว ใส่อั่ว และไก่ย่าง ฉัตรเกล้าเลือกข้าวเหนียวสองห่อกับใส่อั่วที่บรรจุในถุงดูสะอาดสะอาด นอกจากนั้นยังมีน้ำพริกหนุ่มพร้อมไก่ย่างอีกหนึ่งไม้ เมื่อมองไปอีกด้านหนึ่งก็เห็นตะกร้าบรรจุอาหารอีกหลายอย่าง

“นี่ของแม่ค้าคนเดียวเลยหรือครับพี่ดา”

“ใช่ค่ะ เจ้านี่แวะมาขายที่โรงพยาบาลทุกวัน ถ้าคุณฉัตรติดใจรสมือก็สั่งไว้ได้นะคะ หรือจะผูกปิ่นโตให้ไปส่งที่บ้านก็ได้ จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเข้าครัว พี่เองบางวันขี้เกียจทำกับข้าวก็อาศัยสั่งนี่ละค่ะ”

“แพงไหมครับ”

“ไม่ค่ะ ชายคนในโรงพยาบาล ชื่นแพ่งไม่มีคนซื้อกันพอดี แต่ที่พี่ชอบคือเขาทำสะอาด บางทีก็เป็นพี่ชายเอามาส่ง โน่นไงมาพอดี” ปันดตากวักมือเรียกคนที่กำลังพูดถึง

หม่อมหลวงฉัตรเกล้ามองไปยังคนตัวเล็กที่มาหยุดตรงหน้า สะดุดตากับหมวกที่มีรูปดาวอยู่ด้านหน้า เขาจำได้แม่น เพราะเมื่อเช้าคนตัวเล็กที่แอบเข้าไปในบ้านก็สวมหมวกแบบเดียวกัน เขาหรีตจ้องอย่างจับสังเกตุแต่ดูเหมือนเจ้าตัวยังไม่รู้ คงเพราะเขามองนานเกินไป อีกฝ่ายจึงเงยหน้าขึ้นมาประสานสายตา

“นายซี...” คนตรงหน้าอ้าปากค้าง รีบตะครุบปากก่อนคำสุดท้ายจะหลุดออกมาไว้ทัน

ฉัตรเกล้าเพิ่งมีโอกาสเห็นใบหน้าที่ซ่อนอยู่ใต้หมวกซัดๆ ดวงหน้ารูปไข่ล้อมกรอบด้วยลูกกลมเคลือบเคลือบขี้ผึ้งแวววาว แพนตาองอนยาวรับกับแนวคิ้วโค้งได้รูป เขาไม่เคยหายใจสะดุดเพราะผู้หญิงคนไหนมาก่อนเลย นี่เป็นครั้งแรก

ที่แท้คนที่คิดว่าเป็นชายร่างเล็ก แท้จริงแล้วคือหญิงสาวหน้าตาน่ารัก หล่อนอายุเท่าไรกันนะ ลีบหนกหรือว่าน้อยกว่านั้น ดูเหมือนหล่อนเองก็จำเขาได้ สังเกตจากใบหน้านวลที่จู่ๆ ก็แดงกำราวกับลูกตำลึงสุก

“คุณนี่เอง”

“สองคนรู้จักกันแล้วหรือคะ” ปันดตากถามขึ้น

“ยังครับ เคยเจอแต่ไม่รู้จัก”

หม่อมหลวงฉัตรเกล้าเปลือยตัวจ้องหญิงสาวอย่างลึ้มตัว วงหน้ารูปไข่แม้จะมอมแมมแต่ก็มองออกว่าผิวพรรณค่อนข้างดีทีเดียว ดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอ่อนสดใสราวกับดาวบนท้องฟ้า เมื่อลดสายตาลงมองจุมูกก็พบว่าเซตขึ้นอย่างดื้อรั้น หล่อนน้มน้ำปากแน่น ทำท่าเหมือนไม่อยากจะเสวนาด้วย

“คุณฉัตรพูดแปลกๆ ทำเอาฟังง”

คนตัวเล็กทำหน้าแบ่ รีบก้มหน้าก้มตาหยิบถุงพลาสติกขึ้นมาพร้อม

เอ่ยเสียงห้วน

“แค่นี้ใช้ใหม่คุณดา จะได้รับคิดเงิน ฉันยังต้องรีบไปตีก่อนอีก”

ปนัดดาจำต้องสนใจดูอาหารแทน “ใช้ นี่ของพี่ ส่วนนั้นของคุณหมอ
ฉัตร”

แม่ค้าเงยหน้ามองพลางทำท่าจงดน

ฉัตรเกล้าจึงพูดว่า “คิดเงินรวมกันได้เลย มื้อนี้ผมจ่ายเอง” มือเรียवल้งเข้าไปในกระเป๋าเสื้อแล้วหยิบเงินออกมา

คนร่างเล็กไม่พูดมาก หยิบกระดาษมาจดยาการและราคาพร้อมกับ
บวกลบในใจ

“ลายมือสวยเหมือนกันนี่เรา แถมคิดเลขเร็วเสียด้วย”

หล่อนหน้าบึ้ง หันไปพูดกับปนัดดาแทน

“ฉันไปก่อนนะคุณดา ไว้พรุ่งนี้จะมาใหม่ ถ้าจะสั่งอะไรเพิ่มโทร. เบอร์
เดิมได้เลย” คนร่างเล็กพูดจบก็ผลุนผลันออกไป

หม่อมหลวงฉัตรเกล้ามองดูอาหารในมือก่อนหันมาพูดกับพยาบาล
สาว “แม่ค้าคนนั้นชื่ออะไรหรือครับ”

“ชื่อตั๊กค่ะ คนแถวนี้เขาเรียกกันว่าพี่ตั๊ก ถ้าคุณฉัตรอยากได้อะไรขอ
ให้บอก ชักผ้า รีดผ้า ทำกับข้าว เห็นตัวเล็กๆ แบบนี้ ตั๊กทำเป็นทุกอย่าง”